

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ARGENTINA

ARGENTINA

EN KORT BESKRIVELSE AF
LAND OG FOLK, DE DANSKE KOLONIER,
INDVANDRERES MULIGHEDER ETC.

AF

C. CARBEL

VICEKONSUL VED GESANDTSKABET I BUENOS AIRES

MED 19 ILLUSTRATIONER

G. E. C. GADS FORLAG - KØBENHAVN

MDCCCXXV

FORORD.

Hensigten med denne Bog har været at give en kort Fremstilling af argentinske Forhold i Almindelighed, men med særligt Henblik paa de Vilkaar, hvorunder vore Landsmænd lever i den store sydamerikanske Republik. Bogen vil ifølge Sagens Natur særlig være af Interesse for den unge danske Mand eller Kvinde, som har besluttet at udvandre til Argentina. Vedkommende vil forhaabentlig i Indholdet finde Svar paa de fleste af de Spørgsmaal, han eller hun stiller angaaende det nye Land, der naturligvis i den sidste Tid, før Udvandringen finder Sted, optager Tankerne stærkt. Bogen vil formentlig ligeledes være af Interesse for dem, der blev tilbage, men i Tankerne søger at følge den bortrejste paa hans Færd i det fjerne Land. Det har under Udarbejdelsen været mig magtpaaliggende at give en klar, læselig Fremstilling af de paagældende Forhold, en Fremstilling, der ikke er tynget af flere Tal, end jeg for Oversigtens Skyld har ment det nødvendigt at medtage. Den største Vanskelighed ved Udarbejdelsen af en Bog som nærværende ligger i at træffe den rette Mellemsvej med Hensyn til Begrænsningen af det uhyre Stof. Mangt og meget, som jeg kunde have ønsket at tage med, har jeg maattet udelade for ikke at gøre Bogen for stor og for kostbar, og Følgen er paa sine Steder blevet en vis Uligevægt med Hensyn til Behandlingen af Stoffet; det er mig saaledes fuldt bevidst, at visse Dele af Republikken er forfordelt med Hensyn til den Omtale, der er blevet dem til Del; men Hovedsynspunktet har ifølge Sagens Natur været at medtage, hvad der kunde antages at interessere Landsmænd, og store Dele af Argen-

tinns nordligste og sydligste Distrikter, hvor der kun bor faa Danske, har derfor maattet nøjes med en meget skematisk Behandling, medens jeg har søgt at give en mere indgaaende Fremstilling af Forholdene i Hovedstaden og paa den egentlige Pampaslette, navnlig Provinsen Buenos Aires, hvor Flertallet af vore Landsmænd har fundet deres Virkefelt.

Buenos Aires, Februar 1925.

C. CARBEL

INDHOLDSFORTEGNELSE

<i>I. Argentinas Historie i kort Omrids.</i>		Side
Opdagelsesrejserne		9
Buenos Aires grundlægges.....		12
Spaniernes Kolonisation af Landet.....		12
Oprettelse af Vicekongedømmet La Plata.....		13
Napoleonskrigene.....		14
Englændernes Angreb paa Buenos Aires.....		15
25. Maj 1810.....		16
9. Juli 1816		17
San Martin.....		17
Borgerkrige		19
Tyrannen Rosas.....		20
Endelige Konstitution vedtages 1860.....		21
Krig med Paraguay.....		21
Revolution 1890.....		22
Rolige Forhold.....		22
Argentinas Nationalsang.....		22

II. Land og Folk.

Geografisk Belliggenhed.....	25
Andesbjergene.....	26
Stor Lavslette.....	27
Flodsystemer.....	28
Landomraade og Indbyggerantal.....	29
Provinser og Territorier.....	30
Klimaet.....	31
Buenos Aires.....	32
Indvandringen.....	39
Argentinske Race.....	42
Gauchos.....	43
Det spanske Sprog.....	44
Spansk, som det tales i Argentina	46
Danskerne og det spanske Sprog.....	48
Argentinas Forfatning	50
Politik.....	51
Hær og Flaade.....	52

III. Oversigt over Argentinas økonomiske Liv.

Møntforhold.....	54
Metaldækning.....	54
•Ærlige• Penge.....	55
Handels- og Betalingsbalance.....	56
Statsgæld.....	57

	Side
Statsbudget.....	57
Agerbrugsprodukter.....	57
Husdyrbestand.....	59
Kvægavlsprodukter.....	59
Petroleum.....	62
Jernbaner og Handelsflaade.....	64
Totalindtryk.....	66

IV. Danske i Argentina.

⌘ Danmarks officielle Repræsentation.....	67
Danske Blade.....	67
⌘ Indvandringsstatistik.....	68
Gesandtskabets Folketælling.....	69
⌘ Kolonien i Buenos Aires.....	71
Kolonien i Tandil.....	73
Kolonien i Tres Arroyos og Omegn.....	75
Pampaslettens Udseende.....	76
Dyrelivet.....	76
»Chacra« og »Estancia«.....	78
Skolerne ved Cascallares.....	81
Kolonien i Mendoza.....	82
Kolonien i Misiones.....	83

V. Den danske Indvandrers Chancer.

Statistik over danske Livsstillinger i Argentina.....	89
Landmanden.....	90
»Peonvejen«.....	90
»Pionervejen«.....	94
Misiones og Chaco.....	95
»Fiskaljord«.....	97
Husassistenter.....	98
Haandværkere.....	99
Kontormedhjælpere.....	101
Forretningsfolk.....	102
Bankfolk.....	103
Læger, Tandlæger, Farmaceuter etc.....	104
Ingeniører.....	105
Lærere og Lærerinder.....	106
Mislykkede Eksistenser.....	107
Slutning.....	108
Tillæg.....	110

I.

ARGENTINAS HISTORIE I KORT OMRIDS

Opdagelsesrejserne. — Buenos Aires grundlægges. — Spaniernes Kolonisation af Landet. — Oprettelse af Vicekongedømmet La Plata. — Napoleonskrigene. — Englændernes Angreb paa Buenos Aires. — 25. Maj 1810. — 9. Juli 1816. — San Martin. — Borgerkrige. — Tyrannen Rosas. — Endelige Konstitution vedtoges 1860. — Krig med Paraguay. — Revolution 1890. — Rolige Forhold. — Argentinas Nationalsang.

En af Historiens mest straalende og eventyrlige Perioder oprandt med *Christopher Columbus'* Opdagelse af Amerika den 12. Oktober 1492, en Periode, hvor Tusinder af spanske og portugisiske Eventyrere udførte en Række glimrende Bedrifter og ved mange Lejligheder udfoldede et Heltemod og en Dødsforagt, som man kun vanskeligt vil finde Sidestykke til selv under Korstogene eller i Ridderskabets Blomstringstid, men ganske vist ogsaa samtidig en Periode fuld af Forbrydelser og raa Overgreb overfor de Folkeslag, der beboede de store nyopdagede amerikanske Lande.

Colombus levede og døde selv i den Tro, at han havde fundet Søvejen til Indien, og at de nyopdagede Lande var hidtil ukendte Dele af Indien. Hans Efterfølgere opdagede imidlertid hurtig Fejltagelsen, og i deres Iver for snarest muligt at finde den rigtige Søvej til Asiens rige Lande blev de østlige Kyster af Amerikas vældige Kontinenter i forbausende kort Tid undersøgt og kortlagt. Allerede 8 Aar efter Columbus' eventyrlige Rejse blev Brasiliens Kyster tildels udforsket, og da *Nuñez de Balboa* i 1513 havde banet sig Vej tværs over Landtangen ved Panamá og opdaget det stille Hav, forstod man, at Indien maatte ligge bagved dette, og Opdagerne søgte derpaa med stadig stigende Iver mod

Nord og Syd langs Amerikas Kyster for at finde en Gennemsejling til det stille Hav.

Den hidsige Søgning førte bl. a. til, at La Platalandene blev opdaget. *Juan Diaz de Solis* naaede i Aaret 1515 La Plataflodens Udløb og sejlede ind i den mægtige Flodmunding. Paa Grund af Flodens store Udstrækning og det ferske Vand, kaldte han den »Mar Dulce« (Det ferske Hav). Solis satte Livet til paa denne Rejse, idet han paa Grund af Indianernes tilsyneladende venlige Holdning lod sig lokke i Land sammen med nogle af sine Folk, hvorefter de blev omringet af Indianerne og dræbt ved Pileskud. Diaz de Solis var saaledes den første hvide Mand, der betraadte La Platalandene, og den første, som fandt sin Død der. Fire Aar efter paabegyndte *Magellan* sin berømte Jordomsejling, hvorved det endelige, uomstødelige Bevis for, at Jorden er rund, tilvejebragtes. Han sejlede ud fra Spanien med 5 Skibe og 267 Mand, og 3 Aar efter vendte Ekspeditionen tilbage efter at have sejlet Jorden rundt, men der var da kun eet Skib og 17 Mand tilbage. Resten havde sat Livet til paa Sejladsen mellem de vilde Folkeslag i de nye Lande, deriblandt *Magellan* selv.

Magellan havde imidlertid ogsaa aflagt Besøg i Mar Dulce og konstateret, at det kun var en Flod. I 1526 udrustedes en ny Ekspedition under *Sebastian Gaboto*, som fortsatte Undersøgelsen af La Platalandene. *Gaboto* sejlede op ad *Paraná*-Floden og byggede et lille Fort, »*Espirito Santo*« (Hellegaand), hvor *Paraná*-Floden optager Bifloden *Carcaraña*. Her saaedes den første Hvede i den argentinske Jord, og de senere hjemvendte spanske Soldater fortalte om en Jord saa frugtbar, at 55 Hvedekærner, som de havde saaet, havde givet 100 Fold, hvilken lille Anekdote for os moderne Beboere af Argentina synes at have en næsten symbolsk Betydning. I de følgende Aar fortsattes Udforskningen af Sydamerikas udstrakte Landstrækninger, og Spanierne kunde begynde at danne sig en nogenlunde Oversigt over Forholdene. Næsten hele Sydamerika viste sig at være befolket af Indianerstammer. Den vigtigste Del var *Incaernes Rige*, hvis Centralpunkt var Hovedstaden *Cuzco* i det nuværende Peru.

Inca-Indianerne stod i Kultur langt over f. Eks. Argentinas Indianere, og Incaernes Rige, der var særdeles vel organiseret med prægtige Bygninger, store Byer og Fæstningsværker, udmærkede Veje o. l., strakte sig fra Peru til Paraguay-Floden i Øst og mod Syd til Córdobas Bjerge, medens det karaibiske Hav dannede Grænsen mod Nord. Paa det nuværende Argentinas store Pampasletter boede derimod en Række lavstaaende Indianerstammer, som i Udvikling og med Hensyn til Hjælpemidler nærmest stod paa et Stenalder-Kulturtrin.

I Incaernes Rige fandtes uhyre Rigdomme af Guld og Sølv, og dette vakte i særlig Grad de spanske Erobreres Rovbegærlighed, og i Aaret 1533 faldt Incaernes Hovedstad for *Pizarros* Haand, og det nuværende Peru blev derefter et Slags Centralpunkt for Spaniernes Herredømme over Sydamerika. Rejsen til Peru var imidlertid besværlig, og de spanske Magthavere tænkte sig, at man muligvis ad det store La Plata-Flodsystem kunde sejle direkte op til Peru, hvorfor der i Aaret 1535 under *Pedro de Mendozas* Ledelse blev udsendt en stor Ekspedition med Undersøgelse af Flodsystemet for Øje. Ekspeditionen ankom til La Platalandene i Begyndelsen af Aaret 1536, og en af de første Dage i Februar landede Mendoza, hvor Riachuelo-Floden løber ud i La Platafloden, og her begyndte han straks at anlægge et Fort og bygge en By, der fik Navnet »La Ciudad de la Santisima Trinidad, Puerto de Santa Maria de Buenos Aires« (Den hellige Treenigheds By, Havn for Santa Maria af *Buenos Aires*), hvilken pompøse Benævnelse naturligvis i daglig Tale reduceredes til »Buenos Aires«, der betyder god Luft.

Den nyanlagte By, Buenos Aires, gik imidlertid haarde Tider i Møde, og Indbyggerne, der hovedsagelig bestod af Soldater, maatte stadig kæmpe for Livet med de omboende Indianerstammer, som endog fik Held til at afbrænde hele den lille By. Allerede i Aaret 1541 blev Byen fuldstændig opgivet, og Spanierne, som selv afbrændte eller nedrev alle Bygningene, forlod Fortet.

Det vigtigste Centrum for Spaniernes Magt i den sydlige Del af Sydamerika var paa denne Tid Asuncion i det nuvæ-

rende Paraguay, og det blev en Guvernør i denne By, som paany grundlagde Buenos Aires, nemlig Spanieren *Juan de Garay*, som i Aaret 1580 med 60 Mand gik fra Asuncion til den gamle Bytomt og den 11. Juni samme Aar paany grundlagde Buenos Aires. Indianerne søgte igen at fordrive Kolonisterne, men denne Gang uden Held, og Byen fortsatte sin Vækst uforstyrret op gennem de følgende Aarhundreder.

I Aaret 1617 blev Buenos Aires med en Del af det nuværende Argentina samt Uruguay skilt ud fra Forbindelsen med Asuncion og kom til at danne en Provins for sig, hvilket medførte en betydelig Udvikling for den nye By.

I de efter Opdagelsen følgende Hundredaar søgte spanske Indvandrere at *kolonisere* hele Landet. I Betragtning af de uhyre Strækninger, der er Tale om, blev der imidlertid ikke Spørgsmaal om helt at udrydde Indianerne, men de indvandrede Europæere blandede sig langsomt med de oprindelige Indbyggere, og herved opstod en ny Race, den argentinske Gaucho.

Udviklingen foregik uhyre langsomt og kan aldeles ikke sammenlignes med, hvad der samtidig fandt Sted i De Forenede Stater. Den nye Koloni regeredes fra Moderlandet uden Hensyn til Koloniens eget Vel. F. Eks. maatte intet Handelsskib anløbe La Platafloden uden den spanske Regerings særlige Tilladelse, som ikke opnaaedes for private Handelsskibe. Kort efter Opdagelsen oprettedes der et særligt Hovedkontor i Sevilla, som kontrollerede al Handel paa det spanske Sydamerika. Herfra sendtes Varer til det nuværende Panamá, hvorfra de videreforsendtes til de forskellige Provinser. Paa samme Maade maatte Kolonisternes Produkter, der udførtes til Europa, fragtes over Land til Panamá for derfra at indskibes. Resultatet var for Argentinas Vedkommende, at alle indførte Varer blev ganske uforholdsmæssig dyre, medens Landets Udførselsprodukter paa Grund af de uhyre Fragtomkostninger blev uafsættelige. Systemet var i al sin Urimelighed uigennemførligt, og Regeringen maatte efterhaanden gaa med til jævnlige at sende Skibe direkte til La Plata, og desuden trivedes et mægtigt organiseret Smugleri.

Imidlertid fik Spanierne efterhaanden Øjnene op for Pampaslettens Betydning, og i 1776 skete det næste store Skridt fremad for det unge Buenos Aires, idet der oprettedes et særligt *Vicekongedømme La Plata*, som kom til at omfatte de nuværende Republikker Bolivia, Paraguay, Uruguay og Argentina. Den første Vicekonge blev *Pedro Cevallos*, og hans Navn er særligt bekendt, fordi han ophævede Monopolet, saaledes at Handelen blev fri, hvorefter der straks fulgte en voldsom Udvikling for Buenos Aires, og denne By blev i Løbet af kort Tid Sydamerikas vigtigste Handelscentrum.

Ved Overgangen til det 19. Aarhundrede finder vi da det nye Vicekongedømme i fuld Udvikling, men endnu med en i Forhold til det uhyre Landomraade meget sparsom Befolkning, næppe en halv Million i alt. Medens hidtil det intellektuelle Førerskab sammen med det politiske helt og holdent havde ligget i de indvandrede Spanieres Hænder, var der imidlertid nu begyndt at udvikle sig en argentinsk Intelligensklasse, idet mange unge, hvis Forfædre gennem flere Slægtled havde været bosat i La Platalandene og gennem den senere Tids økonomiske Udvikling havde tjent store Formuer, søgte Tidens bedste Uddannelse, dels ved de lærde Skoler, der var blevet oprettet, f. Eks. i Buenos Aires og Cordoba, dels ved de gamle Universiteter i Europa.

Den franske Revolutions Idéer og Begivenheder kunde naturligvis ikke undlade ogsaa at fremkalde en stærk Gæring og Uro i vide Kredse i La Platalandene, men endnu større Indtryk havde maaske nok allerede de nordamerikanske Frihedskrige gjort paa de unge Sind. Den indtil da selvfølgelig Betragtningssmaade, at de amerikanske Kolonier med Opdagelsens og Kolonisationens Ret tilhørte de europæiske Moderlande, havde faaet sit Grundskud. De Forenede Stater havde ved deres Løsrivelse fra England skabt det store historiske Præcedens for Koloniernes Ret til selvstændig Varetagelse af egne Interesser, om fornødent, nemlig hvis den rette Forstaaelse ikke kunde opnaas fra Moderlandet, gennem fuldstændig Afbrydelse af al politisk Forbindelse med det gamle Land.

De europæiske Begivenheder førte til en politisk Udvikling i La Platastaterne, langt hurtigere og langt voldsommere end nogen paa Forhaand havde kunnet ane.

Da Spanien under de store *Napoleonskrige* optraadte som Frankrigs Forbundsfælle, kom dette Land og dermed dets store oversøiske Kolonier i Krigsforhold til England. For La Platastaternes Vedkommende medførte dette Forhold i i de første Aar ikke nævneværdige Følger udover, at nogle Skibe paa Vej fra Buenos Aires til Moderlandet blev opbragt som Priser af engelske Krigsskibe, men efter Slaget ved Trafalgar i 1805, efter hvilket England ubestridt var Havets Herskerinde, blev Stillingen farlig for de sydamerikanske Kolonier, der var afskaaret fra Forbindelse med Moderlandet, og som naturligvis kunde vente Landgang af engelske Tropper naar som helst.

Noget saadant skete i Virkeligheden ogsaa, idet den engelske Admiral Sir *Home Popham*, der netop havde fuldendt Erobringen af den hollandske Koloni ved det Gode Haabs Forbjerg, i Juni Maaned 1806 løb ind i La Platafloden med sin Flaadeafdeling, der medførte en Hærstyrke paa 1600 Mand Landgangstropper, og truede Buenos Aires. Vicekongen, der havde frygtet et saadant Angreb, havde trukket de vaabenøvede Folk til Montevideo, hvor han havde ventet Angrebet, og Buenos Aires var derfor temmelig forsvarsløs over for det engelske Angreb. Tropperne gjorde Landgang ved Quilmes, tæt udenfor Buenos Aires, og marcherede under Anførsel af *Lord Beresford* mod Byen. En Slags Borgervæbning, der fra Buenos Aires blev sendt ud mod Englænderne, flygtede for den første Salve, og Englænderne drog som Sejrherre ind i Byen, medens Vicekongen flygtede ind i Landet.

Lord Beresford udstedte straks en Erklæring om, at der sikredes Landet fuld Selvstyre under Englands Overhøjhed, men det lykkedes ham ikke at vinde Stemningen for sig, og der arbejdedes ivrigt for at faa en S sammensværgelse i Gang mod de nye Herrer. En fransk Officer, *Santiago Liniers*, der i mange Aar havde tjent i den spanske Flaade, og som netop kom til Byen paa denne Tid, blev valgt til Fører for Modstanden, og han drog straks til Montevideo,

hvorfra han vendte tilbage med en Styrke paa 1000 Mand. Mange af Indbyggerne sluttede sig til ham, saaledes at han snart efter kunde rykke mod Buenos Aires med 2000 Mand, og efter at han havde vundet en mindre Forpostsejr, forøgedes dette Antal til det dobbelte. Der fulgte en forbitret Kamp i selve Byen, der blev erobret tilbage Gade for Gade, og Liniers vandt en fuldstændig Sejr.

Den engelske Regering sendte derefter store Forstærkninger til La Plata, og i Maj 1807 havde Overadmiralen, *John Whitelocke*, en stærk Flaadeafdeling og 12,000 Mand Landgangstropper til sin Raadighed. I Buenos Aires havde Liniers imidlertid faaet samlet og nogenlunde uddannet en Borgervæbning paa omtrent 9,000 Mand, med hvilken han mødte Whitelocke udenfor Byen den 1. Juli 1807. Englænderne vandt imidlertid en let Sejr og splittede Liniers Tropper til alle Sider. Forfærdelsen i Buenos Aires var stor; men man underkastede sig ikke. Hvert Hus og hver Gade blev gjort til en Fæstning, og man tilsvor hverandre at sælge hver Tomme af Byen saa dyrt som muligt. Den 5. Juli fandt Angrebet Sted, og der kæmpedes med et frygteligt Raseri. Mænd og Kvinder, Gamle og Unge tog Del i Kampen, og Vaabnene var af den mest blandede Art. Men Resultatet svarede til Bestræbelserne; thi Kl. 3 om Eftermiddagen var Englænderne slaaet tilbage paa alle Punkter og trak sig tilbage til Quilmes.

Da Englænderne forstod, at der vilde blive Spørgsmaal om at bekæmpe en virkelig Folkerejsning, opgav de Sagen og indledte Underhandlinger med Liniers. Disse førte til, at England lovede at opgive alle militære Pladser ved La Platafloden, medens Liniers paa sin Side skulde frigive det meget store Antal engelske Fanger, som han havde taget i de to Felttog.

De sejrige Kampe mod England, Verdens stærkeste Magt, var en Ilddaab for det unge argentinske Folk, der fra nu af følte sig som en Nation, og som derved skarpt udskilte sig fra de i Landet bosiddende Spaniere. Argentinerne følte sig nu som fuldstændig i Stand til og berettigede til selv at varetage deres egne Interesser og selv at træffe Bestemmelse

om deres og Landets Fremtid. Forvandlingen fra et umyndigt Kolonisamfund til en selvstændig tænkende og arbejdende Nation var fuldbyrdet, og den politiske Selvstændighed lod ikke længe vente paa sig.

I de følgende Aar vendte Napoleoni sine Vaaben mod Spanien, og den haardnakkede Kamp, som er almindelig bekendt, begyndte. Denne Kamp gav Frihedsideerne i La Platalandene rig Næring, idet Kolonierne, hvis Spanien bukkede endeligt under overfor Napoleon, ifølge Sagens Natur vilde være løst fra enhver Troskabsforbindelse overfor Moderlandet og vilde kunne indrette sig selvstændigt. Liniers var Vicekonge en kort Tid, men blev derefter afsat af den spanske Regering, hvorefter en Spanier ved Navn *Cisneros*, der blev den sidste Vicekonge ved La Plata, udnævntes. Under ham udbrød Revolutionen i Buenos Aires, som endte med Vicekongens Afsættelse og Udnævnelse af et Regeringsraad *den 25. Maj 1810*, en Revolution, der forløb uden nogen som helst Blodudgydelse. Den 25. Maj fejres den Dag i Dag som Nationens største Festdag, og et stort Antal Gader og Byer i Republiken har Navn efter Datoen. Præsident for det nedsatte Regeringsraad blev *Cornelio Saavedra*, medens de to mest kendte Personligheder indenfor Raadet var *Manuel Belgrano* og *Mariano Moreno*.

Ved et Demonstrationstog, som fandt Sted i Revolutionsdagene, styrtede en af Folkeførerne under Øjeblikkets Begjstring ind i en Butik, som Optoget passerede, og greb nogle blaa og hvide Baand, hvoraf man i Hast lavede blaa—hvide Sløjfer, som derefter blev Revolutionsmærket, og saaledes fik Argentina sine Nationalfarver, hvoraf Nationalflaget senere komponeredes.

I de følgende Aar førtes der forbitrede Kampe mod de spanske Tropper rundt i Sydamerika. Den argentinske Frihedsbevægelses Mænd havde ikke officielt erklæret at kæmpe for egen politisk Uafhængighed, men for et vidtgaende Selvstyre under den spanske Konges Overhøjhed; men under de følgende Aars Kampe modnedes Hadet mod de spanske Undertrykkere og Trangen til fuldstændig politisk Selvstændighed, og i 1816, medens Udfaldet af de aarelange Friheds-

kampe endnu henstod i det uvisse, samledes i Provinsen Tucuman en Nationalkongres, som efter lange Forhandlinger den 9. Juli samme Aar udstedte den endelige Uafhængighedserklæring, hvorved den argentinske Nation sagde sig fuldstændig fri for al politisk Forbindelse med Moderlandet, og denne Dato regnedes derfor for Nationens egentlige Fødselsdag og fejres hvert Aar med store Fester ligesom den 25. Maj.

Kongressen forhandlede derefter videre angaaende Statsformen for den nye Nation, men noget endeligt Resultat naaedes ikke, dels paa Grund af de usikre Forhold, saa længe Spaniens Magt i Sydamerika ikke var helt brudt, dels paa Grund af, at der opstod indre Stridigheder mellem de ledende, som til en Tid syntes at skulle forspilde de allerede opnaaede Resultater.

I denne for den unge Nation mørke og truende Tid fremstod imidlertid Argentinas Nationalhelt, hvis Navn mellem alle de mange andre Navne fra Frihedskrigenes Tid straalere som en Sol mellem blege Stjerner, en Mand, der ved sin mægtige Personlighed og sin ukuelige Kraft sikrede Friheden ikke alene for Argentina, men for en Række af de nye sydamerikanske Nationer, for derefter beskedent at trække sig tilbage til Privatlivet, overladende Magten til andre. Denne Mand, der er Nationalhelt for en Række Nationer, er *José de San Martin*, og hans Liv og Livsværk er saa ejendommeligt, at der her skal gøres kort Rede derfor.

San Martin er født i Aaret 1778 i det nuværende Misiones, hvor hans Fader var Guvernør. Han kom 8 Aar gammel til Spanien, hvor han blev sat i en Kostskole, men allerede tolv Aar gammel blev han indskrevet i Hæren. Han deltog i en Række Felttog i den paa krigerske Begivenheder saa rige Tid i Begyndelsen af forrige Aarhundrede og udmærkede sig snart. I en Alder af 26 Aar var han Kaptajn i den spanske Hær, og under Kampene mod Napoleon avancerede han til Oberstløjtnant. I 1812 vendte han imidlertid tilbage til sit Fødeland, hvor han straks tog Del i det politiske Liv og blev grebet af de argentinske Frihedsideer, og fra denne Tid er han helt og holdent Argentinere og bliver Spaniernes

mest uforsonlige Modstander. Et Par Aar efter blev han udnævnt til General over den argentinske Hær i Tucuman. Kort Tid efter blev han imidlertid efter eget Ønske udnævnt til Guvernør i Provinsen Mendoza, og her paabegyndte han Forberedelserne til sin store Plan, der i al Korthed gik ud paa at samle en Hær og gaa med den over Andesbjergene for at frigøre Chile fra Spanierne, hvorefter det var hans Hensigt at udruste en Flaade og angribe den spanske Magt i Peru, hvor der fremdeles var en spansk Vicekonge, og hvorfra Kampen mod de oprørske Kolonier lededes. San Martin havde indset, at saa længe den spanske Trone havde en fast Borg i Vicekongedømmet Peru, vilde de unge syd-amerikanske Nationer ikke faa Fred.

Regeringen i Buenos Aires havde ikke Midler til at udruste den nødvendige Hær; men San Martin tilskød af sine private Midler, hvad han kunde undvære, og Kvinderne i Mendoza og andre Egne af Landet satte Indsamlinger i Gang, solgte deres Smykker o. l., og i Begyndelsen af 1817 raadede han over en Hær paa 4.000 Mand, med hvilken han besluttede at gaa over Andes.

Dette var militært set maaske en lige saa stor Bedrift, som Napoleons Tog over Alperne. Selve Overgangen var meget vanskelig og farlig, og paa den anden Side af Bjergene var der forholdsvis store spanske Troppestykker, mindst 5.000 Mand øvede Tropper, som naturligvis vilde falde over den argentinske Hær, saa snart denne var naaet ned paa den chilenske Side af Andesbjergene. Det lykkedes ham imidlertid at vildlede Fjenden, saa de spanske Tropper tog Opstilling ved ganske andre Pas end dem, hvorigennem San Martin førte sine Tropper. Marchen fra Mendoza til Puta-endodalen paa den chilenske Side varede ca. 3 Uger. Han mistede 6.000 Muler og mere end Halvdelen af Hærens Heste, men Soldaterne selv slap lykkeligt gennem Andesbjergenes Sneregioner. I den følgende Tid kæmpede San Martin mod de spanske Tropper i Chile, indtil han i det afsluttende Slag i April 1818 fuldstændig ødelagde den kongelige Hær.

Først i 1820 lykkedes det ham at faa udrustet den nød-

vendige Flaade til at angribe Peru, og i Juni 1821 kunde han efter en lang Række Kampe holde sit Indtog i Lima og erklære Peru uafhængigt af Spanien. Paa samme Tid havde Venezuelaneren *Bolivar* befriet sit eget Land, Columbia og Ecuador, og San Martin foreslog ham derfor, at de i Forening skulde angribe og knuse den Del af de spanske Tropper, der havde trukket sig op i Bjergene og derfra truede de nye Republikkers Uafhængighed. Bolivar vilde imidlertid ikke gaa med til et saadant Samarbejde, vistnok paa Grund af personlig Ærgerrighed, og da San Martin saaledes mente, at hans Person stod i Vejen for Samarbejde mellem de to Hære, nedlagde han i 1822 pludselig sin Værdighed som Perus Beskytter og gik en Nat i Stilhed om Bord paa sit Skib og sejlede tilbage til Chile, hvorfra han fortsatte Rejsen til Buenos Aires. Hans Hustru var død i Mellemtiden, og sammen med en Datter rejste han derefter til Europa, hvor han opholdt sig Resten af sit Liv og levede under beskedne Kaar. Han døde 1850 i Frankrig, og hans jordiske Rester blev senere ført til Argentina, der betragter ham som sin største Søn.

Efter San Martins Afrejse fra Peru knuste Bolivar de sidste spanske Tropper, og hermed var egentlig den spanske Indflydelse i Sydamerika afsluttet. I Argentina havde de *indre Uroligheder* imidlertid antaget et foruroligende Omfang. Nationalkongressen i Tucuman var flyttet til Buenos Aires, hvor den i 1819 proklamerede den nye Republiks Grundlov, hvori det bestemtes, at hele Landet skulde styres af en Nationalregering, der skulde udnævne Guvernører i de forskellige Provinser. Rundt i Provinserne sad der imidlertid en Række mere eller mindre selvbestaltede Guvernører, som alle var imod Nationalregeringen, der betød Indskrænkning i deres Magt, og ingen af disse Provinshøvdinge vilde anerkende den nye Grundlov, hvis Gennemførelse vilde være ensbetydende med deres egen Afsættelse. I den følgende Tid blev Argentina derfor Skueplads for en Række Borgerkrige, og hertil kom, at Portugiserne fra Brasilien trængte ind i Landet og søgte at erobre Dele deraf under den herskende Forvirring. Det hele syntes at skulle opløse

sig i Kaos, og Forvirringen naaede sit Højdepunkt i 1820, da Portugiserne trængte sejrige frem, og der paa en Gang var ikke mindre end tre Guvernører i Buenos Aires, som naturligvis bekæmpede hverandre med alle til Raadighed staaende Midler.

Som det saa ofte gaar, naar de politiske Forhold i et Land opløser sig i Kaos, saaledes gik det ogsaa her, der fremstod en Usurpator, som tilrev sig Magten og som i mere end 20 Aar gennemførte et sandt Rædselsregimente, men som ganske vist ogsaa holdt Landet nogenlunde sammen i denne Tid. Denne Mand var *Juan Manuel de Rosas*. Han var af argentinsk Godsejerslægt, født og opvokset paa Landet, og med Gauchoblod i Aarerne, en raa og brutal Natur, fuldkommen hensynsløs i Valget af sine Midler og samtidig i Besiddelse af en Ærgerrighed og en Energi, der arbejdede med en Naturkrafts Voldsomhed. I 1829 lykkedes det ham at blive valgt til Guvernør i Provinsen Buenos Aires, som han derefter styrede med haard Haand. Da hans Periode tre Aar efter udløb, nægtede han at lade sig genvælge. Han fik Kommandoen over en Troppeafdeling, der skulde bekæmpe Indianerne i nogle sydlige Distrikter, og i de følgende Aar gennemførte han ved Hjælp af organiserede Banditbander en Slags Rædselstilstand i Byen. Disse Bander fo'r undertiden ved højlys Dag gennem Byen og uddelte Prygl og Slag til alle Sider, og Overfald og Mord paa politiske Modstandere hørte til Dagens Orden. Han gjorde det paa denne Maade faktisk umuligt for enhver Regering at opretholde Orden i Byen. Alle vidste, at *han* stod bag ved Brutaliteterne, og alle frygtede ham. I 1834 blev han fire Gange paany valgt til Guvernør, og hver Gang sagde han Nej. Han vilde ikke nøjes med Guvernørstillingen. Det følgende Aar valgte Provisinskongressen ham til enevældig Statholder, hvorefter han modtog Valget. Han begyndte derefter en skaanselløs Forfølgelse af alle Modstandere og opnaaede i Løbet af nogen Tid en fuldstændig slavisk Underkastelse fra alle Sider. Ingen vovede at have en selvstændig Mening, og alle nærmede sig ham med krybende Smiger. Hver Gang hans Guvernørperiode udløb, blev han ydmygt tryglet om at modtage

nyt Valg, og Rædselsregimentet fortsattes. Selv de andre Provinsers Guvernører underkastede sig ham af Frygt for hans lejede Snigmordere. Tusinder af de bedste Argentinere flygtede bort fra Fædrelandet til de omliggende Republikker. Landets Handel sygnede hen under de retsløse Tilstande, den før saa livlige By henlaa død og stille, og dens Beboere turde knapt vove sig ud paa Gaderne.

Saa utroligt det end lyder, lykkedes det Rosas at opretholde denne Tilstand til 1852, da han endelig blev styrtet af Guvernøren for Provinsen Entre Rios *Justo José Urquiza*, der havde faaet Hjælp fra Brasilien og desuden støttedes af de udvandrede Argentinere. Rosas flygtede forklædt ombord paa et engelsk Krigsskib. Han døde i England i 1877. Man regner, at over 22.000 Mennesker er faldet som hans direkte Ofre.

Efter Rosas Fald fulgte igen en lang Række Borgerkrige, der nærmest er at betragte som Forfatningskampe, men efterhaanden naaede man dog frem til en vis Afklaring, en endelig Nationalkonstitution af 21. Oktober 1860 blev vedtaget, og den første egentlige Nationalpræsident, *Bartolomé Mitre*, blev valgt. Han overtog Regeringen den 12. Oktober 1862 og viste sig at være Stillingen voksen, saaledes at Argentina under hans Ledelse kom ind under rolige indrepolitiske Forhold, hvorfor Landet straks kom i en vældig Udvikling. Der anlagdes Baner og Telegrafledninger, byggedes Veje og Broer, oprettedes Skoler og andre Institutioner, udarbejdedes nye Love, og samtidig udvikledes Handels-samkvemmet med Europa efter en hidtil ukendt Maalestok.

I Aaret 1865 udbrød der Krig med Paraguay. Dette Land udgjorde paa denne Tid en forholdsvis mægtig Republik, hvilket man kan skønne alene af den Omstændighed, at Argentina, Uruguay og Brasilien maatte indgaa en Alliance for at bekæmpe Paraguay, og trods denne stærke Kombination varede Krigen dog fem Aar. Den førtes med stor Grusomhed og Haardnakkethed fra begge Sider, og der siges, at Paraguays Indbyggerantal, da Landet endelig maatte opgive Kampen, i de fem Aar var blevet reduceret til ca.

en Syvendedel, og denne Syvendedel bestod næsten udelukkende af Kvinder og Børn.

Bortset fra en mindre Revolution i Aaret 1890 har Argentina siden da udviklet sig under rolige saavel ydre- som indrepolitiske Forhold, og alt tyder paa, at den unge Republik ogsaa fremdeles vil fortsætte sit Liv under fredelige Kaar. Præsidentvalgene er stadig forløbet uden Uroligheder, og Overgivelsen af Regeringsmagten har fundet Sted paa normal Maade.

Argentinas nuværende Præsident er Dr. *Marcelo T. Alvear*, der, indtil han blev valgt til Statschef, var Republikkens Gesandt i Paris. Dr. Alvear overtog Regeringen den 12. Oktober 1922, og hans Periode udløber i 1928.

Nedenfor hidsættes Højskoleforstander *Lars Bækhøjs* Oversættelse af den argentinske Nationalsang, forfattet i Frihedskrigenes Tid af den argentinske Digter *Vincente Lopez*. Oversættelsen, der her fremkommer med Hr. Bækhøjs Tilladelse, er tidligere offentliggjort i dennes Bog: *Argentinas Historie*, og ledsagedes da af følgende Bemærkninger fra Forfatteren:

»Oversættelsen er saa ordret, som det har været mig muligt at foretage den, naar Rytme og Rim skulde bevares. Ved en fri Gengivelse vilde en større poetisk Skønhed lettere være opnaaet. Naar jeg dog har holdt mig til den næsten ordrette Oversættelse, er det, fordi jeg mener, at jeg saaledes bedst kan give Læseren en Forestilling om Digtets Højhed og Majestæt.«

ARGENTINAS NATIONALSANG

Kor:

Evig grønnes Sejrens Kranse,
som os rakte Kampens Mø!
Omstraalede af Hæder har vi levet.
Oh! vi sværger med Hæder at dø!

Hør, hver Dødelig vidt over Jorden:
Frihed! Frihed! det hellige Raab!
Hør, hvor Lænkerne sprænges og knuses!
Se et Folk under Lighedens Daab!

Højt sig hæver for Folkenes Aasyn
 nyfødt hædret et Rige mod Sky!
 om dets Tinding sig Kransene slynger;
 for dets Magt ses en Løve at fly!

Selve Krigsgudens Aand har besjælet
 disse unge Soldater i Løn!
 Hjertet banker med Højhed i Barmen!
 Alting skælver ved Fodslaget Drøn.
 Brat Kong Inca sig rører i Graven;
 og i Knoglerne ulmer en Brand,
 nu han ser sine Sønner genføde
 Fortids Hæder i Fædrenes Land.

Men fra Bjerge og Dale man hører
 hule Drøn af en frygtelig Strid.
 Hele Landet forvirres af Hævnraab,
 som indvarsler en Rædselens Tid.
 I Tyrannernes rovlystne Hjerter
 har Misundelsen spyttet sin Gift.
 Om den blodstænkte Fane de samler
 hver en Kriger med morderisk Drift.

Har I set hist i México og Quito,
 hvor de myrder i grumt Raseri,
 og hvor blandt blodige Strømme der grædes
 i Cochabamba, La Paz og Potosi?
 Har I set dem hist Nord i Caracas
 sprede Sorrige og Dødsluens Brand?
 Har I set, hvor de raser som Vilddyr,
 naar de kuer et Folk og et Land?

Argentinerere! — den hovmodige Røver
 vover frækt at betræde Jert Land;
 og han praler med ærefuld Sejer
 fra hver Valplads, hvor blot han holdt Stand.
 Men de tapre, som svor at bevare
 deres Frihed trods blodige Dyst,
 vil mod Dødsfjendens rovgriske Skarer
 stille kækt deres mandige Bryst.

Til sit Vaaben den tapre Argentiner
 gaar med brændende Kamplyst og Mod.
 Hist i Syden har Krigsluren runget
 som en Torden ved Bjergenes Fod.

Buenos Aires med samtlige Byer
 slutter Kreds i ubrødelig Tro;
 og med vældige Arme de vrister
 Landet ud af Iber-Løvens Klo.

San José, San Lorenzo, Suipacha,
 begge Piedras, Salta og Tucuman,
 La Colònia og selve Tyrannens
 Fæstningsvolde i la Banda Oriental
 de er evige Minder om Sejre,
 som er købte med Ædlingers Blod,
 og om stolte Undertrykkeres Nakke
 bøjet under Argentineres Fod.

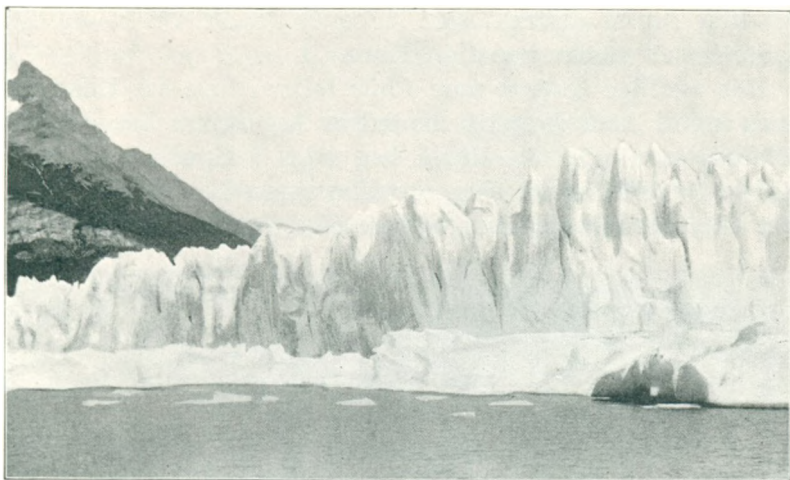
Sejrgudindens straalende Vinger
 lyste over Argentinernes Hær.
 Og Tyrannen tog skrækslagen Flugten
 som forvirret af det blændende Skær.
 Han lod Faner og Vaaben i Stikken
 som Trofæer for Frihedens Sag.
 Og af Folket opløftes dens Trone
 Omsuset af Ærens Vingeslag.

Sejrsluren har klingende tonet
 mellem Polerne i Sønder og Nør!
 Og fra Amerika peges paa Navnet
 og gentages: »Dødelige hør!
 De forbundne Provinser i Syden
 har oprejst den en Trone i Dag;
 og hver fri Mand paa Jorden udraaber:
 For det unge Argentina Hurra!

Kor:

Evig grønnes Sejrens Kranse,
 som os rakte Kampens Møl
 Omstraaede af Hæder har vi levet!
 Oh, vi sværger med Ære at dø!

Eftertryk forbudt.

Foto. Kohlmann.

Isbræ i Andesbjergene.

II.

LAND OG FOLK

Geografisk Beliggenhed. — Andesbjergene. — Stor Lavsette. — Flodsystemer. — Landomraade og Indbyggerantal. — Provinser og Territorier. — Klimaet. — Buenos Aires. — Indvandringen. — Argentinske Race. — Gauchoen. — Det spanske Sprog. — Spansk, som det tales i Argentina. — Danskerne og det spanske Sprog. — Argentinas Forfatning. — Politik. — Hær og Flaade.

Republikken Argentina ligger i Sydamerikas sydøstlige Del, mellem den 22. og 56. sydlige Breddegrad og 54. og 74. vestlige Længdegrad. Med Undtagelse af et mindre Omraade i det allernordligste Argentina, ligger hele Landet altsaa i det sydlige tempererede Bælte. Grænselandene er Bolivia, Paraguay, Brasilien, Uruguay og Chile. Landegrænsen mod Vest har en Længde af ca. 4.800 km., og mod Nord ca. 1.600 km., og den østlige Flodgrænse udgør ca. 1.200 km. medens Atlanterhavskysten har en Længde af ca. 2.600 km.

Landet har, set paa et Vægkort, Form omtrent som en ligebenet Trekant, der er stillet paa Spidsen; Grundlinjen bliver da Grænsen mod Bolivia og Paraguay, medens Top-

punktet findes omtrent der, hvor det Stille Ocean og Atlanterhavet mødes ved Cap Horn.

Den vestlige Grænse mod Chile løber i hele sin Udstrækning inde i *Andesbjergene*, der udgør Argentinas betydeligste Bjergsystem, og som altsaa begynder i Landets sydligste Spids. Andesbjergene eller Kordillererne («La Cordillera») er her ikke særlig høje, men udviser ofte meget maleriske Par-

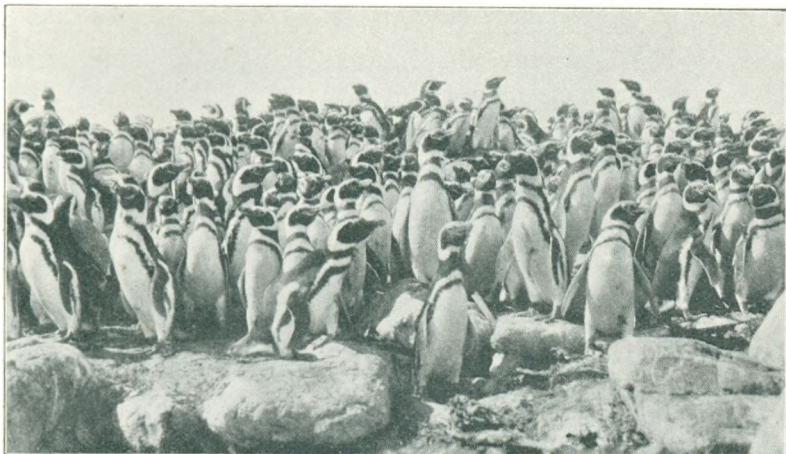
Parti fra Andeskæden.

tier, idet den chilenske Skærgaards dybt indskaarne Fjorde paa mange Steder naar ind paa argentinsk Omraade. Herfra hæver Andesbjergene sig, efterhaanden som man kommer nordefter, indtil de danner de store Højsletter i Atacama og Jujuy, ca. 4.000 m over Havets Overflade. Andeskædens Bjerge præger naturligvis i højeste Grad Landets Natur i de tilstødende Egne, og det er i disse Landsdele, at man finder Argentinas naturskønneste Partier. Flere Steder i Andeskæden møder man den evige Sne, saaledes paa Aconcagua, der med sine 7.039 m (Mont Blanc 4.810) er Sydamerikas højeste Punkt og kun overgaas af selve Mount Everest i Himalaya (8.800 m).

Foruden Andeskædens mægtige Bjergsystem findes kun forholdsvis faa og ubetydelige Bjergformationer i Argentina,

saaledes i Provinsen Buenos Aires sydlige Del, i Provinserne Cordoba, Entre Rios og Corrientes, samt i Territoriet Misiones.

Hele den øvrige Del af Landet udgøres af en uhyre *Lavslette*, der strækker sig i hele Landets Længde og lige fra Andesbjergenes Fod til Atlanterhavets Kyst. Dette vældige Omraade kan, taget i store Træk, deles i tre Zoner:

Eftertryk forbudt.

Pingviner (Patagonien).

Foto. Kohlmann.

1) Den nordlige Zone, der omfatter den vestlige Del af Provinserne Jujuy, Tucuman og Salta, Provinsen Santiago del Estero samt Territoriet Chaco og den nordlige Del af Provinsen Santa Fé m. m. Denne Zone er hed og skovrig.

2) Den egentlige Pampaslette, der helt eller delvist omfatter Provinserne Cordoba, Santa Fé, San Luis og Mendoza, samt hele Provinsen Buenos Aires og Territoriet La Pampa. I disse Egne er Klimaet udpræget tempereret, og Terrænet er næsten overalt fuldkomment fladt. Pampasletten udgjorde ved Opdagelsen et uhyre, træløst Græshav; men Græsset har nu de fleste Steder maattet give Plads for dyrkede Planter, og man ser nu ogsaa mange Steder større og mindre Træplantninger.

3) Patagonien, omfattende Territorierne Santa Cruz, Chu-

but, Rio Negro, samt en Del af Neuquén. Størstedelen af denne Zone udgøres af fattige, trøstesløse Strækninger.

Der findes i Argentina en Række store *Flodsystemer*, af hvilke det største og mest almindeligt kendte er La Plata-systemet. Dette vældige Flodomraade afvander ikke alene store Dele af selve Argentina, men ogsaa Bolivia, Paraguay, Brasilien og Uruguay afgiver deres Del af de vældige Vandmasser, der gennem La Platafloden genforener sig med Atlanterhavet. Hovedarmene i dette Flodsystem er Rio Paraná og Rio Uruguay, der har en Længde af henholdsvis 4.500 km. (Europas længste Flod, Volga, 3.400 km.) og 1.500 km. Rio Paraguay, der udmunder i Rio Paraná, har selv en Længde af 2.000 km. Disse Hovedfloder har naturligvis hver for sig en Række større og mindre Bifloder. Hvor Rio Paraná og Rio Uruguay udmunder i den egentlige La Plataflod, dannes det udstrakte Tigre-Delta med en Rigdom af Flodarme, Kanaler og mellemliggende Smaaøer. Hele Systemet udmunder gennem selve La Platafloden i Atlanterhavet. La Plata er Verdens bredeste Flod. Den kan i Bredde sammenlignes med Kattegat, men er noget længere. Vandet er ferskt, men iøvrigt har Floden naturligvis mere Karakter af en Havarm end af en Flod. Floderne er meget fiskerige og sejlbare for store Atlanterhavsdampere dybt ind i Landet. Hvor Paraguay, Brasilien og Argentina støder sammen, danner Paraná et mægtigt Vandfald, Iguazú, der i samlet Højde, Udstrækning og malerisk Skønhed endog overgaar selve Niagara.

Længere mod Syd udmunder Floderne Rio Colorado (Den røde Flod) og Rio Negro (Den sorte Flod), der hver for sig omfatter betydelige og vandrige Flodsystemer, ligesom ogsaa det egentlige Patagonien gennemstrømmes af en Række store Vandløb. Samtlige disse Floder henter deres Vandmasser fra Andeskæden. Endelig kan nævnes, at en Række andre, mindre Floder ligeledes udspringer i Andesbjergene eller ved disses Fod og søger mod Øst mod Havet uden nogensinde at naa dette, idet de taber sig i de tørre Landstrækninger, de gennemløber, og helt forsvinder.

Paa Grund af Landets uhyre Udstrækning og den store

Klimaforskellighed vilde det fore for vidt her at give en mere indgaaende Beskrivelse af de forskellige Egne, men under Omtalen af de Dele af den store Republik, hvor Danskerne navnlig har fæstet Bo, vil der ogsaa blive givet en Række nærmere Oplysninger om disse Egenes Naturforhold, Jordbund etc.

Republiken Argentinas *Landomraade* udgør ialt ca. 2.987.000

„Djævelsvælget“, Parti fra Iguazú

Kvadratkilometer, og *Befolkningen* anslaaes til i Midten af 1925 at ville udgøre 10 Millioner. Til Sammenligning kan anføres, at Argentinas Omraade udgør ca. 70 Gange Danmarks Størrelse. Udtrykt paa anden Maade er Argentina paa Størrelse med England, Tyskland, Frankrig, Spanien, Italien, Sverrig og Norge tilsammen. Længden fra det nordligste Punkt til det sydligste er 3.665 km, medens Udstrækningen i Øst—Vest paa det bredeste Sted er 1.700 km. Udstrækningen i Nord—Syd er som fra København til midt i Sahara.

Landet deles i nedennævnte 14 *Provinser* og 10 *Territorier* med det angivne Indbyggerantal og Landomraade (i Kvadratkilometer):

Provinser	Indbyggere	Landomraade
Buenos Aires.....	2.712.000	305.000
Santa Fé.....	1.176.000	131.000
Entre Rios.....	556.000	79.000
Corrientes.....	427.000	87.000
Cordoba.....	938.000	175.000
San Luis.....	144.000	75.000
Mendoza.....	349.000	161.000
San Juan.....	147.000	98.000
La Rioja.....	93.000	89.000
Catamarca.....	120.000	91.000
Santiago del Estero.....	338.000	102.000
Tucuman.....	398.000	24.000
Salta.....	161.000	128.000
Jujuy.....	83.000	45.000
Territorier		
Misiones.....	74.000	29.000
Formosa.....	22.000	116.000
Chaco.....	70.000	125.000
Pampa.....	148.000	145.000
Neuquen.....	36.000	100.000
Rio Negro.....	50.000	212.000
Chubut.....	36.000	247.000
Santa Cruz.....	20.000	277.000
Ildlandet.....	3.000	21.000
Los Andes.....	3.000	90.000

Hertil kommer Forbunds-Hovedstaden Buenos Aires, »La Capital Federal«, der som saadan ikke hører med til Provin- sen Buenos Aires, og hvis Areal udgør 181 Kvadratkilometer. (Storkøbenhavn har, til Sammenligning, indbefattet Frede- riksberg og alle Indlemmelser 79 Kvadratkilm.)

Af det samlede Indbyggerantal, der som nævnt udgør ca. 10 Millioner, bor kun 40 % paa Landet, og der synes her som andre Steder at være Tendens til at flytte til Byerne, ligesom ogsaa den Del af Immigranterne, som ikke fra Hjem- landet er landbrugsuddannede, naturligvis søger til Byerne. Af de større Byer kan nævnes følgende (med vedføjede Ind- byggerantal):

Buenos Aires.....	1.820.000
Rosario.....	223.000
Cordoba.....	105.000
Tucuman.....	91.000
La Plata.....	90.000

Santa Fé.....	60.000
Mendoza.....	59.000
Avellaneda.....	46.000
Bahia Blanca.....	44.000
Paraná.....	36.000
Lanus.....	33.000
Corrientes.....	29.000
Salta.....	28.000
Mar del Plata.....	28.000

I Forhold til Landets store Udstrækning er Befolkningen ringe, den udgør gennemsnitligt kun lidt over tre Indbyggere pr. Kvadratkilometer, medens f. Eks. Danmark har ca. 80 Individder pr. Kvadratkilometer.

Klimaet er ifølge Sagens Natur meget forskelligt i det vidtstrakte Land. Yderlighederne betegnes af Jujuy, Chaco og Misiones mod Nord, med deres tropiske eller halvtropiske Klima og frodige Urskove, og Ildlandet mod Syd, om hvis kolde og nøgne Klipper Snestormene raser en stor Del af Aaret.

I hosstaaende Tabel er opført Aarsmiddeltemperaturen, højeste og laveste Temperatur registreret, samt den gennemsnitlige Aarsnedbør og det gennemsnitlige Antal aarlige Nedbørsdage for en Del Byer i forskellige Egne af Republikken, idet de tilsvarende danske Tal for Sammenligningens Skyld er tilføjet:

	Middeltal for Aars- temperatur	Højeste Tempera- tur	Laveste Tempera- tur	Nedbor i m. m.	Antal Nedbørs- dage
Ushuaia (Ildlandet).	6.0	+26.8	—10.5	587.6	156
Bahia Blanca.....	15.26	+41.7	— 5.0	488.2	53
Buenos Aires.....	17.16	+39.5	— 2.0	894.1	69
Mendoza.....	15.99	+41.5	— 7.5	160.2	—
Cordoba.....	16.85	+44.0	— 8.9	665.4	75
Tucuman.....	19.5	+40.0	— 1.1	970.8	64
Salta.....	17.55	+43.0	— 5.8	574.5	—
Danmark.....	7.3	+35.8	—29.6	609.0	158

Det vil ses af Tabellen, at f. Eks. Buenos Aires har en Gennemsnitstemperatur, der ligger betydeligt højere end Danmarks, medens den højeste registrerede Temperatur kun ligger ca. 4 Grader over det tilsvarende danske Tal. Imidler-

tid føles Varmen i langt højere Grad end i Danmark, og i den rigtige Sommertid hører kvælende varme Dage, hvor man bogstavelig talt gisper efter lidt frisk Luft, ingenlunde til Sjældenhederne, medens en Vintertemperatur af f. Eks. 3—4 Grader over Nul som Regel føles bitterligt koldt.

For Buenos Aires Vedkommende er Gennemsnitstemperaturen som følger for Aarstiderne:

Sommer.....	25
Efteraar.....	18
Vinter.....	12
Foraar.....	17

Aarets varmeste Maaned er Januar med en Gennemsnitstemperatur af 26 Grader, medens Juli, som er den koldeste, har 11 Grader.

Som Helhed maa Klimaet siges at være sundt og godt, og Helbredstilstanden er derfor ogsaa i det store og hele god over alt i Republikken, naar undtages Tucuman, der er ret hærget af en Slags Malaria, »Chucho«, som angriber saavel de indfødte som de fremmede, og som er en meget ubehagelig og ofte farlig Sygdom. Den eneste Mulighed for Helbredelse synes at ligge i Klimaforandring.

En Ejendommelighed ved Klimaet er de hurtige Temperaturforandringer, som ofte finder Sted i Løbet af en Dag eller endog undertiden i Løbet af et Par Timer, og for Folk med Anlæg for Gigt og Lungesygdomme er Klimaet derfor vistnok ikke heldigt.

Da Buenos Aires ligger paa ca. 34. Breddegrad, er Forskellen paa Længden af Dag og Nat naturligvis meget ringere end i Danmark, og et Fænomen som de lyse Nætter er ganske ukendt.

Som Tabellen udviser, har Buenos Aires kun 69 Nedbørsdage mod 158 i Danmark, og heri ligger naturligvis en Grundforskellighed. Medens man i Danmark næsten altid maa være forberedt paa Regnvejr, hører det i Buenos Aires til Undtagelserne, ligesom Graavejr ogsaa er ret sjældent. Det normale er en blaa Himmel og en straalende Sol, som Regel med en frisk Brise. Den, der ikke holder af Galoscher og

regnklamt Tøj, men taaler Sol og stærkt Lys, vil da som Regel komme til at holde af det argentinske Klima, og man hører da ogsaa ofte, at hjemvendte Danske længes tilbage til Argentinas Solskin.

Det centrale Punkt i Republikken er La Capital Federal, *Buenos Aires*, der som tidligere omtalt forfatningsmæssigt set staar udenfor eller over de føderative Provinser paa lig-

Eftertryk forbudt.

Kongrespaladset (Buenos Aires).

Foto. Bourquin & Co.

nende Maade som Washington i De Forenede Stater. Buenos Aires er Residensstad for Republikkens Præsident og Sæde for den nationale Regering i det hele taget, Nationens Højesteret samt en Række andre Institutioner fælles for hele Samfundet. Men Byens dominerende Stilling skyldes ikke disse politiske Anordninger. Selv om samtlige fælles-nationale Institutioner flyttedes aldrig saa langt bort fra Buenos Aires, vil denne By dog beholde sit naturlige Førerskab og sin Stilling som den absout dominerende indenfor det argentinske Samfund. Dens Overlegenhed saa vel med Hensyn til Indbyggerantal som Beliggenhed, som aandeligt og kulturelt Centrum, som Import- og Eksporthavn er saa afgørende, at ingen argentinsk By for Alvor vilde kunne tænke

paa at gøre den Rangen stridig som Landets første By. Der tales undertiden om, at København er for stor i Forhold til Danmark, men der kan med samme Ret — for saa vidt man dømmes efter Indbyggerantallet — i Argentina tales om Buenos Aires som et for stort Hovede i Forhold til Kroppen. Forholdet er talmæssigt omtrent det samme, idet der i Buenos Aires bor ca. en Femtedel af hele Landets Indbyggerantal. Man kalkulerer, at Indbyggerantallet for Tiden udgør ca. 1.820.000, men naar man medregner de meget store Forstæder tæt udenfor Bygrænsen, vil man naa op over de to Millioner. Befolkningsantallet angives som følger i de nedenfor nævnte Aar:

1580.....	300
1602.....	500
1664.....	4.000
1744.....	11.000
1767.....	20.000
1770.....	22.000
1778.....	24.000
1789.....	30.000
1801.....	40.000
1806.....	45.000
1810.....	46.000
1822.....	55.000
1836.....	62.000
1838.....	65.000
1852.....	76.000
1855.....	90.000
1864.....	140.000
1869.....	178.000
1887.....	404.000
1895.....	664.000
1904.....	951.000
1909.....	1.232.000
1914.....	1.600.000
1920.....	1.700.000
1924.....	1.820.000

Som det vil ses af Tabellen, har Buenos Aires været to Hundrede Aar om at naa de første 25.000 Indbyggere; men Hundrede Aar senere er den stærkt paa Vej mod den halve Million, og derefter følger en voldsom Vækst. Det er ogsaa

interessant at lægge Mærke til, hvorledes Byen i første Halvdel af forrige Aarhundrede, navnlig i Tyrannen Rosas Tid (ca. 1830—1852), staaer i Stampe. I de sidste 20 Aar har Indbyggerantallet fordoblet sig, og Udviklingen er fremdeles rivende. Buenos Aires er den sydlige Halvkugles største By og den næststørste »latinske« By i Verden, idet f. Eks. ingen spansk eller italiensk By kan maale sig med den i Størrelse, og kun Paris overgaar den. Byarealet er i Forhold til Indbyggerantallet stort, den længste Udstrækning Syd—Nord er 18 km., i Øst—Vest 25 km., og Byens Omkreds 62.5 km. Buenos Aires ligger omtrent paa den 34. Breddegrad, altsaa i omtrent samme Afstand fra Ækvator som Gibraltar eller det sydlige Sicilien. Den vestlige Længdegrad (Greenwich) er ca. 58.

Buenos Aires er i alle Henseender en fuldkommen moderne By, hvor alle Nutidens tekniske Fremskridt er taget i Brug. Byens Vand- og Kloakvæsen er blandt de bedste, der eksisterer, og Belysningsforholdene er ligeledes første Klasses. Mægtige Buelamper i Tusindvis oplyser Byens centrale Gader og Pladser, og paa Festaftener er den Ødselhed, der af private og det offentlige udvises med Hensyn til Elektricitet, fuldkommen eventyrlig. I denne Henseende er der vistnok ingen europæisk By, der kan staa Maal med Buenos Aires. Det kan i denne Forbindelse ligeledes omtales, at Buenos Aires er en meget ren By. I Hovedgaderne er de kommunale Gadefejere altid paa Færde, og hvis en af de nu temmelig faatallige Droskeheste begaar en Indiskretion paa Gaden, træder Gadefejeren straks i Funktion, ligesom ogsaa Papirstumper o. l. hurtigst muligt fjernes. Hovedgaderne vaskes og renses desuden om Natten med store Tromlebørster.

Byen er i Lighed med alle andre argentinske Byer saa vidt muligt anlagt i regelrette Firkanter, saaledes at Gaderne skærer hverandre under rette Vinkler. Hertil kommer, at der altid i hver Gadeblok regnes med 100 Numre, uanset om Husantallet naar saa højt, saaledes at man, naar man kender Gadernes Rækkefølge, véd hvilke Husnumre, der svarer til en bestemt Gade. Dette Gadesystem er særdeles prak-

tisk, men giver naturligvis ikke Rum for de idylliske Smaagader og Smøger, man kan finde f. Eks. i København. Gaderne i den centrale Del af Buenos Aires, »El Centro«, er meget snævre, omtrent som Østergade, og da Trafikken paa visse Tider af Døgnet er enorm, bliver der ofte en næsten ufremkommelig Trængsel, og et af de mest aktuelle Spørgsmaal er derfor ogsaa Gadefærdselens Regulering. Der findes i Øjeblikket en underjordisk Bane, der gennemløber Byen i hele dens Længde Øst—Vest. Her løber elektriske Tog hvert tredie Minut, og en meget stor Del af Persontrafikken i nævnte Retning besørger af denne Bane. Der er nu udarbejdet Planer om ogsaa paa en Række andre Strøg at lægge Trafikken under Jorden, og disse Planer vil formentlig komme til Udførelse i nærmeste Fremtid.

Sporvognstjenesten er enestaaende god og Prisen billig, idet man for 10 Centavos kan køre til et hvilket som helst Punkt i Byen. Hvad der navnlig præger Gadelivet, er det uhyre Antal Automobiler, der jager af Sted alle Vegne. Gadeulykker hører da ogsaa til Dagens Orden, og Bladenes faste Rubrik om »accidentes del tráfico« mangler aldrig Stof. Ejendommeligt for en Dansker er det derimod, at der næsten ingen Cyklister ses. At en Dame skulde vise sig paa Cykle er fuldkomment utænkeligt, og enhver Herre med lidt Respekt for sig selv holder sig ligeledes fjernt fra dette populære Befordringsmiddel, der overlades til enkelte Kioskdrænge, Telegrambude o. l., som alligevel ikke i nævneværdig Grad kan holde paa Værdigheden.

Buenos Aires er forbundet med sine Forstæder, hvor mange Europæere har deres Privatboliger, med en Række Jernbanelinier, hvoraf flere med elektrisk Drift, og ogsaa i denne Henseende er Buenos Aires paa Højde med det bedste, der eksisterer. Paa den elektriske Linie, der løber langs med Floden til Forstæderne Olivos, Martinez, San Isidro, Tigre m. m., løber saaledes daglig ca. 100 Tog i hver Retning, og man kan bo i en af disse Smaabyer i aarevis uden at opleve en Forsinkelse.

Selve Byarealet saavel som Omgivelserne er en Del af den

flade Pampaslette, der her naar helt ud til La Platafloden. Det ensformige Slettelandskab er dog mange Steder i Omegnen brudt af Træplantninger og paa sine Steder af større Parkanlæg. Den smukkeste Del af Omegnen er Strækningen langs Floden til Forstaden Tigre, og saavel denne By som f. Eks. San Isidro, der ligger paa Banelinien til Tigre, har en baade smuk og ejendommelig Natur. I selve Buenos Ai-

Fra Palermoparken, Buenos Aires.

res er ad kunstig Vej skabt en Række smukke Parker og træbevoksede Pladser, og der udfoldes i det hele taget fra Autoriteternes Side en betydelig Virksomhed for at forskønne Byen og dens Omgivelser.

Der findes en Mængde imponerende og arkitektonisk smukke Bygninger, men i mange Tilfælde kommer disse ikke til deres Ret paa Grund af Gadernes Snæverhed. Dette gælder dog ikke f. Eks. den store Avenida de Mayo, der altid virker imponerende paa en Nyankommen, eller Avenida Além, Callao eller Avenida Alvear. Navnlig denne sidste er overordentlig smuk og storslaet.

Skyskrabere som de nordamerikanske findes ikke, men

Forretningsbygninger paa 12—15 Etager hører dog ingenlunde til Sjældenhederne, og Huse paa 8—10 Etager er ret almindelige i Byens Centrum.

Havnen er uhyre stor med en udstrakt Yderred og en Række indre Bassiner. Indløbet er langt og maa stadig opmudres. I Havnen er der altid et myldrende Liv. Tunge Fragtdampere fra alle Klodens Havne glider langsomt ind og ud, og næsten hver eneste Dag ankommer store, oversøiske Passagerbaade med deres levende Fragt af Immigranter og Turister fra alle Verdens Nationer. De mange forskellige Linier søger stadig at overbyde hverandre med Hensyn til den Pragt og Luksus, der bydes Passagererne, ligesom der stadig sættes større og større Baade ind paa Ruten, og flere af Skibene er nu paa 20.000 Tons eller derover.

»Teatro Colòn« i Buenos Aires er med Hensyn til Størrelse og Udstyr paa Højde med Verdens bedste Teatre, og der findes desuden en lang Række andre Teatre og en Vrimmel af Varietèer og Biografteatre. Da Publikum er meget betalingsdygtigt og desuden Sæsonen her er den modsatte af Europas, ser man ofte gode, europæiske Navne paa Plakaterne, men allerede paa Grund af Sprogvanskelighederne kommer en her bosat Dansker vanskelig i saa intim Forstaaelse med Teaterlivet som f. Eks. i København.

Der udkommer en meget lang Række Blade og Tidsskrifter i Buenos Aires, saa vel som i de andre store argentinske Byer. Som de to førende Dagblade kan nævnes »La Nacion« og »La Prensa« (Pressen), der begge er udmærket redigerede, meget paalidelige Blade, som læses ikke alene overalt i Republikken, men ogsaa har en stor Udbredelse i det øvrige spansktalende Sydamerika. Begge disse Blade udkommer i stort Format, som Regel med 30—40 Sider, men ofte, f. Eks. om Søndagen og ved andre særlige Lejligheder, i meget større Udgaver. Paa Grund af Bladenes vældige Udbredelse (»La Prensa« ca. 200.000, »La Nacion« ca. 180.000 Eksemplarer) kan der ofres store Summer paa at sikre sig Medarbejderskab af Verdens mest kendte Navne, ligesom Bladenes Telegramtjeneste vistnok er enestaaende god. Hertil kommer en Række andre store argentinske Blade, og endelig

udgaar der i Buenos Aires Dag- eller Ugeblade paa omtrent alle eksisterende Skriftsprog af Betydning.

Buenos Aires er sikkert en af de mest kosmopolitiske Byer i Verden. Paa Gaderne og Restaurationerne hører man Alverdens Tungemaal og ser alle Racer repræsenterede. Livet er paa en Forretningsdag i »Centro« nervøst og febrilsk og Gadestøjen paa Grund af Trafikforholdene nerveoprivende.

Den Nyankomne, der vil føle Byens Arbejdspuls slaa, skal gaa sig en Tur i de overfyldte Gader i Byens Centrum om Eftermiddagen ved 5-Tiden; men er han blevet træt af Trafikkens Malstrøm, finder han det ikke mere interessant at svæve i stadig Livsfare, skal han dreje om ad »Florida« (udtales med Trykket paa anden Stavelse). Fra 4—8 er al Vogntrafik forbudt her, og det føles som en uendelig Lettelse, naar man pludselig fra Bil- og Sporvognshelvedet glider ind i denne rolige Fodgængerstrøm. Florida er for Buenos Aires hvad Strøget er for København. Her vil man møde glidende forbi sig en jævn, ustandselig Fodgængerstrøm i alle Aldre, alle Racer og alle Nationaliteter, alle Klasser og alle Stænder, og her vil man, hvis man er heldig, kunne se Verdens smukkeste Kvinder. Alle er paafaldende velklædte og alle taler og ler, ivrigt gestikulerende. Det er som en anden Verden.

Alt i alt maa det da siges, at Buenos Aires med Ære hævder sin Plads som Sydamerikas Metropolis og som Verdens største By Syd for Ækvator, og at den med sine gode sanitære Forhold, sit høje Standpunkt i teknisk Henseende, sit kosmopolitiske Liv og sit milde Klima udgør et særdeles behageligt Opholdssted, hvor saavel Nord- som Sydeuropæere som Regel befinder sig vel.

I selve Konstitutionen fastslaas, at de argentinske Myndigheder ikke kan »hæmme, begrænse eller lægge nogen Art af Skat eller Afgift« paa *Indvandringen* til Argentina af fremmede, der kommer til Landet med den Hensigt at »bearbejde Jorden, forbedre Industrien eller for at indføre og udbrede Kunst eller Videnskab«. Ligesom man altsaa allerede dengang har haft Øjet aabent for Betydningen af en

livlig Indvandring hertil, saaledes har Myndighederne stadig deres Opmærksomhed henvendt paa Spørgsmaalet og ser meget gerne, at saa store Mængder som muligt af europæiske Immigranter ankommer hertil, og det kan vistnok uden Overdrivelse siges, at de danske Indvandrere er blandt de mest velsete, navnlig maaske fordi Størsteparten af dem er Landmænd, som Argentina særlig trænger til. Medens Forholdet tidligere var det, at enhver Indfødt eller Udlænding frit og uden nogen Art af Formaliteter kunde indrejse i Argentina, blev det under Krigen og de derefter følgende Aar nødvendig at indføre en vis Kontrol; men denne har dog paa ingen Maade til Hensigt at indskrænke den legitime Indvandring, men tjener kun til at sikre sig imod, at løsladte Forbrydere, Kommuniste, Anarkister o. l., samt Personer, der vilde ligge Landet til Byrde, slipper over Grænsen.

I Tiaaret 1905—14 indvandrede ialt 2.381.733 egentlige Immigranter (Passagerer paa II og III Klasse), medens Tallet for det følgende Tiaar kun er 821.229, idet Krigen i Europa har paavirket dette sidste Tal. I de sidste tyve Aar er altsaa ialt indvandret ca. 3.200.000 Personer eller ligesaa meget som Danmarks samlede Befolkning. I den samme Periode er der dog udrejst af Landet ca. 1.600.000. Det store Flertal af Indvandrerne er Spaniere og Italienerne, som tilsammen udgør 70—80 % af Indvandrerstrømmen. Før Krigen var Spanierne de førende; men Italienerne har i de senere Aar vundet Forspringet, og i 1923 indrejste der saaledes ca. 92.000 italienske Immigranter mod kun 48.000 spanske. Efter Spanierne følger Tyskere, Englændere, Polakker, Franskmand, Syrer, Portugisere og Nordamerikanere i den anførte Orden. Angaaende den danske Indvandring henvises til Kapitlet om Danske i Argentina.

Den sidste officielle Folketælling over hele Republikken fandt Sted i Aaret 1914. Hovedresultatet var, at Republikken havde 7.885.000 Indbyggere, som fordelte sig saaledes:

Indfødte, Hvide.....	5.185.000
Indfødte, Kulørte.....	400.000
Fremmede, næsten alle Europæere.....	2.300.000
	<hr/>
	7.885.000

Fremmedlementet udgjorde altsaa ca. 30 % af den samlede Befolkning, og det maa erindres, at de argentinske Myndigheder betragter Udlændinges Børn, fødte i Argentina, som Argentinere. Ifølge de argentinske Opgivelser var der saaledes 3.872 Danske i Landet; men Tallet bliver naturligvis større, hvis man, hvad der jo er ganske naturligt, ogsaa medregner saadanne Personer, der er født her i Landet af danske Forældre, og som i de fleste Tilfælde ogsaa rent formelt set har dansk Statsborgerret. Endvidere maa man for Bedømmelsen af dette Forhold erindre, at langt den største Del af de indvandrede er Mænd i deres bedste Alder. I 1914 stillede Sagen sig ifølge Folketællingsstatistikken saaledes, at over Halvdelen af Mænd over 20 Aar var Udlændinge. I selve Buenos Aires, hvortil næsten alle Indvandrere ankommer, var Forholdet saa grelt, at over Halvdelen af det samlede Indbyggerantal bestod af Fremmede, og af Mænd over 20 Aar var ca. 75 % Udlændinge. Til yderligere Belysning af Forholdet tjener, at 70—75 % af Handelsfirmaer og lignende Etablissementer var paa Udlændinges Hænder.

I det siden da forløbne Tiaar har Immigrationen som bemærket imidlertid været betydelig ringere, og da Fødselsoverskudet stadig har været stort, er det argentinske Element vundet stærkt frem. Nogen egentlig Folketælling er som sagt ikke senere afholdt; men paa Grundlag af Statistikken over Dødsfald og Fødsler samt over Ind- og Udvandring kan Forholdet opgøres, og det anslaaes, at den samlede Befolkning i 1925 vil naa 10.000.000, der vil fordele sig som følger:

Indfødte, Hvide.....	7.350.000
Indfødte, Kulørte.....	350.000
Fremmede, næsten alle Europæere.....	2.300.000
	<u>10.000.000</u>

hvorefter Fremmedelementet vil være reduceret til 23 %.

Fødselsoverskuddet er, som bemærket, stort i Argentina; rundt regnet er der to Fødsler for hvert Dødsfald, og det aarlige Indvandringsoverskud svarer nogenlunde til Dødsfaldenes Antal. For hvert Individ, Nationen mister gennem

Dødsfald, tilføres der den altsaa to nyfødte og samtidig en voksen Europæer, parat til straks at yde sin Arbejdsindsats. Hvilken Forskel, naar man tænker paa f. Eks. Frankrig, hvor der næppe tilkommer en nyfødt for hver Person, der dør. Generaldirektøren for det statistiske Departement i Buenos Aires anslaaer da ogsaa, at der inden 20 Aar vil være 20 Millioner Mennesker i Argentina.

Det kan ikke nægtes, at der af det blandede Menneskemateriale, der i Tidernes Løb er strømmet ind til Argentina fra alle de gamle Lande, er ved at udvikle sig en bestemt Race, *den argentinske Nation*. Argentineren, som vi træffer ham i Dag, er forskellig fra Brasilianeren, Chileneren eller Peruaneren, forskellig fra Spanieren eller Italieneren, hvis Blod dog ruller i hans Aarer. Der er her ikke Tale om den argentinske Gaucho, der naturligvis er noget ganske for sig selv, men om den kultiverede, oplyste Mellem- og Overklasseargentiner, som man træffer ham i de store Byer.

Argentineren er som Regel middelhøj eller derunder, men smukt og harmonisk bygget, hans Ansigtstræk er regelmæssige og karakteristiske, ofte smukke. Af Temperament er han som Regel livlig, meget talende og stærkt gestikulerende som alle sydlandske Folk og hurtig i sin Opfattelse og Tanke. Han er meget nationalstolt, men paa den anden Side overordentlig høflig og elskværdig overfor fremmede, og personlig Elskværdighed er i det hele taget et fremtrædende Træk i hans Karakter.

Levefoden, særlig i Buenos Aires, er dyr, hvilket til Dels skyldes den Omstændighed, at en Mængde Varer indføres fra Europa og Nordamerika og ved Indførselen maa betale en meget høj Told, og en Tendens til Luksus og Ekstravagance er, ikke blot i de velhavende Klasser, men helt ned i Samfundet — enhver efter sin Evne — meget udpræget. Det milde Klima tillader f. Eks. en Luksus i Klædedragt, (ikke blot for Damer) som man ikke ser mange andre Steder i Verden. Smagen er ingenlunde »eksotisk«, men meget raffineret. Den toneangivende Argentiner opholder sig ofte det halve Aar i Paris og London, og i Henseende til alt, hvad der tangerer Luksus i Klædedragt, Automobiles, Møbler, fint

Porcellæn, Smykker, Vine etc. har det bedste og smagfuldeste, selv til høje Priser, utvivlsomt et stort Marked i Argentina.

En ganske særlig Stilling indenfor den argentinske Nation indtager *Gauchos*. Efterhaanden som Kulturen trænger dybere ind, paavirkes naturligvis ogsaa denne Pampaens Søn og hans Originalitet forflygtiges; men Typen eksisterer dog

Pampaens Konge.

(Efter Maleri af Angel della Valle).

fremdeles. Gauchoen tilbringer sit Liv paa Hesteryggen, Sadel kender han ikke, men benytter »recado«, der bestaar af sammenfoldede Faareskind m. m.; hans Ridetøj er, naar han er i Gala, rigt indlagt med Sølvbeslag, hans Ridepisk et Vidunder. Den fattige Gaucho tager ofte Arbejde paa Pampaens større Ejendomme, hvor hans Opgave da er at passe Kreaturer eller Faar. Lassoen er stadig hans vigtigste Hjælpemiddel, og selv den stærkeste Tyr bringer han til Jorden i et Øjeblik ved Hjælp af den lange Læderrem med Lobelykke. Gauchoen kender Pampaen som sine egne Haandflader, dens Planter og deres Brug, dens Dyr og deres Væner, og han forudsiger Vejrets Skiften efter et Blik paa Him-

len. Han er uoplyst, men hans Fantasi er til Gengæld rig, og hans poetiske Sans meget udviklet. Der findes en Uendelighed af Gauchosange og Gauchodigtninger. Han er tillige meget musikalsk og akkompagnerer sig selv paa Guitar, naar han synger sine sentimentale, ensformige Pampasange.

Gauchos er den nationale Symbolfigur og som saadan Genstand for stor poetisk Kultur. Betegnende er det f. Eks., at paa selve Hovedstadens Teatre ser man i det uendelige Gauchoscener og Gauchofigurer fremført: I en Revy eller Varietéforestilling findes næsten altid et Nummer, hvor man ser Gauchos i sin maleriske Dragt, og hvor Numrets Clou bestaar i, at han klimprende paa sin Guitar synger en af sine melankolske Pampasange, der altid er sikker paa at gøre stormende Lykke. Det er fra Pampaens Gauchos, at de nationale Danse som »Tango«, »el Pericon« m. fl. stammer, og f. Eks. en Dans som Tango er utrolig populær i Argentina, selv i det bedste Selskab. Man kan roligt regne med, at hveranden Dans ved et argentinsk Bal er en Tango, og vel at mærke ikke den forfladigede Efterligning, som man ser i Europa, men Gauchos ægte Tango, som det er vanskeligt selv for en øvet Danser at tilegne sig; selve Musikken og Dansens Rytme, dens »Sjæl«, om man saa kan sige, er saa forskellig fra al europæisk Dans. Men Tangoen er en meget smuk Dans, og Tangomelodierne er med deres melankolske Staccato-Musik og ejendommelige Modtakter ofte overordentlig indtagende og iørefaldende.

Det kan endelig omtales, at der i Yderdistrikterne findes nogle faa Hundrede Tusinde rene Indianere. Deres Tal er ikke alene relativt, men ogsaa nominelt nedadgaaende, og de spiller samfundsmæssigt set kun en ganske underordnet Rolle i Nationen. Ligesom de Indianerstammer, der ved Opdagelsen befolkede Argentinas Sletter, stod paa et lavt Kulturtrin, saaledes indtager deres nulevende Efterkommere ogsaa et forholdsvis lavt Standpunkt og minder ikke i nogen Retning om vor Barndoms stolte, mandige Indianerhelte.

Medens Negerer f. Eks. i Brasilien er ret fremtrædende, er Synet af en Neger i Buenos Aires ligesaa sjældent som i København.

Sproget, der tales i Argentina, er *Spansk*. Der findes i Spanien naturligvis en Række Dialekter; men den kastilianske Sprogform har allerede for Aarhundreder siden vundet Forspringet for de andre og er blevet akcepteret i de kultiverede Kredse som Højspansk. Sproget tilhører den latinske Sprogstamme og er altsaa Søstersprog til Fransk, Italiensk, Portugisisk, Rumænsk m. m. Det under Romervældet indførte latinske Sprog udartede efterhaanden til en Række Dialekter, bl. a. under Paavirkningen fra de oprindelige Indbyggerses Sprog, og i Tidernes Løb, da Spanien Gang paa Gang var Genstand for Invasioner af fremmede Folkeslag, deriblandt ogsaa Folk af nordisk Blod, nemlig Vestgoterne, optog disse Dialekter da en Række fremmede Ord og Forbindelser og udvikledes videre som et selvstændigt Sprog, vidt forskellig fra Søstersprogene eller Moderssproget. En meget betydelig Indflydelse har Arabisk haft gennem Maurernes syvhundredaarige Herredømme i Landet, og Spansk indeholder en Mængde Ord, om hvis arabiske Herkomst der ikke kan herske nogen Tvivl, saaledes mange af de med Forstavelsen »al« begyndende Ord som »almacen«, »alquiler«, »alfombra« etc. Omend lignende Ord ogsaa findes i andre moderne europæiske Sprog (sml. Ord som »Alkove«, »Alkohol«, »Almanak« etc.), saa er den arabiske Indflydelse dog ifølge Sagens Natur af en langt større Rækkevidde i Spansk, og blandt andet derved skiller Sproget sig ud fra de latinske Søstersprog. Allerede saa tidligt som i 1492 udarbejdede Antonio de Lebrija en Ordbog med latinske Forklaringer over det spanske Sprog, ligesom han samtidig udgav den første spanske Grammatik.

Spansk er et stavelsesrigt Sprog, og Ord paa 6—7 Stavelser hører ingenlunde til Sjældenhederne, heller ikke i det daglige Omgangssprog. Nogen Tendens henimod En- eller Faastavelsesord, saaledes som man f. Eks. møder den i Udtalen af Engelsk og tildels Fransk, synes aldeles ikke at forekomme i Spansk, hvor alle Stavelserne udtales med nogenlunde lige Hensyntagen til hver enkelt, omend der naturligvis i hvert Ord er en bærende, stærkere akcentueret Stavelse. I

argentinsk Folkesprog er der dog en ganske klar Tendens til at undertrykke »s« i Slutningen af en Stavelse. Et Udtryk som: *Vamos Caballos!* vil saaledes uvægerligt i Folkesmunde blive udtalt: »*Vamo Caballo!*«

De fleste Stavelser er korte, som Regel kun bestaaende af to eller tre, sjældnere fire eller flere Bogstaver, og Vokalerne kommer derved i højere Grad til at bære Sproget end f. Eks. i Dansk eller Tysk med disse Sprogs Ophobninger af klangløse Konsonanter. Sammenstødende Konsonanter i samme Stavelse forekommer forholdsvis sjældent, og eksempelvis kan nævnes, at Bogstavs sammensætninger som »st«, »sp«, »sk« o. l. i Begyndelsen af en Stavelse overhovedet ikke kan udtales af en spansk Tunge.

Naar hertil kommer, at Vokalerne udtales klart og fuldttonende, og at »a« forekommer overordentligt hyppigt, vil man forstaa, at Spansk er et klart, lystlydende, melodisk Sprog. Der er maaske mere sproglig Musik i Fransk og mere Vivacitet i Italiensk; men Spansk, som det tales af den kultiverede Klasse, er utvivlsomt et meget smukt og rent klingende Sprog.

Det spanske Sprog ejer vistnok en større Rigdom paa faststaaende Udtryk og Vendinger, billedlige Talemaader og ordsproglige Vendinger end noget andet Sprog, og hertil kommer Verbernes store Bøjelighed og Rigdom paa bløde, evasive Former, idet f. Eks. Konjunktivformerne er stærkt udviklede og benyttes meget ogsaa i Dagligsproget. I den intelligente, kultiverede Spaniers Skrift og Tale svøber Sproget sig derfor om Tanken med en Elegance og Bøjelighed, en Rigdom paa Ord og Udtryk, en Variationens Frodighed, som ikke har noget Sidestykke paa f. Eks. Dansk eller Engelsk. Den store Gestus og den efter vore Vaner overdrevne Høflighed ligger let for Sydboen og giver sig stærke Udtryk i det spanske Sprog. Et ganske almindeligt Forretningsbrev vilde i mange Tilfælde virke fuldkommen parodisk, hvis det oversattes ordret til Dansk. Den spanske Grande, den spanske Hidalgo fra Opdagelsernes og de derefter følgende Aarhundreders Tid har sat sit uudslettelige Præg paa det spanske Sprog, et Præg, som vor moderne

Tids Travlhed og Trang til kort, koncis Udtryksmaade ikke har kunnet udslette.

Det kan endelig anføres, at den spanske Stavemaade er næsten helt fonetisk, saaledes at Ordene staves saa vidt muligt som de udtales, hvilket naturligvis er særdeles praktisk. »La Academia Real Española« har i Aarhundreder varetaget Sprogets Røgt og Pleje og bl. a. ogsaa haft Øjet aabent for denne Side af Sagen, saaledes at Spansk nu er næsten helt fri for de mange ortografiske Rudimenter, som andre Sprog stadig slæber rundt med. Stumt »h« forefindes dog endnu i en Mængde Ord.

Det spanske Sprog angives at blive talt af ca. 55 Millioner Mennesker. Til Sammenligning kan anføres, at Engelsk tales af ca. 150 Millioner, Tysk og Fransk af henholdsvis ca. 80 og 50 Millioner. Af alle latinske Sprog er Spansk det videst udbredte, og af europæiske Sprog overgaas det kun af Engelsk, Tysk og Russisk. I Amerika er det naturligvis allerede det vigtigste efter Engelsk, idet hele Sydamerika, med Undtagelse af Brasilien, hele Mellemaamerika og Mexico og store Dele af Vestindien er spansktalende, og naar til sin Tid de store sydamerikanske Republikker naar deres fulde Udvikling, vil Spansk som Verdenssprog formentlig faa en Stilling, der i Betydning ligger tæt op til Engelsk.

Det i Argentina talte Sprog, »*El Idioma Nacional*«, som det kaldes, staar i et lignende Forhold til egentlig Spansk som nordamerikansk Sprog staar til rent Engelsk. Forskellen er f. Eks. ikke saa stor som mellem Dansk og Norsk, men der er dog en vis Forskel, navnlig i Udtalen. Den argentinske Udtale er næppe saa ren og klar som den spanske, ligesom Argentineren utvivlsomt ogsaa taler hurtigere. Det er saaledes ejendommeligt, at en fremmed, der har delvis lært Sproget i Argentina, vistnok som Regel har lettere ved at forstaa en Spanier end en Argentinere af det brede Lag. En Ejendommelighed ved Sproget, som det tales i Argentina, er, at den til ustemt, engelsk »th« svarende Lyd, der er meget hyppig i Spansk, overhovedet ikke forekommer i argentinsk Udtale, hvor den bliver til almindeligt »s«. Desuden findes der naturligvis en Række Ord med lokalt Præg, affødt af

Landets specielle Forhold; men ogsaa paa andre Omraader forekommer der forskellige Ord for den samme Ting i de to Lande. Smør hedder f. Eks. paa Spansk »Mantequilla«, i Argentina »Manteca«, det almindelige Udtryk for Tændstikker er i Spanien »Cerillas«, i Argentina »fósforos«, ligesom det argentinske »vos« (du) ikke benyttes i egentlig spansk Tale, o. s. v.

Det volder som Regel ikke den indvandrede Dansker nogen Vanskelighed at lære det mest almindelige af det spanske Sprogs daglige Udtryk, omend Sprog som Engelsk eller Tysk selvfølgelig falder meget lettere paa en dansk Tunge. Der vil dog som Regel gaa nogle Aar, før Indvandrerens kan udtrykke sig nogenlunde flydende i Landets Sprog og forstaa det til Bunds, hvilket som Regel er det vanskeligste. Det kan ikke noksom tilraades den, der paa-tænker at udvandre til Argentina, straks at paabegynde Sprogstudiet, og det maa ligeledes tilraades at sætte sig grundigt ind i den spanske Grammatik. At tale Sproget blot nogenlunde korrekt udelukkende efter Gehør er næsten umuligt for Folk, der kommer til Landet i voksen Alder, og i det hele taget kan det vel nok siges, at de fleste fremmede aldrig lærer at tale Sproget grammatikalsk fuldstændig rigtigt, idet navnlig Verbernes Konjunktivformer næsten altid volder Vanskeligheder. Denne Omstændighed er formentlig en af Grundene til, at de indvandrede kun sjældent, og da som oftest i Tilfælde, hvor den paagældende har giftet sig med en argentinsk Kvinde, slutter sig til og gaar ind i det argentinske Samfund paa lignende Maade, som man saa ofte ser i Nordamerika, hvor Sproget efter et Par Aars Forløb ikke danner nogen væsentlig Hindring. Mange danske Husmødre, navnlig blandt dem, der er bosat paa Landet, lærer aldrig at tale Landets Sprog, og der fortælles mange Eksempler paa, hvorledes en saadan dansk Husmoder har taget en ung argentinsk Pige til Hjælp i Huset for at lære Sproget med det Resultat, at den unge Pige lærte Dansk, men Husmoderen ikke Spansk.

Omend de fleste Danskere holder deres Modersmaal nogenlunde rent og frit for spansk Paavirkning, kan det selv-

følgelig ikke undgaas, at en Række spanske Ord optages ogsaa i det daglige danske Omgangssprog. Der findes imidlertid ogsaa Landsmænd, som faar en forvirrende Sammenblanding ud af de to Sprog. Et klassisk Eksempel i saa Henseende afgav hin gæve Dansker, der ved en Lejlighed, som i denne Forbindelse er ligegyldig, udtalte: »Jeg kommer lige nede fra Porten, og her er alle Prøverne,« hvilken Udtalelse jo næppe paa Kongens Nytorv og Omegn vilde blive opfattet som Udtryk for følgende Tankerække: »Jeg kommer lige nede fra Havnen (el Puerto), og her er alle Beviserne (las pruebas)«. Naar et Selskab i en 40-Hestes Vogn ruller op for Indgangen til en Estancia og bliver modtaget med følgende glade Udraab: »Naa, I er kommet ud at spadsere i Dag«, virker Udtrykket »spadsere« i denne Forbindelse unægteligt ogsaa lidt desorienterende; men man opdager hurtigt, at »spadsere« er frit oversat efter det spanske og svarer til Verbet »pasear«, der betyder bevæge sig, tage Motion, foretage en Rekreatjonsrejse etc. Naar en dansk Landmand med Ordet »Gade« hentyder til den umakadamiserede Jordvej, der løber gennem hans Ejendom, staar man ligeledes første Gang en Smule uforstaaende; men man tilgiver ham hurtigt paa Grund af hans mange andre gode Egenskaber.

Der findes i egentlig Dansk en Del Ord, som formentlig er optaget direkte fra Spansk, maaske under de spanske Troppers Ophold i Danmark i 1808. Eksempelvis kan saaledes nævnes »Matador«, der er rent Spansk og betyder »Dræberen«, »Basta« (»Hermed Basta«), der betyder »nok«, »tilstrækkeligt«. Et Udtryk som »Eldorado«, i Betydning det gyldne Land, Lykkelandet, er ligeledes rent Spansk. Kortspillet l'Hombre stammer fra det i Spanien (og Argentina) meget yndede Spil »Tres Sillas«, som er i alt væsentligt det samme, og en Række l'Hombre-Udtryk som f. Eks. Spadille (»espadilla«), Manille (»manilla«) og codille bruges paa Spansk med lignende Betydning som i Dansk, og de ovenfor nævnte Udtryk »Matador« og »Basta« er maaske ligeledes oprindeligt i Dansk kun benyttede som Kortspiludtryk.

Det kan i denne Forbindelse omtales, at man i de danske Kolonier i de argentinske Byer, navnlig Buenos Aires, fin-

der en Mængde sprogkyndige Landsmænd. Af Forretningsfolk, der har været her i Landet i en Aarrække, anses det for en selvfølgelig Sag at tale Spansk og Engelsk; men mange taler tillige Tysk og Fransk, idet de i Aarenes Løb har arbejdet sammen med Folk fra disse Nationer eller været ansat i Forretninger, ejet og drevet af saadanne. Hertil kommer, at mange har opholdt sig i Brasilien, hvor de har lært Portugisisk. For anden Generations Vedkommende er Forholdet ofte det, at Børnene i Hjemmet lærer Dansk, medens de samtidig af Tjenestefolkene og i Elementærskolen lærer Spansk, for derefter i 8—10 Aars Alderen at blive sat i engelsk Skole, hvor der maaske forefindes indfødt fransk Lærer. Et Barn, der opvokser under sprogligt set saa gunstige Forhold, vil altsaa, naar det naar den voksne Alder, tale i hvert Fald tre Sprog flydende og akcentfrit.

Som omtalt andet Steds havde Kongressen i Buenos Aires allerede i 1819 givet Landet en *Forfatning*; men denne fik ingen videre Betydning under de følgende Aars Stridigheder. I 1824 vedtog et Nationalkonvent paany en Forfatning, med samme Resultat. Først efter at Rosas var forjaget, blev Sagen paany taget op, og Forfatningen af 21. Oktober 1860 er derefter med enkelte senere Ændringer den Grundlov, hvorpaa Landets politiske Liv hviler.

Regeringsmagten deles i de sædvanlige tre Grene, den lovgivende, den udøvende og den dømmende Magt.

Den lovgivende Magt er hos Nationalkongressen, der bestaar af to Kamre, Senatet og Deputeretkamret. Senatet har 30 Medlemmer, to fra hver af de 14 Provinser, valgt af disses lovgivende Myndigheder, samt to valgt af Valgmænd fra Buenos Aires By (den føderative Hovedstad). Senatorerne er valgt for 9 Aar, og en Trediedel afgaar hvert tredie Aar. Deputeretkamrets Medlemmer vælges ved direkte Valgret, eet Medlem for hver 33.000 Indbyggere. Der er for Tiden normalt 158 Medlemmer. Valget gælder for 4 Aar, og Halvdelen af Medlemmerne er paa Valg hvert andet Aar.

Den udøvende Magt er hos Præsidenten og de af ham udnævnte Ministre. Præsidenten og Vicepræsidenten vælges ved indirekte Valg for en Periode af seks Aar, og ingen af dem

kan genvælges, forinden de har været ude af Funktion mindst een Periode. Vicepræsidenten er tillige som saadan Formand for Senatet. Præsidentens Myndighed er ret stor, betydelig større end Kongens i et konstitutionelt Land. Han udnævner Ministrene og tager personligt ret stærk Del i Administrationsarbejdet. Kabinetet bestaar af følgende 8 Ministerier: Udenrigs- og Kultusministeriet, Indenrigsministeriet, Finansministeriet, Justits- og Undervisningsministeriet, Krigsministeriet, Marineministeriet, Landbrugsministeriet og Ministeriet for offentlige Arbejder.

Hver Provins har Selvstyre i sine indre Anliggender, og Regeringen bestaar af en Guvernør med sine Ministre, ligesom Provinsen ogsaa har sin egen lovgivende Kongres. Med Hensyn til udenrigsk Politik, Toldvæsen, Post- og Telegrafvæsen o. l. har Nationalregeringen naturligvis Myndighed over hele Landet, ligesom denne ogsaa, naar den maatte finde Anledning dertil, kan suspendere Provinsernes lokale Regering og for en Tid gennem en udsendt Embedsmand overtage Administrationen, medens de Forhold, der har givet Anledning til denne Indgriben, som kaldes »Intervencion«, bliver undersøgt. En saadan »Intervencion« finder ret jævnlig Sted, særlig overfor de fjernere Provinser.

Provincsguvernørerne vælges i selve Provinsen, medens Nationalregeringen udnævner Guvernørerne i Territorierne, hvis Selvstyre er meget indskrænket.

Det *politiske* Liv former sig nærmest efter nordamerikansk Mønster, og Parlamentarisme i europæisk Forstand findes ikke. Ministrene demissionerer saaledes ikke med Nødvendighed, fordi de faar et Fletal imod sig i Deputeretkamret, hvorimod Uoverensstemmelse med Præsidenten selvfølgelig kan medføre Nødvendigheden af Ministrenes Demission. Ved Præsidentskifter, navnlig naar disse samtidig betegner Overgangen af den politiske Magt fra ét Parti til et andet, bliver ofte en Række højere og lavere Embedsmænd, i Lighed med, hvad der sker i De Forenede Stater, erstattede med nye, tilhørende det sejrende Parti.

Under Deputeretkammerets Samling Juni—September 1924 var Partistillingen som følger:

Radikale.....	90
Konservative.....	37
Socialdemokrater.....	18
Demokratisk-progressive Parti.....	6
Uafhængige.....	2
	<hr/>
	153

Det radikale Parti, der i sin Tid valgte den nuværende Præsident, Dr. Marcelo T. Alvear, har imidlertid for nyligt delt sig i to Fraktioner, der henholdsvis støtter den nuværende og den tidligere Præsident, Dr. Hipolito Irrigoyen, og den derved fremstaaede politiske Situation har i det sidste Aars Tid lagt stærkt Beslag paa den politiske Interesse, saaledes at det egentlige Lovgivningsarbejde ikke har haft gode Kaar. I den omhandlede Samling, der varede over tre Maa-
 neder, rettedes der en Række Interpellationer til Regeringen og forlangtes en Mængde Oplysninger om forskellige Forhold; men der vedtoges ikke et eneste Lovforslag.

Den regulære Hær bestaar af den staaende Hær og Reserven. Der er almindelig Værnepligt, og Tjenestetiden er som Regel eet Aar. Den staaende Hær tæller 30.000 Mand, men hertil kommer altsaa Reserven (til den værnepligtiges 45. Aar) og endelig Nationalgarden og Territorialgarden. Hæren angives i yderste Fald at kunne bringes op til 500.000 Mand. Flaaden har flere store Skibe, saaledes de to store moderne Slagskibe »Rivadavia« og »Moreno«, der er paa 28.000 Tons hver. Argentina kan saaledes vistnok siges at være forholdsvis godt krigsrustet; men dette betyder langtfra, at der i Landet spores nogen krigersk Tendens. Under Verdenskrigen opretholdt Landet saaledes en streng Neutralitet, medens f. Eks. Søsterstaten Brasilien som bekendt sluttede sig til de Allierede. Ogsaa med Hensyn til indre sydamerikanske Forhold synes argentinske Politikere og Statsmænd bevidst at følge en fredelig Politik. De tre mægtigste Stater paa Kontinentet er Argentina, Brasilien og Chile, og de andre Republikker, enkelte eller samlede, vilde intet kunne udrette overfor en Kombination af disse tre, der efter Navnene ofte kaldes ABC-Staterne. Omend der ikke mellem de tre Republikker officielt foreligger noget Forbund til Bevarelse

af Freden i Sydamerika, vilde de dog næppe taale, at den blev brudt, og der synes saaledes at være al Udsigt til, at Sydamerika, bortset fra de indre Uroligheder, der endnu jævnlige forekommer i nogle af Republikkerne, vil faa Lov til i Fred at fortsætte sin Udvikling og Vækst fremad mod de store Maal, der fra Naturens Haand synes at være sat for disse rige Lande.

II.

OVERSIGT OVER ARGENTINAS ØKONOMISKE LIV

Møntforhold. — Metaldækning. — »Erlige« Penge. — Handels- og Betalingsbalance. — Statsgæld. — Statsbudget. — Agerbrugsprodukter. — Husdyrbestand. — Kvægavlsprodukter. — Petroleum. — Jernbaner og Handelsflaade. — Totalindtryk.

Den argentinske *Møntenhed* er Pesoen, der deles i 100 Centavos. Der skelnes mellem Guldpesos og Papirpesos. Den officielle Betegnelse er henholdsvis \$ o/s (Peso oro sellado — stemplet Guld) og \$ m/n (Peso moneda nacional — nationale Penge, d. v. s. Papir). I Slutningen af forrige Aarhundrede var Pengeforholdene i en ret kaotisk Tilstand, idet Forholdet mellem Guldpeso og Papirpeso ikke laa fast, men var underkastet stadige, ofte daglige, Kursvingninger, hvilket i høj Grad vanskeliggjorde almindelig Handel og Vandel. Fra 1899 er dette imidlertid fuldstændig forandret, idet Forholdet imellem Guld og Papir nu ved Lov er fastsat saaledes, at en Guldpeso altid er værd 2.27 Papirpesos, eller omvendt en Papirpeso er lig med 44 Guldcentavos. Toldvæsenet og andre officielle Institutioner som Telegrafvæsenet o. l. regner med Guldpesos, men naar Betaling finder Sted, erlægges den, ogsaa til disse Institutioner, altid i Papirpesos. Man kan i det hele taget leve i Argentina i mange Aar uden nogensinde at se en Guldmønt. Naar Talen er om Pesos, og andet ikke bemærkes, menes altid Papirpesos. Den centrale Institution i Landets Møntvæsen er »Caja de Conversion« i Buenos Aires, og som udsteder Penge-sedlerne. *Gulddækningen*, som denne Kasse ligger inde med, er forholdsvis meget høj; ved Udgangen af 1924 havde Me-

taldækningen saaledes over en Værdi af 1000 Millioner Papirpesos, medens den cirkulerende Seddelmasse plus Kobber- og Nikkelmønter samtidig androg ca. 1.320 Millioner Pesos, saaledes at Dækningen altsaa udgjorde 75—80 % (i Danmark pr. 31. December 1924: 48.1 %. — Pr. Individ udgør de cirkulerende Penge i Argentina ca. 300 Kr., i Danmark ca. 160 Kr.). Under Krigen udviklede Forholdene sig imidlertid her som andre Steder, saaledes at det blev nødvendigt at fritage Kassen for dens Pligt til at indløse Sedlerne med Guld, og dette Forhold hersker fremdeles; men dette har dog paa ingen Maade forringet Papirpesoens Værdi i Forhold til Guld, idet denne fremdeles er som ovenfor antyd.

En Papirpeso er efter Normalkurs lig ca. Kr. 1.58½; men Pesoens Kurs i Forhold til Kronen, som til andre Møntsorter, blev naturligvis underkastet Svingninger da der lukkedes for det kursregulerende Guld. I Januar 1925 laa Kronekursen nogenlunde fast omkring 2.25 (en Peso lig med Kr. 2.25), saaledes at de argentinske Penge sammenlignet med danske har holdt en meget smuk Stilling. Overfor Francs, Lire, Psetas, Milreis m. m. er Pesos naturligvis langt over Pari, medens de, sammenlignet med Dollars og Pund, er 5—6 % under Pariværdi; men med den gunstige Handelsbalance, Argentina for Tiden har, forekommer det ikke usandsynligt, at Pesoen ogsaa med Hensyn til disse Møntsorter snart vil naa Pari, og allerede som Forholdene er nu kan det med Rette siges, at den argentinske Mønt er en af Verdens bedste, og at Problemet om »ærlige« Penge er løst i Argentina.

Der findes en Mængde Banker og Bankinstitutioner af forskellig Art i Argentina. Den centrale Bank er »Banco de la Nacion« med Hovedafdeling i Buenos Aires og Filialer i de betydeligere Byer. Denne Banks Stilling minder i mange Henseender om den danske Nationalbanks; men den har ikke Ret til at udstede Papirpenge. En anden meget stor Bank er »Banco de la Provincia de Buenos Aires«, der har Filialer over hele Provinsen. Endvidere har alle større europæiske Nationer en eller flere Banker i Buenos Aires, og det samme gælder for Nordamerika. En skandinavisk Bank findes ligeledes. Bankerne maa gennemgaaende siges at være sunde

og stabile. Det er yderst sjældent, at der høres om Bankkrak.

Allerede længe før Krigen havde Argentina en positiv *Handelsbalance*, og dette Forhold fortsattes til 1921, da den for første Gang i mange Aar viste Underskud (\$ 78.000.000 o/s). I de to følgende Aar var Balancen ligeledes negativ for Landet; men allerede i de ni første Maaneder af 1924, for hvilke Statistik nu foreligger, udviste den et Overskud af \$ 176.000.000 o/s, og Udviklingen er ogsaa senere gaaet i denne Retning, saaledes at Overskuddet fra 1924 vil mere end dække de tre foregaaende Aars Underskud.

Følgende Tabel viser Handelsbalancen for Aarene 1919—23 samt for de første ni Maaneder af 1924, i Millioner Guldpesos.

Aar	Indførsel	Udførsel	Ialt	Saldo
1919.....	656	1031	1687	+ 375
1920.....	935	1044	1979	+ 109
1921.....	749	671	1420	÷ 78
1922.....	690	676	1366	÷ 14
1923.....	868	771	1639	÷ 97
1924 (9 Mdr.)....	620	796	1416	+ 176

Landets egentlige *Betalingsbalance* med Hensyn til Udlandet paavirket naturligvis af mange andre Forhold end netop Ud- og Indførsel, og en Del af disse Forhold er uheldigvis i Argentinas Disfavør. For det første andrager Forrentningen af den udenlandske Statsgæld meget store Beløb, i Toaaret Oktober 1920—September 1922 saaledes \$ 87.000.000 o/s (ca. 435 Millioner Kroner), ligesom Dividender og Renter af de private Jernbaneselskabers Kapital, der for den langt overvejende Del er fremmed, i samme Tidsrum udgjorde \$ 100.000.000 o/s (500 Millioner Kroner). Ejendommelige Debetposter paa Betalingsbalancen er endelig de Beløb, som rige Argentinere aarlig forbruger i Udlandet, og som anslaaes til \$ 43.000.000 o/s (215 Millioner Kroner) i ovennævnte Tidsrum, samt de Summer, Indvandrerne sender til deres Hjemlande eller selv medtager, naar de rejser tilbage. Disse sidste Beløb er i samme Periode anslaaet til \$ 68.000.000 o/s (340 Millioner Kroner). De tilsvarende Aktivposter er meget mindre eller helt ubetydelige, og man

vil saaledes se, at Argentinas egentlige Handelsbalance skal vise stort Overskud, inden Betalingsbalancen, hvoraf Pesokursen er afhængig, bliver positiv.

Argentinas *Statsgæld* stiller sig som følger i Aarene 1913—23 (i Millioner Papirpesos):

1913.....	1.331	1919.....	2.019
1914.....	1.494	1920.....	1.939
1915.....	1.643	1921.....	2.023
1916.....	1.757	1922.....	2.186
1917.....	1.980	1923.....	2.195
1918.....	2.025		

Statsgælden andrager ca. \$ 220.— m/n (Kr. 495.—) pr. Indbygger (i Danmark ca. Kr. 400.—), men en meget stor Del af Gælden er indenlandsk.

Det af Regeringen forelagte *Finanslovsforslag* for 1925 udviser en kalkuleret Udgift paa ialt \$ 686.000.000. m/n, der fordeler sig som følger:

	Mill. \$ m/n
Administrationsudgifter.....	446
Afdrag og Renter af Statsgæld.....	149
Offentlige Arbejder.....	70
Understøttelse og Velgørenhed.....	21
	686

Hovedparten af dette store Beløb indkommer i indirekte Skatter, navnlig Indførselstold (ca. 200.000.000. m/n) og Udførselstold (ca. \$ 35.000.000. m/n). Hertil kommer meget store Beløb, der indkommer ved andre indirekte Skatter og Afgifter paa Tobak, Alkohol o. a. Direkte Skatter paa Indkomst og Formue eksisterer ikke; Regeringen har dog forelagt Forslag til Indførsel af saadanne; men dels har den en stor Opposition imod sig i Kongressen, dels er Skatter af denne Art vistnok Størsteparten af Befolkningen imod, og foreløbigt er der saaledes næppe nogen Udsigt til, at Tanken iværksættes.

Argentinas Produkter hidrører i overvejende Grad fra Landbruget, saavel Agerbrug som Kvægavl. De vigtigste Kornsorter er (i den angivne Orden) Hvede, Majs, Hørfrø, Havre, Byg og Rug. Ifølge Landbrugsministeriets officielle Statistik anslaaes de tilsaaede Arealer for Aaret 1924—25 som følger:

Hvede.....	7.180.000 ha.
Majs.....	3.700.000 »
Hørfrø.....	2.390.000 »
Havre.....	1.070.000 »
Byg.....	275.000 »
Rug.....	138.000 »
	<hr/>
	14.753.000 ha

Til Sammenligning kan anføres, at det med Korn tilsaaede Areal i Danmark i 1923 udgjorde 1.270.890 ha.

Foruden nævnte Kornsorter dyrkes en Del Lucerne (Alfalfa), Fuglefrø, Tobak og Bomuld samt Kartofler, Mani, Bønner o. l. Om alle disse Produkter gælder, at de kun er af ringe Betydning med Hensyn til Udførselen. En særlig Stilling indtager Quebracho-Industrien, der maa betegnes som Skovbrug. Hovedproduktet er Quebracho-Extrakt, der bruges ved Garverivirksomhed. (Quebracho er Fællesbenævnelser paa haardt Træ, som vindes af Træer og Buske af forskellige botaniske Arter). Hertil kommer endelig Sukker- og Vinproduktionen, der senere skal omtales.

Nedenstaaende Tabel viser de udførte Kvantiteter i Tons af ovennævnte Kornsorter m. m. for Aarene 1923 og 1924:

	1923	1924
Hvede.....	3.722.000	4.424.000
Majs.....	2.859.000	4.561.000
Hørfrø.....	1.036.000	1.472.000
Havre.....	458.000	720.000
Byg.....	62.000	183.000
Rug.....	70.000	79.000
Klid.....	215.000	289.000
Mel.....	82.000	180.000
Oliekager.....	37.000	45.000
Quebracho-Extrakt.....	166.000	221.000

Tabellen viser, at 1924 har været et godt Aar, som for alle Varenes Vedkommende overgaar 1923.

Af ovennævnte Produkter er følgende Kvantiteter efter nævnte Statistik udført til Danmark i 1924:

	Tons
Hvede.....	49.442
Majs.....	26.277
Hørfrø.....	16.382

	Tons
Havre.....	13.520
Byg.....	24.954
Rug.....	11.379
Klid.....	6.213
Mel.....	169
Oliekager.....	2.855
Quebracho-Extrakt.....	3.503

Husdyrbestanden angives af Landbrugsministeriet i 1922 at have omfattet følgende Antal:

Kreaturer.....	37.065.000	(2.525.000)
Faar.....	36.209.000	(442.000)
Svin.....	1.437.000	(1.899.000)
Heste.....	9.432.000	(576.000)
Muler.....	623.000	
Geder.....	4.820.000	
Æsler.....	289.000	

De i Parantes tilføjede Tal angiver den tilsvarende Bestand i Danmark.

Med Hensyn til Kreaturer har man i Argentina særlig lagt sig efter Korthornsracerne, og paa mange af de store Estanciaer har man meget fine og kostbare Dyr. For et Par Aar siden solgtes en præmieret Tyr for \$ 90.000 m/n (ca. 200.000 Kroner).

Der slagtedes i 1923 i hele Republikken 6.651.000 Kreaturer, 5.490.000 Faar og 492.000 Svin.

Nedennævnte Tabel viser Udførselen i 1923 og 1924 for de vigtigste *Kvægavlsprodukters* Vedkommende (i Tons):

	1923	1924
Konserveret Kød.....	80.000	93.000
Frosset Faarekød.....	81.000	83.000
Frosset Oksekød.....	215.000	368.000
»Chilled« Oksekød.....	327.000	387.000
Faareskind.....	27.000	18.000
Saltede Oksehuder.....	124.000	178.000
Tørrede Oksehuder.....	27.000	35.000
Urenset Uld.....	132.000	126.000
Anden Uld.....		3.700
Smør.....	33.000	30.000
Ost.....	5.800	1.371

Følgende Tal viser de Kvanta af ovennævnte Produkter, som i 1924 er udført til Danmark:

	Tons
Konserveret Kød.....	101
Frosset Faarekød.....	11
Saltede Oksehuder.....	1.337
Urenset Uld.....	109

I foranstaaende Liste over Udførsel af Kvægavlsprodukter er det af særlig Interesse for os Danske at lægge Mærke til Tallene for Smør og Ost, paa hvilke Omraader Argentina har gennemløbet en meget hurtig Udvikling. I 1911 udførtes der saaledes kun 500 kg argentinsk Ost og indførtes meget store Kvanta. I 1923 var Udførselen ca. 6 Millioner kg. og Indførselen gaaet ned til en Femtedel.

For Smør stiller Udførselstallene sig som følger:

1914.....	3.481.000 kg.
1915.....	4.032.000 »
1916.....	5.831.000 »
1917.....	10.311.000 »
1918.....	14.570.000 »
1919.....	15.349.000 »
1920.....	16.624.000 »
1921.....	22.752.000 »
1922.....	24.318.000 »
1923.....	33.000.000 »
1924.....	30.033.000 »

For Sammenligningens Skyld anføres, at Danmark 1922 eksporterede ca. 96.000.000 kg.

Ca. 80 % af Argentinas Smørudførsel gaar til England og er saaledes Konkurrent til vort Hovedeksportprodukt paa det londonske Marked; men foreløbig synes der dog ikke at være nogen Grund til at frygte denne Konkurrence, da det danske Smør er af betydelig bedre Kvalitet.

Baade Sukker- og Vinproduktionen er betydelig, men dog ikke tilstrækkelig til at tilfredsstille Landets eget Forbrug.

Der findes en Række udmærkede Mendoza-Vine, som i mange Tilfælde er at foretrække for de billigere, indførte franske og spanske Vine. Hele Befolkningen er stærkt vindrikkende, og de bredere Lag drikker praktisk talt kun Lan-

dets egen Vin. En Hovedfejl ved denne er ofte, at den ikke er tilstrækkelig lagret.

Bomuldsproduktionen er endnu forholdsvis ubetydelig; men hvis de store Chaco-Distrikter viser sig i denne Henseende at svare til Forventningerne, vil denne Gren af Landbruget sikkert tage et stort Opsving.

Det kan endelig anføres, at Argentina producerer store Mængder af udmærket Frugt, særlig forskellige Slags Ferskener (Durazos), Druer og Appelsiner.

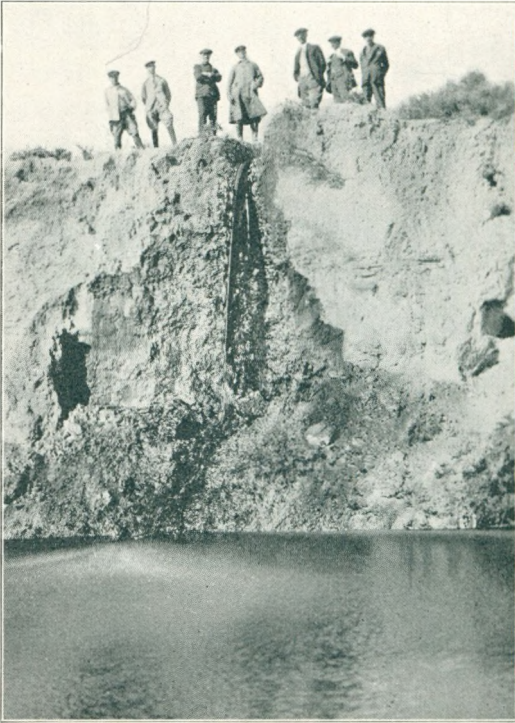

Kvæg indfanges med Lasso og brændemærkes.

Det vil saaledes ses, at af de tre store almindelige Erhvervsgrupper, Landbrug, Handel og Industri, er den første, den altoverskyggende i Argentina. Handelen er ligeledes meget stor og bestaar navnlig i Eksport og Import, medens Industrien endnu ikke har naaet sin fulde Udvikling. Generaldirektøren for Statistisk Departement i Buenos Aires udtalte i denne Forbindelse for nyligt, at den nulevende er den sidste Generation af Estancieros (i Betydning af Stor-Godsejere) og Importører, og at den næste vil bestaa af mindre Landmænd samt Industridrivende, og meget tyder paa, at Argentina i de kommende Aartier virkelig vil lægge an paa i Landbruget at opnaa en mere intens Drift gennem

Smaabrug, og at Industrien samtidig delvis vil træde i Importens Plads.

I de senere Aar er der dukket en ny Rigdomskilde op, som man ikke tidligere har haft Opmærksomheden henvendt paa, men som maaske i Fremtiden vil blive af den allerstørste Betydning for Landet, nemlig *Petroleumsudvindingen*. Det er

Petroleumsreservoir.

først i de sidste 10—12 Aar, at denne Industri er kommet i Udvikling her i Landet, og det har da vist sig, at der findes uhyre Lejer af Raaolie og Petroleum i forskellige Dele af Republikken, saaledes i Provinserne Salta, Jujuy, Mendoza, samt i Territorierne La Pampa, Neuquen og Chubut (Comodoro Rivadavia). Dette sidste Felt synes at være det rigeste og er desuden det bedst beliggende, tæt ved Kysten. Det var ved et Tilfælde, at man i 1907 fandt Petroleum her,

da man borede efter Vand. De store Verdensfirmaer i Olie har sikret sig Koncessioner, ligesom en Række mindre Selskaber ogsaa er interesserede i Driften af Petroleumskilderne. Den argentinske Stat har forbeholdt sig store Distrikter og har allerede anlagt en Række »Brønde«.

Mange Virksomheder i Argentina har begyndt at lægge deres Maskineri om, saaledes at de kan bruge Raaolie eller

Comodoro Rivadavia.

Nafta (Benzin) i Stedet for Kul. Dette gælder f. Eks. Statsbanerne, der paatænker at indføre Oliefyring i Lokomotiverne. Et af de største Elektricitetsværker i Buenos Aires er allerede oppe paa et Aarsforbrug af ca. 100.000 Tons Raaolie. Naar man ved, hvorledes Stormagterne higer efter at sætte sig i Besiddelse af Landstrækninger med Oliekilder, vil man kunne forstaa, hvad disse argentinske, næsten ubegrænsede Oliefelter, kan komme til at betyde for Landet.

Følgende Tabel viser Udviklingen i Produktionen i de senere Aar:

1914.....	ca.	45.000	Kubikmeter
1915.....	»	85.000	»
1916.....	»	140.000	»

Eftertryk forbudt.

Petroleumskanal.

Foto. Kohlmann.

1917.....	»	190.000	Kubikmeter
1918.....	»	215.000	»
1919.....	»	210.000	»
1920.....	»	260.000	»
1921.....	»	320.000	»
1922.....	»	455.000	»
1923.....	»	540.000	»

Der findes iøvrigt i Andesregionerne en Række Metaller og Mineraler som Bly og Tin, Volfram, Marieglas og Boraks etc. Navnlig af de to sidste udvindes der ret betydelige Mængder.

Trafikvæsenet staar forholdsvis højt, langt højere end i de andre sydamerikanske Stater. En stor Del af Samkvem-

met foregaar ad de udstrakte Flodsystemer, hvor flere Selskaber har store Dampere i regelmæssig Fart; men ogsaa Jernbanenettet er efterhaanden godt udviklet. Jernbanerne er dels Privatbaner, der arbejder med hovedsagelig udenlandsk Kapital, dels Statsbaner. Følgende Oversigt viser Udviklingen med Hensyn til Skinnelængde:

Eftertryk forbudt.

Foto. Kohlmann.

Brand i Petroleumsbrønd.

1880.....	2.516 km.
1890.....	9.432 »
1900.....	16.673 »
1910.....	27.994 »
1919.....	35.356 »

I de senere Aar er der anlagt en Del nye Banelinier, saa Tallet er nu formentlig 36—37.000 km. Danmarks samlede Banenet udgør ca. 5.000 km. saaledes at Argentina altsaa er langt tilbage, naar der ses hen til Størrelsesforholdet mellem de to Lande. Det maa dog erindres, at f. Eks. de store Territorier i Patagonien, der kun har forholdsvis ubetydelige Banelinier, ikke bør medtages ved en saadan Sammenligning. Provinsen Buenos Aires er særdeles vel forsynet med Jernbaner, og Hovedstadens Omegn har et Banenet, der vistnok staar over det, der besørger Trafikken i Københavns Omegn.

Handelsflaaden er kun forholdsvis ringe og angives i 1924 at omfatte ialt 178.465 brutto Registertons (Danmarks 1.048.800); men til Gengæld er det Antal fremmede Skibe, der anløber Republikkens Havne, overordentlig stort og udgjorde f. Eks. i 1923 ialt 12.992 Dampere og Sejlskibe med en samlet Tonnage af over 15 Millioner Tons.

Totalindtrykket af Argentinas økonomiske Liv er da et ungt rigt Land, der regner med store Tal, og hvor Pengene ruller let og hurtigt, et Land, der ikke viger tilbage for en stor Gæld, men som paa den anden Side er absolut betalingsdygtigt og derfor nyder næsten uindskrænket Kredit hos de laangivende Nationer, et Land, der altid har store Resourcer i Baghaanden, hvis vanskelige Tider indtræffer, men først og fremmest et Land, der er i rivende Udvikling, og hvis naturlige Muligheder er saa store, at det synes, som om denne Udvikling vil kunne fortsættes langt ud i Fremtiden og bringe Resultater, hvis Rækkevidde ikke kan overses i Nutiden.

Til Slut skal her anføres en offentlig Udtalelse af den tidligere omtalte Generaldirektør for det statistiske Departement i Buenos Aires. Efter at have omtalt Argentinas udenrigske Handel m. m. tilføjer han, at Landets Omsætning er større end mange af de store europæiske Nationers, og at Argentina med Hensyn til Automobiles og Telefoner, Jernbanetraffic og Ud- og Indskibninger, Beløb, der anvendes til offentlig Undervisning og lignende Formaal o. s. v., paa det nærmeste kommer paa Højde med samtlige andre sydamerikanske Lande tilsammen.

IV.

DANSKE I ARGENTINA

Danmarks officielle Repræsentation. — Danske Blade. — Indvandringsstatistik. — Gesandtskabets Folketælling. — Kolonien i Buenos Aires. — Tandil. — Tres Arroyos og Omegn. — Pampaslettens Udseende. — Dyrelivet. — »Chacra« og »Estancia«. — Skolen ved Cascallares. — Kolonien i Mendoza. — Misiones.

Danmarks *officielle Repræsentation* i Argentina bestaar af et Gesandtskab i Buenos Aires og en Række Vicekonsulater i Havnebyer og paa andre vigtige Pladser. Foruden Gesandten er der ved Gesandtskabet ansat en Handelsattaché og en Vicekonsul. Gesandtskabet varetager tillige forefaldende konsulære Forretninger. Vicekonsulater findes i følgende Byer:

Rio Gallegos (Territoriet Santa Cruz).
Bahia Blanca (Provinsen Buenos Aires).
Tandil, for Tiden ubesat, (Provinsen Buenos Aires).
Rosario (Provinsen Santa Fé).
Santa Fé (Provinsen Santa Fé).
Mendoza (Provinsen Mendoza).

Der udgaar i Argentina tre danske Blade, nemlig i Buenos Aires »*Skandinaven*«, der er Ugeblad, og »*Syd og Nord*«, der udkommer to Gange ugentlig, samt i Bahia Blanca »*Norden*«, der udgaar hver Uge.

I lange Tider er der hvert Aar kommet et forholdsvis stort Antal Danske til Argentina. Ifølge den officielle *Statistik* fra Generaldirektionen for Immigrationen stiller Forholdet sig som nedenfor angivet i Aarene fra 1882 til 1923. De angivne Tal omfatter kun 2. og 3. Klasses Passagerer, der

er ankommet fra oversøiske Havne. Danske Rejsende fra f. Eks. Montevideo samt alle 1. Klasses Passagerer er saaledes ikke medregnede:

Tiaaret fra 1882—1891.....	1.542
» » 1892—1901.....	1.050
» » 1902—1911.....	3.747
» » 1912—1921.....	4.051
Aarene 1922 og 1923.....	1.401
	<hr/>
	11.791

Følgende Tal viser Fluktuationerne i Aarene fra 1912—1923. Det er navnlig af Interesse at bemærke den store Indflydelse, Krigen havde paa Indvandringen:

1912.....	1.316
1913.....	819
1914.....	303
1915.....	110
1916.....	85
1917.....	41
1918.....	22
1919.....	137
1920.....	610
1921.....	608
1922.....	775
1923.....	626
	<hr/>
	5.452

Som det vil ses, er der altsaa i Perioden fra 1882—1923 ialt indvandret 11.791 danske Immigranter. Nogen officiel Statistik over det samlede Antal Danske, der er indrejst i Landet, foreligger kun for de sidste fem Aar, men at dømme efter Forholdet i disse Aar, udgør de egentlige Immigranter ca. 80 % af Totaltallet, og der skulde saaledes i den paa-gældende Periode være indrejst ialt ca. 15.000 Danske. Af disse er naturligvis mange rejst bort igen, andre er afgaaet ved Døden; men til Gengæld er der født mange Børn af danske Forældre, og de fleste af disse udgør nu en Del af de danske Kolonister.

Paa Grundlag af ovennævnte Immigrationstal er det naturligvis ikke muligt at danne sig noget sikkert Begreb om Antallet af Danske i Argentina, og det danske Gesandtskab foranstaltede derfor i 1923 en Optælling af de i Landet bosatte Danske.

Denne *Folketælling*, der foretoges gennem udsendte Lister, gav et samlet Resultat af 5940; men der er ingen Tvivl om, at den dansk-argentinske Koloni tæller langt flere Medlemmer. Mange Danske lader sig af LigeGYldighed ikke indtegne paa Listerne, andre ønskede af personlige Grunde ikke at komme med, og endelig bor mange af vore Landsmænd spredt over de store Landstrækninger uden Forbindelse med andre Danske, saaledes at de ikke har faaet Lejlighed til at lade sig indtegne. Det rigtige Tal ligger sandsynligvis omkring 10.000, maaske snarere over; men noget bestemt i saa Henseende kan naturligvis ikke siges. Omend saaledes det numeriske Resultat af Folketællingen næppe giver Udtryk for det rigtige Forhold, er denne dog i sig selv af største Interesse, idet de udsendte Skemaer indeholdt en Række Spørgsmaal, og de indkomne Besvarelser indeholder derfor mange interessante Oplysninger om Koloniens Forhold.

Som naturligt er i en Koloni, hvis største Del udgøres af indvandrede, er det stærke Køn i stor Majoritet, idet Listerne nemlig udviser 2726 Mænd mod 1385 Kvinder og 1829 Børn (under 15 Aar). Flertallet af Mændene er derfor ogsaa ugifte, nemlig 1702 mod 1024 gifte. Af Kvinderne er derimod de to Trediedele gifte.

Det er ejendommeligt at se, at af samtlige indtegnede Personer er kun 31 blevet argentinske Borgere, medens Resten har holdt fast ved deres oprindelige danske Nationalitet, et Forhold, der staar i skarp Modstrid med Tilstanden i Nordamerika, hvor Naturalisering hører til Dagens Orden.

Af det samlede Tal er 2807 født her i Landet af danske Forældre, medens 3.133 Personer er indvandrede hertil.

Danskerne fordeler sig ifølge Listerne som nedenfor vist over Republikkens Provinser og Territorier:

Hovedstaden Buenos Aires.....	884
Provinsen Buenos Aires.....	4119
» Cordoba.....	122
» Santa Fé.....	97
» Entre Rios.....	95
» Tucuman.....	88
» Mendoza.....	81
» Santiago del Estero.....	56
» Jujuy.....	40
» Corrientes.....	32
» Salta.....	21
» Catamarca.....	9
» San Juan.....	8
» San Luis.....	1
» La Rioja.....	0
Territoriet Misiones.....	130
» Santa Cruz.....	48
» Rio Negro.....	42
» Pampa Central.....	32
» Chaco.....	21
» Chubut.....	10
» Neuquen.....	4
» Formosa.....	0
» Ildlandet.....	0
» Los Andes.....	0
	5940

I Hovedstaden og Provinsen Buenos Aires er altsaa bosat tilsammen over 5.000 af det samlede Tal, eller ca. 84 %, medens de resterende 16 % er spredt over alle Republikkens Dele.

De af Danskerne ejede Arealer udgør 138.740 ha, eller et Omraade lidt mindre end Lolland-Falster, medens det lejede Areal udgør 364.652 ha., hvilket er lidt mindre end Fyens Fladeindhold. Herved er dog at bemærke, at ca. en Trediedel af den af Danske drevne Jord findes i Territoriet Santa Cruz, hvor Boniteten er ringe. Af de resterende to Trediedele er langt den største Part under Hvedekultur og bestaar af udmærket, frugtbar Jord.

Størrelsen af Ejendomme og Brug fordeler sig saaledes:

	Jordejere	Jordlejere
Over 5.000 ha.....	6	5
» 2.000—5.000 ha.....	6	5
» 1.000—2.500 ».....	12	43
» 500—1.000 ».....	24	76
Under 500 ha.....	149	311
	<hr/> 197	<hr/> 440

Langt den største Del af den af Danskerne dyrkede Hvedejord findes i Provinsen Buenos Aires, og de største Arealer grupperer sig om nedennævnte fire Byer:

Tres Arroyos.....	59.250 ha
Necochea.....	48.805 »
Coronel Dorrego.....	44.683 »
Tandil.....	11.373 »

Folketællingsstatistikken giver ligeledes særdeles interessante Oplysninger angaaende de danskes Livsstillinger, men dette Spørgsmaal vil senere blive særligt behandlet.

Den største samlede danske Koloni er, som det vil fremgaa af ovenstaaende, *Hovedstadens*, hvor der ifølge Folketællingen er bosat 884 Personer. Som alle de øvrige Folketællingstal er dette ogsaa for ringe, og det kan formentlig anslaaes til mindst 1.200. Dette store Antal Danske bor imidlertid spredt over hele Byen og dens Forstæder og forsvinder blandt de to Millioner Mennesker. Den største Del af Koloniens mandlige Medlemmer er beskæftiget ved Handels- og Kontorvirksomhed eller Haandværk. Paa Grund af de store Afstande er det private Samkvem mellem Byens Danske mindre, end man paa Forhaand kunde have ventet sig; men der findes dog et ret livligt Forenings- og Klubliv. Den ældste og største danske Forening i Buenos Aires er »Dansk Hjælpeforening«, der er stiftet i Aaret 1892. Denne Forening udøver en stor og meget nyttig Gerning blandt fattige Landsmænd, som den støtter med Penge og Naturaliegaver, ligesom den ogsaa gør megen Nytte som Arbejdsanvisningskontor og yder sin Bistand ved Hospitalsindlæggelse o. l. Omend denne Forening hovedsagelig faar sine Bidrag fra Hovedstadens danske Indbyggere, støttes den dog ogsaa af Danske fra alle andre Egne af Landet, ligesom den ogsaa uddeler

sin Hjælp til alle værdigt trængende Danske uden Hensyn til Bopæl. Hjælpeforeningen afholder en eller to Gange aarligt store Kolonifester med Dilettantforestilling o. l.

Der har endvidere i mange Aar eksisteret en Hospitalsforening, der har til Formaal at søge opført et dansk Hospital. Denne Forening bliver imidlertid nu sammensluttet med Hjælpeforeningen under een Ledelse, uden at dog denne Forenings specielle Maal tabes af Syne. »Dansk Klub«, der har sine Lokaler i Byens travleste Centrum, stiftedes i 1919 og er ved sine hyggelige Lokaler, sit Bibliotek og sit store Bladhold blevet et naturligt Samliggssted for Danske i Hovedstaden. Mange Forretningsfolk indtager deres Frokost her, ligesom Klubben ogsaa varetager sine sociale Pligter ved Afholdelse af Klubaftener, Bridgeturneringer, Danse- og Familieaftener, større Fester o. l. Under Klubbens Auspicier er oprettet et Skydebroderselskab. Fornylig er der endvidere stiftet en Kvindeforening, hvis Formaal ligeledes nærmest er af selskabelig Natur.

For et Par Aar siden oprettedes der en Afdeling af Kristelig Forening for unge Mænd i Buenos Aires, og denne Forening har i den korte Tid, den har virket, udført et stort og meget fortjenstfuldt Arbejde blandt de mange unge Danske, der har haft et Hjem og Tilholdssted i Foreningens hyggelige Lokaler, ligesom den udsendte Sekretær har gjort et stort og nyttigt Arbejde ved at give Møde ved Emigrant-skibenes Ankomst og hjælpe de nyankomne til Rette. For ganske nylig er der endvidere i Buenos Aires stiftet en dansk Menighed med egen dansk Præst. Menigheden har dog endnu ikke nogen egentlig Kirkebygning; men det er naturligvis dens Maal at faa bygget en Kirke.

Tanken om at oprette en dansk Skole i Buenos Aires har flere Gange været fremme, og der er en enkelt Gang gjort et praktisk Forsøg i saa Henseende; men paa Grund af de store Afstande og Danskernes spredte Bosættelse, har Sagen foreløbig ikke kunnet gennemføres. Desuden findes der i de Bydele og Villa-Forstadsbyer, hvor de Danske er bosat, i næsten alle Tilfælde gode argentinske eller fremmede Skoler, f. Eks. engelske, og Forældrene vilde vistnok i mange Tilfælde

foretrække at sende deres Børn til saadanne i Stedet for til en dansk Skole, der under alle Omstændigheder vilde komme til at arbejde under meget beskedne Forhold.

Af fælles-skandinaviske Sammenslutninger findes »Skandinavisk Roklub« med eget Klubhus i Tigre, samt Sangforeningen »Brage«.

Angaaende de Forhold, som de Danske i Hovedstaden iøvrigt lever under, henvises til Beskrivelsen af Buenos Aires By andet Steds i Bogen.

I den Side 70 anførte Fortegnelse over Danske i de forskellige Provinser, er Provinsen Buenos Aires opført med over de to Trediedele af det samlede Tal. Det drejer sig dog ikke om en enkelt, nogenlunde samlet Koloni, men Danskerne bor spredt over et stort Areal i den sydlige Del af Provinsen, og den andet Steds givne Beskrivelse af Klimaet i Hovedstaden passer i alt væsentlig ogsaa paa denne Zone, dog med den Indskrænkning, at Temperaturen naturligvis her gennemgaaende er lidt lavere, da Beliggenheden er længere mod Syd. Denne »danske« Zone begynder mod Nord ved Tandil og strækker sig mod Syd til Necochea ved Atlanterhavet og mod Vest til Coronel Dorrego, ialt et Omraade paa omtrent Danmarks Størrelse. Tætheden af den danske Bebyggelse er imidlertid meget forskellig. I og ved selve Tandil er der temmelig mange Danske, men i Egnene Syd for denne By kun faa, indtil man naar ned mod Tres Arroyos. Fra denne By er den danske Bebyggelse temmelig tæt saavel Øst paa over Byerne Ochandio, Defferarri, Lumb, Juan Fernandez, La Dulce og Loberia mod Necochea, som mod Vest over Cascallares, Irene, El Perdido, Copetonas etc. mod Coronel Dorrego. Naar her tales om tæt dansk Bebyggelse, maa det dog altid erindres, at Danskerne, selv hvor de bor tættest, kun udgør en Brøkdel af den hele Befolkning.

Medens Forholdene i hele det sidstnævnte Omraade er nogenlunde ensartede, indtager *Tandileggen* i flere Henseender en Særstilling. Naturen er her saaledes noget for sig selv, idet den i høj Grad er præget af en lille Bjerggruppe, der bryder Pampaslettens Ensformighed. Byen ligger ved Foden

af denne Bjerggruppe, og Beliggenheden er overordentlig smuk med den vide Udsigt over den endeløse Slette til den ene Side og paa de andre Sider de ca. to Hundrede Meter høje Granitbjerge, der synes betydelig højere. Disse Bjerge er altsaa landskabeligt set en stor Fordel, men fra et landbrugsmæssigt Synspunkt vilde den rene Pampaslette uden isprængte Granitfjelde og Stenformationer naturligvis være at foretrække. Her i Tandil findes den ældste danske Koloni udenfor Hovedstaden, idet en Lollik, Hans Christensen Fugl, eller, som han kaldte sig her, efter at have argenteret sit Fornavn, Juan Fugl, kom hertil allerede saa tidligt som i 1848 og begyndte at dyrke Hvede, hvilket var noget ganske nyt der paa Stedet. Han havde Fremgang, blev en anset Mand paa Egnen og drog efterhaanden flere Landsmænd dertil, saaledes at man kunde begynde at tale om en dansk Koloni. Ifølge Folketællingsresultaterne dyrker Danskerne i og ved Tandil nu ca. 11.000 ha. Jord, hvilket i og for sig ikke er imponerende, naar man betænker, at der paa Tres Arroyos Egnen findes danske Landmænd, der ejer Strækninger paa denne Størrelse; men Tandil-Kolonien bor meget samlet, Størsteparten i selve Byen, medens Kolonierne paa Tres Arroyos-Egnen næsten udelukkende bestaar af egentlige Landboere, der lever forholdsvis meget spredt. Dels paa Grund heraf, dels fordi Kolonien er saa gammel, er der et stærkt udviklet Samkvem og Samarbejde mellem Tandil-Danskerne. Allerede i 1866 stiftedes »Den protestantiske Menighed i Tandil«, som bestaar den Dag i Dag. Til at begynde med havde man dog ikke nogen egentlig Præst; men den energiske Juan Fugl fik ogsaa Tid til at besørge Præstegerningen, indtil man i 1876 fik den første danske Præst til Tandil (og Argentina), og Aaret efter byggede Kolonien en dansk Kirke. Menigheden i Tandil bestaar fremdeles og har i alle disse Aar stadig haft danske Præster, som i den sidste Menneskealder samtidig har holdt Gudstjeneste og besørget de kirkelige Forretninger i Necochea m. fl. Byer.

Saa tidligt som i 1870 prøvede man paa at drive dansk Skole i Tandil, og denne er ligeledes, dog med Afbrydelser, opretholdt indtil vore Dage. Skolen drives nu af »Dansk

Skoleforening for Tandil og Omegn« og besøges af op mod et Hundrede Børn; for et Par Aar siden var Elevantallet endog for en Tid over Hundrede. Endvidere findes i Tandil en »Skandinavisk Forening«, hvis Formaal nærmest er af selskabelig Art. Endelig kan det omtales, at Tandilenserne har et Fugleskydningsselskab, der er stiftet omkring Aaret 1870. I Modsætning til de andre danske Kolonier, hvor det indvandrede Element er i Flertal, er Størsteparten af Tandil-Danskerne vistnok fødte her i Landet, mange af dem endog i anden, tredje eller fjerde Generation, og en Dansker, der første Gang kommer til Tandil, kan ikke undgaa at blive bevæget over den rørende Kærlighed, hvormed disse vore Landsmænd, som for manges Vedkommende maaske aldrig har set Danmark, stadig holder fast ved dansk Kultur og dansk Sprog, der her tales lige saa rent som paa Møen eller paa Lolland, hvorfra mange af Tandilensernes Forfædre stammer.

I 1884 kom Jernbanen fra Buenos Aires til Tandil, hvorfra den fortsattes sydpaa til *Tres Arroyos* og *Bahia Blanca*, og sydpaa med Banen fulgte Nybyggerne og opdyrkede den jomfruelige Jord. Blandt Nybyggerne var naturligvis ogsaa Danskerne, som efterhaanden navnlig slog sig ned i den tidligere omtalte Zone Coronel Dorrego — *Tres Arroyos* — *Neccochea*, og Kolonierne i denne Strækning er nu langt de første af de danske Kolonier saavel i talmæssig som i økonomisk Henseende. Som nævnt i Oversigten dyrker Danske alene ved disse tre Byer over 150.000 ha Hvedejord, hvortil kommer de omkringliggende Arealer. Klimaet er her praktisk talt det samme som ved Tandil, men Landskabet er vidt forskelligt, idet man her træffer det rene *Pampalandskab*. Man faar et godt Indtryk af denne Natur ved en Jernbanerejse fra Buenos Aires til *Bahia Blanca*. Time efter Time farer Toget frem over den flade Slette, der er saa ensformig, at man ligefrem fryder sig, naar man nærmer sig Tandil eller *Bahia Blanca* og ser de lave Bjergformationer, der findes ved disse to Byer. Landskabet minder i flere Henseender om de flade, udstrakte jyske Egne. Der som her har Øjet frit Udblik, saa langt som Synet rækker, og den Ø-Dansker,

der første Gang kommer hertil, og som er vant til de danske Øers smilende Frodighed med deres Skove og levende Hegn, gribes let af en melankolsk Stemning og finder Landet trist og skønhedsforladt. Uhyre Græsmarker med Buske af stive, solbrændte Totter veksler med udstrakte Havre- og Hvedearealer, overalt ser man 6—8-strengede Pigtraadshegn, der inddeler Markerne i mægtige Skifter. Her og der ligger Skelettet af en Hest eller Ko og griner den Rejsende i Møde. Spredt over Sletten ses paa lang Afstand enkelte Huse eller her og der en Estancia omgivet af sine Træplantninger, som paa dansk-argentinsk »Camp«-Sprog kaldes en »Skov«. Kun rent undtagelsesvis passerer Toget en Hævning i Terrænet eller et lille, halvudtørret Vandløb.

Men dette Landskab, der for Turisten byder saa ringe Opmuntring, har for Landmanden et ganske andet Udseende, han ved, at denne Jord er overordentlig frugtbar, og han ser Guldet glimte i det graa Støv, han fryder sig over de ensartede, milevide Strækninger, hvor Ploven uden Hindring kan skære sine Furer og Høstmaskinen i fuld Fart nedmeje det tunge Korn uden Risiko for pludselig at skære ind i en umedgørlig Kampesten. Og den, der har boet nogen Tid i dette Landskab, finder snart, at det ogsaa har sin Charme, og at de vide Sletter har deres Poesi, ogsaa bortset fra al Hvedelyrik. Man skal ride en Tur ud over Pampaen, naar Solen staar op eller gaar ned over de endeløse Strækninger, og man vil da, fjernt fra alle Mennesker, ikke undgaa at føle denne Naturs egenartede Skønhed og storslaaede Ro.

Dyrelivet er meget rigt, saa rigt, at almindelig Jagt næsten er uden Tiltrækning. Man føler sig som en Morder efter i Løbet af en Timestid at have skudt 12—15 Harer, som bag-efter smides for Svinene eller efterlades paa Stedet. Agerhøns — 6 forskellige Arter, de største som en halvvoksen Høne — piler af Sted ved alle Vejkanter og gaar meget nødigt paa Vingerne. Ofte kan man slaa dem ned med Pisken fra Vognen. For at faa en Smule Sport ind i Jagten maa man specialicere. Ræve er saaledes paa visse Steder ret sjældne, men desuden er der en Vrimmel af andre Dyrearter, hvis Forekomst ikke er saa almindelig. Mange Steder findes saa-

ledes vilde Strudse, der ikke er noget let Bytte. Vizcáchaen (en stor Gnaver) og Odderen fordrer ligeledes Opmærksomhed og Paapasselighed fra Jægerens Side, medens derimod Jagten paa Bæltedyr er meget let, idet man, naar man ved Aftenstid gaar hen over Campen, ofte faar Øje paa dette lille Dyr, der paa Afstand minder meget om et Pindsvin. Hvis man afskærer Bæltedyret fra dets Hul, og Jorden er nogenlunde haard og tør, saa det ikke i en Fart kan grave sig ned, fanges det let. Det er morsomt at se, hvor hurtigt dette Dyr kan grave sig ned i middelhaard Jord, og er det først halvt nede, er det umuligt at trække op igen. Overalt ser man smaa Dagugler sidde paa Jorden ved deres Hul eller paa Staaltraadshegnene. Ved Vandløbene vrimler det med Vildænder, og mange Steder, hvor der findes Laguner, ser man store, blegrøde Flamingoer spanke majestætisk omkring. En særlig Omtale fortjener Stinkdyret, som man kun ser forholdsvis sjældent, da det især jager om Natten, men som man saa meget oftere lugter. Stanken ved dette Dyr er saa gennemtrængende, at man ofte, naar man om Morgen kommer ud af sin Dør, føler den, fordi der om Natten har været et Dyr i Husets Nærhed paa Jagt efter Æg e. l. Og er Dyret blevet skræmt og har udsprøjtet sin Vædske, kan Stanken i lange Tider være modbydelig stærk. Er man uheldig og faar noget af Vædsken sprøjtet direkte paa sit Tøj, er dette ødelagt og maa kastes bort. Der gøres en Del Jagt paa dette Dyr, dels fordi det er skadeligt, dels fordi Skindet, under Navn af »Skunk«, er Handelsvare Jorden over. En erfaren Hund omgaas Stinkdyret med stor Forsigtighed; thi Stanken er lige saa frygtelig for Hunden som for Mennesket, og en stakkels Hund, der har faaet bare et lille Stæk af Vædsken paa sig, er fuldkommen ulykkelig i lang Tid; men det siges dog, at drevne Jagthunde kan gribe et Stinkdyr og dræbe det saa hurtigt, at det ikke faar Tid til at sprøjte.

Det kan endelig omtales, at der findes en Slangeart paa Størrelse med en stor Snog. Den er giftig og ejendommelig derved, at den er højrrød under Bugen.

Som Regel blæser der en frisk Vind hen over Pampaen,

og undertiden bliver den til en »Pampéro«, der farer som en Orkan henover Sletten, hvor den ingen Modstand møder, og alt indhylles da i en fuldkommen Taage af tæt Støv.

Jorden er paa disse Egne som omtalt meget frugtbar, og naar den er behandlet og tilsaaet, vælter Hveden og Havren op i tykke Lag. Naar man ved, hvorledes den danske Landmand omhyggeligt vogter over sin Kornmark og ikke tillader nogen eller noget at betræde den, forbavses man unægtelig over at se den argentinske Landmand lade Havren, undertiden ogsaa Hveden, naar den er kommet nogle Tommer over Jorden, afgræsse Gang paa Gang af Kreaturer eller Faar; men dette skader aabenbart aldeles ikke Kornet, men synes tværtimod at styrke det. Foruden de to nævnte Kornsorter dyrkes der ogsaa Hørfø i betydelig Mængde. Majsarealerne findes derimod hovedsagelig i de nordligere Dele af Pampasletten.

Medens Tandilegnens Danske for Størsteparten bestaar af Møenboer og Lolliker, hvilket til Dels ogsaa gælder for Necochea-Eggen, er Fletallet af Danske paa Tres-Arroyos-Eggen m. m. Jyder med en Iblanding af Fyenboer, og kommer man kørende med Toget til en af Stationerne paa denne Strækning, skal det ikke fejle, at man paa Perronen ser Personer, om hvis cimbriske Afstamning man ikke noget Øjeblik kan være i Tvivl, og som man ikke vilde falde paa at tiltale paa andet Sprog end Dansk.

Følgende er et Citat fra en Artikkel af Højskoleforstander Lars Bækhoj om Danskerne her paa Egnen: »Man synes her mere hensynsløst end de andre Steder at have sat alt ind paa at faa noget udrettet udadtil. Virksomhederne er større, Arbejdstempoet hastigere, Vovemodet stærkere og Livet i det hele mere rastløst og højspændt.« Men Resultaterne er ogsaa derefter, og en Mængde af vore Landsmænd har her skabt sig mægtige Ejendomme og store Formuer, selv efter argentinsk Maalestok. Det er da paa disse Egne, at de danske Millionærer bor, og der er dem, hvis Formuer i danske Kroner vistnok maa skrives med tocifrede Milliontal.

Med Hensyn til Ejendommene skelnes der mellem Begreberne *Estancia* og *Chacra*. Ved det første forstaas egentlig

Ejendomsjord, medens en Chacra som Regel kun omfatter lejet Jord. En Chacarero kan derfor kun regne med at kunne forblive paa Jorden en vis Aarrække, hvorefter han maa flytte andet Steds hen. Bygningerne maa derfor opføres billigt og paa en saadan Maade, at Hovedparten af Materialet kan medtages, naar han skal flytte. De fleste Chacareros bor derfor i Jordhuse, men dette beskedne Navn dækker i

Fra en dansk Chacra.

(Christinn Ambrosius).

Virkeligheden i de fleste Tilfælde over noget ganske andet, end den ukyndige Læser maaske tænker sig. Husenes Vægge er ganske vist klinet op af Jord eller Ler, men disse Mure er udadtil smukt kalkede og indvendig ligeledes malede eller tapetserede, og Husene er iøvrigt i alle Henseender ganske normale med en Række Værelser, Vinduer og Døre; i de egentlige Beboelsesværelser tillige som Regel Bræddegulv og rigtigt Loft o. s. v., og et saadant Jordhus kan ofte være særdeles hyggeligt. En Have sørger Chacareroen ligeledes næsten altid for at anlægge saa snart han har overtaget sin Chacra, og i den frugtbare Jord vokser Træer og Buske forbausende hurtigt op. Det er naturligvis altid en Chacareros Maal at købe Ejendomsjord og blive Estanciero, fordi hans

Forhold derved kommer ind under en ganske anden Stabilitet, og noget af det første, han derefter tænker paa, er som Regel at bygge sig et varigt Hjem, og det maa siges, at i den Henseende er han ikke smaalig. Der findes spredt over Campen en Række danske Landmandshjem, som har kostet Formuer at opføre og udstyre, og som med Hensyn til Størrelse, Udstyr, tilhørende Avlsbygninger og omgivende

Dansk Estancia ved Irene.
(Niels Ambrosius).

Haver eller rettere Parker meget minder om danske Herregaarde. Det er ikke nogen Sjældenhed, at der om en saadan Estancia er et Parkanlæg paa Størrelse med en mindre dansk Bondegaards Jorder, undertiden med kunstige Søer og Kanaler, Efterligninger af danske Kæmpehøje o. l.

Medens disse Danske saaledes har drevet det meget vidt udadtil, har de paa den anden Side paa ingen Maade glemt de aandelige Ting. Fra 1900 har »Menigheden for Tres Ároyos og Omegn« saaledes haft sin egen danske Præst, medens Necochea og Omegn, hvor man for nogle Aar siden byggede en smuk dansk Kirke, som tidligere omtalt allerede i en Menneskealder har haft Præst sammen med Tandil. Paa

Tres Arroyos-Egnen har man dog endnu ikke opført nogen Kirkebygning, vistnok paa Grund af, at Danskerne bor spredt over saa stort et Areal, og Gudstjenesten holdes derfor rundt i Hjemmene. I anden Henseende har de derboende Danskes aandelige Interesser og store Offervillighed og økonomiske Styrke imidlertid givet sig et storslaet Udslag, idet Kolonien for 6—7 Aar siden ved Cascallares opførte en stor *Ungdomsskole* med Plads til ca. 25 Kostelever og Bolig for

Dansk Estancia ved Tres Arroyos.

(Laust Ambrosius).

Forstander og Lærerpersonele, stor Gymnastik- og Forsamlingssal etc. Skolen er beregnet for voksne og underviser skiftevis unge Mænd og Kvinder i 4 Maaneders Kursus, ligesom der en Gang hvert Aar undervises et Konfirmandhold. Skolen ved Cascallares er den danske Højskole flyttet over paa dansk-argentinsk Grund. Der sørges altid for gode Lærerkrafter, saavel indfødte danske som argentinske eller spanske. Et Par Aar efter Ungdomsskolen opførtes der paa samme Ejendom en stor *Borneskole* med Plads til 70—80 Kostelever. Skolerne er under fælles Ledelse, ligesom Lærerkrafterne til Dels er fælles. Navnlig Børneskolen synes at have udfyldt et stort Savn, og den er vistnok altid overfyldt. Ved Siden af disse Skoler er der endvidere bygget

en smuk Præstebolig for Menighedens danske Præst. Til Skolerne hører en Ejendom paa 100 ha., og saavel denne Jord som navnlig Skolebygningerne har kostet store Summer, og hertil kommer, at Skolepengene er sat saa lavt, at Driften langt fra kan betale sig, hvorfor Menigheden, under hvis Auspicier det hele er skabt, stadig maa tilskyde betydelige Beløb. De hidtil afholdte Udgifter nærmer sig vist-

Ungdomsskolen ved Cascallares.

nok stærkt en Million danske Kroner, alt indkommet enten i direkte frivillige Bidrag eller betalt af Menighedens Midler, der indkommer paa samme Maade. Disse Skoler er langt det største dansk-argentinske Fællesforetagende med intellektuelle Formaal, og Skolerne er det aandelige Kulturcentrum for en meget stor Del af Provinsens danske Kolonier. Det er at haabe, at der altid vil være forstaaende og offervillige Landsmænd nok til Støtte for Skolerne, saaledes at disse kan vedblive deres Virksomhed som Danskhedens faste Borg, til Gavn for den opvoksende Slægt og til Ære for de danske Kolonier blandt de omboende Argentinere og frem-

mede, der med Undren har set dette Udslag af dansk Nationalitetsfølelse og aandelig Interesse.

Der findes i den sydlige Del af Provinsen Buenos Aires en Række andre danske Sammenslutninger, saaledes i Tilslutning til Skolerne en Ungdomsforening og en Elevforening, samt endvidere spredt omkring i Kolonierne en Del Foreninger med selskabelige Formaal, en Række Sportsforeninger o. l. Det kan endelig nævnes, at der paa Egnen eksisterer en stor dansk Sygekasse, der gør megen Gavn.

Som det klart fremgaar af Tabellen Side 70, er den danske Bebyggelse i de andre Provinser kun ringe, og de i Tabellen anførte Tal er endog — naar undtages Mendoza og Misiones — ikke Udtryk for en blot nogenlunde samlet Bebyggelse, idet Danskerne som oftest bor spredt og tilsyneladende ret tilfældigt rundt i Provinsernes store Arealer. Her skal derfor kun kortelig omtales de to ovennævnte Kolonier i Mendoza og Misiones.

Kolonien i *Mendoza* er den ældste af de to, idet Danske allerede for mange Aar siden har slaaet sig ned her i den smukke Natur ved Andesbjergenes Fod. Klimaet er tørt, men ved kunstig Overrisling er der skabt et frugtbart og naturskønt Landskab, hvor Hovederhvervet er Vinavl, og de her bosatte Danske arbejder derfor ogsaa næsten alle i Vindyrkningens Tjeneste, mange af dem som selvstændige Vindyrkere, og Kolonien er ret velstillet, men den synes dog ikke at have store Udviklingsmuligheder, og Hvededistrikterne har utvivlsomt, og med Rette, en langt større Tiltrækningskraft paa de unge nyankomne Danske end Vinlandet.

I de senere Aar er Territoriet *Misiones* blevet ret aktuelt som et Land, der egner sig for Landmænd med lille Kapital og med Lyst til at gaa ud som Civilisationens Pionerer og deltage i de Farer og Fordele, som følger hermed. *Misiones* ligger i den nordligste Del af Argentina, og Klimaet er derfor meget varmt, næsten tropisk. Jordbunden er gennemgaaende frugtbar; men hvor den ikke er under Kultur, er den dækket af tæt Urskog, som maa ryddes bort, før der er Plads for Kulturplanter. Der dyrkes især Yerbaplanter, hvis tørrede Blade og fine Grene udgør den saakaldte Yerba-

maté, der er Argentinas Nationaldrik, og som derfor sælges i uhyre Mængder, der for Størstedelen indføres fra Paraguay og Brasilien. Der bor en Del Danske spredt i Territoriet; men i Kolonien »Eldorado« bor en Række danske Nybyggere forholdsvis samlet. Mange Danske er rejst derop og et Par Aar efter kommet skuffede tilbage; men der findes dog stadig et ikke ubetydeligt Antal deroppe, som med Energi gaar løs paa Urskoven og planter Yerba Fod for Fod, efter-

Ryddet Plet i Urskoven i Misiones.

haanden som de i deres Ansigts Sved har ryddet Terrænet. Nogen behagelig, let Form for Tilværelse er Nybyggerlivet i Misiones ikke, og det kræver først og fremmest et jernstærkt Helbred. Mange af Danskerne angribes, naar de første Gang kommer derop, af en Art Malaria i Lighed med den, der hærger Tucuman; men det synes dog, som om de fleste kommer over denne Sygdom, ligesom den vistnok ogsaa bliver en mindre hyppig Gæst, efterhaanden som Skoven giver Plads for Yerbaplantninger. En anden Plage for Nybyggeren er de mange smaa Fluere, der stikker og bider alle Vegne, hvor Huden ikke er tildækket. Hvor Fluerne har stukket, fremkommer en lille sort Prik, og man ser undertiden Folk,

der netop er kommet ned fra Misiones, ganske oversaaet paa Hænder og i Ansigt af disse smaa Prikker. Fluerne holder særlig til i selve Urskoven, navnlig i Bambusløvet, som findes alle Vegne i Overflod, og samtidig med, at Skoven ryddes, forsvinder vistnok ogsaa denne Plage, i hvert Fald delvis. Af andre Ulemper kan nævnes Myrerne, der ofte for-
tærer Nybyggerens Havesager, samt Frostene, der ligeledes undertiden kan være en slem Gæst for de unge Yerbaplanter og for Grønsagerne.

Majsmark paa Rydning i Urskoven. Misiones.

Den unge danske Koloni arbejder i fælles, god Forstaaelse. Den har saaledes oprettet en Forening, »Haabet«, hvis Formaal er af baade selskabelig og praktisk Art, ligesom man for nogle Aar siden oprettede Skole med dansk Lærer til Undervisning af Kolonisternes Børn.

De to Kolonier i Mendoza og Misiones er altsaa i mange Henseender Modsætninger, Mendoza den gamle Koloni, bestaaende af velstillede Landmænd, der har gjort alle de Erfaringer, der skal gøres, og som nøje ved, hvad der kan opnaas under de foreliggende Forhold, men tillige en Koloni, der som dansk Samfund synes uden nævneværdige Udviklingsmuligheder; Misiones, den unge fremadstræbende Ko-

loni, hvis Medlemmer gennemgaaende ikke har stor Formue, men derimod er opfyldt af Energi til at fortsætte deres seje Kamp mod Urskoven, en Koloni, der maaske med Tiden vil blive af virkelig Betydning for Danskerne i Argentina, men som endnu kun er en svag Begyndelse, der tal-mæssig og økonomisk set betyder saare lidt, sammenlignet med de store Kolonier i Hovedstaden og Provinsen Buenos Aires, som sikkert endnu i lang Tid vil vedblive at være Centralpunkterne for dansk Foretagsomhed i Argentina.

V.

DEN DANSKE INDVANDRERS CHANCER

Statistik over danske Livsstillinger i Argentina. — Landmanden. — »Peonvejen«. — »Pionervejen«. — Misiones. — Chaco. — »Fiscaljord«. — Husassistenter. — Haandværkere. — Kontormedhjælpere. — Forretningsfolk. — Bankfolk. — Læger. — Tandlæger. — Farmaceuter. — Ingeniører. — Lærere og Lærerinder. — Mislykkede Eksistenser. — Slutning.

Der var engang, da det skal have været almindeligt at spørge den nyankomne Dansker, hvad han havde bedrevet, eftersom han kom til Argentina, og Forholdet var paa en Tid faktisk det, at havarede Eksistenser, løsladte Forbrydere o. l. Individuer kom hertil i store Mængder; men disse Forhold tilhører nu Historien, straffede Personer kan overhovedet ikke komme ind i Landet paa Grund af de tidligere omtalte Indvandringsbestemmelser. Den moderne Indvandrer til Argentina er derfor som Regel en yngre, energisk Mand, der har fundet Forholdene for smaa hjemme, Avancementet for langsomt eller Udsigten til Selvstændighed for usikker, og nu vil prøve sine Evner i et »nyt« Land, hvor den personlige Energi og Intelligens har større Muligheder for at finde et frugtbart Virkefelt end i de gamle Lande, hvor hver Mulighed for at skabe en Eksistens for længst er udnyttet til det yderste, og hvor alle og enhver er specielt uddannede til et eller andet Erhverv, som de kender til Bunds. I de nye Lande, hvor Forholdene ikke gennem mange Slægtled er saaledes gennemarbejdede og regulerede som i gamle, bliver Chancen for den enkelte naturligvis altid større; men det bør dog erindres, at denne Chance er lige saa vel til det onde som til det gode.

Der er hvert Aar 7—800 Mennesker, der rejser fra Danmark til Argentina. En Del af disse er naturligvis Turister; men Flertallet af den store Skare er Emigranter, der søger Chancen i det nye Land. Ifølge Statistik fra Generaldirektionen for Immigration i Buenos Aires, fordelte Indvandrerstrømmen sig i 1923 som nedenfor vist paa de forskellige *Erhverv*:

	Mænd	Kvinder
Bagere.....	2	0
Chauffører.....	1	0
Daglejere.....	32	0
Elektrikere.....	7	0
Fabriksfunktionærer.....	1	0
Farmaceuter.....	0	1
Farvere.....	1	0
Fiskere.....	1	0
Forretningsfolk.....	41	1
Fotografer.....	1	0
Gartnere.....	3	0
Garvere.....	1	0
Ingeniører, elektriske.....	2	0
» , mekaniske.....	12	0
Journalister.....	1	0
Kontormedhjælpere.....	22	0
Kunstmalere.....	1	0
Kunstnere.....	1	1
Landmænd.....	255	0
Lærere.....	2	4
Malere.....	3	0
Maskinister.....	5	0
Mekanikere.....	19	0
Murere.....	1	0
Præster.....	1	0
Slagtere.....	1	0
Smede.....	10	0
Sømænd.....	27	0
Tyende.....	4	29
Tømrere.....	6	0
Uden bestemt Erhverv.....	30	96
	494	132

Denne Tabel viser, hvad Indvandrerne var, da de ankom, det vil sige, hvad de havde været i Danmark. Af betydelig større Interesse er imidlertid Resultaterne af den tidligere

omtalte Folketælling af Danske i Argentina, idet de der af de paagældende selv opgivne Livsstillinger indeholder Fingerpeg i Retning af, hvad der er Brug for i Landet, og derfor kan tjene til Oplysning for dem, der tænker paa at rejse til Argentina. Nedenstaaende Tabel viser et sammenarbejdet Uddrag af de opgivne Erhverv. I mange Tilfælde er en Række opgivne Livsstillinger samlet i Tabellen under en fælles Benævnelse, ligesom ogsaa en Del er helt udeladt, idet de kun har været af mindre Interesse i denne Forbindelse.

Arkitekter.....	2
Bagere og Konditorer.....	8
Bankfunktionærer.....	11
Blikkenslagere.....	3
Bogtrykkere.....	4
Chauffører.....	4
Dameskræderinder.....	19
Elektrikere.....	13
Entrepenører.....	7
Farmaceuter.....	6
Forretningsfolk.....	156
Gartnere.....	27
Haandværkere, forskellige.....	29
Hotelejere.....	5
Husassistenter.....	31
Husbestyrerinder.....	18
Ingeniører.....	70
Kemikere.....	4
Kokke.....	13
Kontormedhjælpere.....	157
Landvæsen, selvstændige Landbrugere..	637
» , ans. ved Landvæsen.....	808
Læger.....	1
Lærere.....	27
Lærerinder.....	23
Malere.....	24
Maskinarbejdere.....	10
Maskinister.....	29
Mekanikere.....	128
Murere.....	9
Restauratører.....	9
Sadelmagere.....	12
Sagførere.....	2
Skomagere.....	4

Slagtere.....	5
Smede.....	51
Snedkere.....	35
Tandlæger.....	4
Tømrere.....	20
Urmagere.....	5
Vognmænd.....	7

Den allerstørste Del af de opførte Erhverv falder under en af tre følgende Hovedgrupper: Landmænd, Kontor- og Forretningsfolk samt Haandværkere. Der er imidlertid det at bemærke, at f. Eks. Grupper som Gartnere, Maskinister, Mekanikere, Smede, Vognmænd m. m. i Virkeligheden for de flestes Vedkommende direkte eller indirekte er beskæftiget med Landbruget, og man kan derfor opstille følgende Oversigt over Forholdet:

	Personer	% af samlede Tal
Landbrugere i udvidet Forstand.....	ca. 1.680	69.2
Kontor- og Forretningsfolk.....	» 340	14.0
Haandværkere.....	» 225	9.3
Andre Erhverv.....	» 180	7.5

Ved nærmere Omtale af Indvandrerens Chancer vil det falde naturligt at behandle ovennævnte Grupper hver for sig og begynde med Landmændenes, der, som det vil ses, udgør over to Trediedele af de paa Listerne opførte Danske.

For den unge *Landmand*, der ankommer til Argentina, vil der kunne blive Spørgsmaal om to Veje, som han kan følge for at naa sit Maal, der naturligvis altid er at opnaa en økonomisk sikker, selvstændig Stilling. Den almindeligste er, hvad man kunde kalde »*Peonvejen*«, i Modsætning til den anden, »*Pionervejen*«. Ved Ordet »*Peon*«, der bruges almindeligt i dansk-argentinsk Tale, forstaas Arbejdsmand, og alle Landarbejdere og de fleste andre Medhjælpere ved et Landbrug er Peoner. De fleste nyankomne Landbrugere søger snarest muligt efter Ankomsten hen til de Egne, hvor de store danske Landmænd er bosat, og faar Ansættelse som Peon. Sproget er saaledes ikke nogen Hindring, og en dygtig ung Landmand kan som oftest regne med hurtigt at opnaa Plads. Efterspørgslen er dog naturligvis størst under

Hvedehøsten, der finder Sted i December-Januar. Lønnen for en Peon er udenfor Høsttiden ca. 50—80 Pesos maanedlig, samt frit Ophold, men i de 1½ à 2 Maaneder, Høsten varer, er den ca. det dobbelte. Naar Høsten er forbi, afskediger »Patronen« (Arbejdsgiveren) en stor Del af Peonerne, men den dygtige danske Landmand kan vistnok som Regel regne med at forblive i sin Plads Aaret rundt, idet der paa en stor Ejendom altid er Brug for megen Arbejdskraft. I Høstens Tid er det unægteligt et haardt Liv, den argentinske Peon fører, i hvert Fald naar han arbejder ved Tærskøværket. Dette sættes i Gang ved 3—4-Tiden om Morgenen, og saa arbejdes der til Solnedgang, kun med et ganske kort Middagsophold, saa Arbejdstiden bliver mindst 2 Gange 8 Timer, og Fornøjelser eller Adspredelser er ukendt, det gælder om at benytte de faa af Dagens Timer, da Maskinen er standset, til at sove og udhvile sig til næste Dags Strabadser. Som Regel foregaar Tærskningen langt ude paa den flade Mark, og der er derfor ikke Tale om at komme under Tag om Natten, men hver søger at gøre sig det saa bekvemt som muligt med et Par Tæpper eller Faareskind og et Knippe Halm. Kosten er meget ensformig og bestaar Dag efter Dag af Suppe og »Puchero« (Suppekød), samt Morgen og Aften Maté og »Galletas«, en Slags haardt, men velsmagende Hvedebrød, der kan holde sig i Maaneder uden at mugne eller tabe sin Velsmag, men som ganske vist ofte bliver saa haardt, at det maa slaas i Stykker med en Hammer. Det maa dog bemærkes, at mange danske Landmænd nu om Stunder søger at variere Kosten, ogsaa for de Peoner, der arbejder ved Tærskøværkerne, og »Guisado« (en Slags Ragout) og stegt Kød under forskellige Former er saaledes nu almindelige Retter hos danske Arbejdsgivere.

Der arbejdes Søndag og Søgn, saa længe Høsten varer, selv Juledag gør ingen Forskel i Arbejdsprogrammet. Naar der samtidig huskes paa, at Høsttiden er Aarets varmeste Tid, hvor en brændende Sol Dag efter Dag straalere ned over de travle Arbejdere, hvis Tøj er stift af Sved og Støv, og hvis Ansigter og Hænder er sorte som Negeres, samt tænkes paa den Vrimmel af Moskitos og andre giftige Insekter,

der sværmer om Peonerne, navnlig om Natten, vilde de fleste danske 8-Timers Arbejdere vel nok have sig frabedt at deltage i argentinsk Høstarbejde. Og dog er Forholdet vistnok det, at de fleste Peoner ser hen til Høsttiden som en glad og fornøjelig Tid med et stærkt og sundt Liv i den frie Natur. Hertil medvirker naturligvis i høj Grad den gode Fortjeneste, som bliver særlig mærkbar derved, at Høstarbejderen, saalænge Høsten staar paa, er absolut udelukket fra at bruge Penge, saaledes at han, naar Arbejdet slutter, har tjent sig nogle Hundrede Pesos sammen.

Der er selvfølgelig i Høsttiden mange andre Slags Arbejde end det ovenfor skitserede, nogle kører Høstmaskinerne, andre »slæber sammen«, medens flere maaske er beskæftiget med at køre Kornet til Stationen o. s. v., men om dem alle gælder det, at der i Høsttiden arbejdes haardt og længe.

Udenfor Høsttiden er Arbejdsstyrken som nævnt mindre, og der arbejdes i kortere Tid. De forefaldende Arbejder er naturligvis de samme som ethvert andet Sted paa Jorden paa en stor Farm. Peonen pløjer og saar, passer og mærker Kreaturerne, kører til Stationen, efterser de udstrakte Pigtraadshegn etc. etc.

Med Hensyn til Benyttelsen af moderne Landbrugsmaskiner er den dansk-argentinske Landmand som Regel godt med, og mange Danske, der første Gang kommer til en dansk Estancia, forbavses over at se dens store »Maskinpark«.

Boligforholdene for Peonerne er ikke altid ideelle; men ved de fleste danske Estanciaer er der dog nu bygget moderne indrettede Peonhuse. Paa de store Ejendomme er det almindeligt, at Peonerne har deres eget Køkken, medens Forholdene i de mange mindre Landbrug som Regel er, at Peonerne spiser sammen med Patronen og hans Familie. I Almindelighed kan det siges, at Kosten er god, omend noget ensformig. Der spises her som alle Vegne i Argentina uforholdsmæssig megen Kødmat.

Naar en Peon i en Aarrække har tjent sin Patron til dennes Tilfredshed, hænder det saa, at denne gør ham til sin »medianero« eller »saar paa halvt« med ham, hvilket vil sige,

at de i Fællesskab dyrker et Stykke Jord med Patronen som Kapitalindskyder, og saaledes at Peonen naturligvis ogsaa selv risikerer sin i Aarenes Løb sammensparede Kapital. Denne vil næsten altid være for ringe til, at Peonen for egen Regning kan begynde et jævnt stort Landbrug. Til at sætte en Hvedefarm paa f. Eks. 300 ha. i Gang udkræves i hvert Fald 20—30.000 Pesos, hvilket Beløb naturligvis ingen Peon kan sammenspare. Kommer der nu nogle heldige Aar, tjenes der forholdsvis store Penge, og Peonen kan maaske begynde at tænke paa at udbetale Patronen og arbejde for egen Regning, og med fortsat Held kan han nogle Aar senere købe Ejendomsjord og bygge sig et Hjem efter sine Ønsker. Saalænge han dyrker lejet Jord, bliver Spørgsmaalet om komfortabelt Hjem naturligvis til Dels udskudt af Hensyn til den med Lejemaal følgende Usikkerhed.

At sige noget bestemt om, hvor længe en ung Landmand maa regne med at skulle arbejde for andre, er ifølge Sagens Natur umuligt, og mange naar overhovedet aldrig frem til Selvstændighed, med mindre de selv kan skaffe den nødvendige Kapital. Det kan dog vistnok siges at være meget sjældent, at en Peon bliver optaget som »medianero« med sin Patron, før han har været en halv Snes Aar i Landet. Det er i det hele vistnok betydeligt vanskeligere at faa begyndt for sig selv nu, end det var tidligere, hvilket maaske til Dels skyldes, at mange af de store danske Estancieros nu selv har voksne Sønner, som de først hjælper.

Det er dog ikke udelukket, at en dygtig Peon kan faa begyndt for egen Regning efter en mindre Maalestok, ogsaa uden at en mere velstaaende Landsmand optager ham som Kompagnon. Efter nogle Aars Ophold i Argentina vil Peonen finde, at der er flere Maader, paa hvilke han kan forøge sin Indtægt. I Høsttiden kan han saaledes som Regel opnaa Akkordarbejde ved Høstmaskinerne eller ved at køre Korn til Stationerne og saaledes tjene mere end almindelig Peonløn. En meget eftertragtet Stilling er den, der bestaar i »at køre Tærskværk«, hvilket vil sige, at den paagældende har hele Ansvar for, at Maskineriet holdes i Gang, Kontrol med de andre Arbejdere etc. Disse Stillinger, der bl. a.

kræver nøje Kendskab til saavel Tærskværk som Dampmaskine, er godt betalte, og Indehaveren kan undertiden tjene 2—3.000 Pesos under en god Høst. Har en Peon ved Flid og gennemført Sparsommelighed tjent sig nogle Tusind Pesos sammen, og har han samtidig opholdt sig en Aarrække paa samme Sted, saaledes at han er velkendt paa Egnen, kan han maaske opnaa Kredit hos et Købmandshus og saaledes blive i Stand til at paabegynde et lille, selvstændigt Landbrug, f. Eks. paa 100 ha. Vanskeligheden ligger ofte navnlig i at leje saa lille et Areal, idet de store Jordbesiddere som Regel ikke er interesserede i at udleje mindre Stykker Jord.

Selv om det lykkes en Peon at faa selvstændigt Brug, er han derfor naturligvis ikke sikker paa i Løbet af kort Tid at blive en velstaaende Mand. Der findes mange Chacareros, som har »saaet« — som det hedder — i en Aarrække og stadig sidder haardt i det.

»Peonvejen« angiver den slagne Landevej, som vistnok de 95 % af de nyankomne Landmænd hidtil har fulgt; men blandt den store Skare danske Indvandrere, som hvert Aar kommer hertil, og som ser deres Fremtid i Landbruget, er der altid nogle, for hvem denne Vej synes for lang og for usikker, og som i Haabet om at skyde en Genvej mod det store Maal, at kunne arbejde for sig selv i Stedet for at tjene andre, gaar »*Pionervejen*«. Efter en skønsømmelig Bedømmelse synes Forholdet at være dette, at der mellem Pionerne er uforholdsmæssig mange ikke egentlige Landmænd, Folk, der tidligere har prøvet andre Livsstillinger, og som af en eller anden Grund har forladt disse, og som nu er kommet til Argentina for at skabe sig en ny Eksistensbasis. Det ligger i Sagens Natur, at en saadan Mand, der ikke er helt ung og maaske har Familie, meget nødig slaar ind paa Peonvejen. Desuden er han ofte i Besiddelse af nogle faa Tusinde Pesos, som sætter ham i Stand til at begynde et lille Pionerbrug i en af Landets Yderkanter. De fleste af disse Nybyggere er i de senere Aar gaaet til *Misiones*, og Læseren vil andet Sted i denne Bog finde en Beskrivelse af den der-værende danske Koloni. Den Indvandrer, der har en mindre

Kapital, vil næsten straks efter Ankomsten kunne begynde for sig selv der, idet Jorden er billig, naar han køber uryddet Land, d. v. s. Jord, der er dækket af Urskov. Nogen nævneværdig Erfaring behøver han ikke at indhente, før han kan begynde sit første Arbejde, der bestaar i at rydde Skoven. Dette er meget strængt Arbejde, og nogen misundelsesværdig Lod er Nybyggerens ikke. Den, der har forholdsvis rigelig Kapital, kan naturligvis leje indfødt Arbejdskraft til at udføre det haarde, udmattende Arbejde; men for den fattige Nybygger gælder det i høj Grad, at han æder sit Brød i sit Ansigts Sved. Saalænge han og hans Familie ikke angribes af Malaria eller andre Tropesygdomme, holder Bevidstheden om, at Arbejdets Frugter helt ud vil komme ham selv til Gode, maaske hans Modstandskraft oppe i de første Aar, til Resultaterne begynder at vise sig; men ofte hænder det, at Nybyggeren et Aars Tid efter Ankomsten paany staar i Buenos Aires, nogle Tusind Pesos fattigere og med et delvist knækket Mod. Nogenlunde godt beliggende Jord kan købes i Misiones til Priser omkring \$ 30.— m/n pr. ha. Nybyggerlodderne er som Regel paa 25, 50 eller 100 ha.; men hertil kommer, at Kolonisten maa have nogen yderligere Kapital til paaløbende Udgifter, samt til at leve for, indtil han kan begynde at høste Frugten af sit Slid.

At selve Arbejdet ikke nødvendigvis nedslaar Nybyggerens Mod, fremgaar af følgende Uddrag af et Brev fra en Kolonist i Misiones, offentliggjort i det danske Blad »Syd og Nord« i Buenos Aires for et Par Aar siden: ». . . før Solen staar jeg op og gaar efter endt Toilette en Ronde i Haven for at studere Myrernes Ødelæggelseslyst, dernæst farer jeg med Macheten (en Slags Økse) løs paa Underskoven indtil Frokost, som jeg spiser Kl. 7 à 7.30. Saa igen løs paa Skoven, til jeg bliver stukket tilstrækkeligt af Hvepsene, som nu ved Solens Varme bliver ret livlige (og ondsksfulde). Naar jeg saa er drevet hjem af dem, gaar jeg udrustet med Økse og Sav løs paa Træerne. Ved Titiden tager jeg en lille Rast, pyntet op med en Maté, saa sættes som Regel en Del af Middagsmaden over Ilden, og jeg gaar atter løs med Fæld-

ning af Træer, til jeg træet og skrupsulten kommer hjem til Middag. Saa har jeg en fast Regel: Tilberedning af Maden, spise den samt Opvaskning etc. maa ikke tage mere end to Timer, ofte tager det mindre, og det er uhyre sjældent, at jeg har mindre end to Retter til Middag. Nu er det gerne for varmt til at fælde Træer; men saa gaar jeg paa med Ukrudts-hakken og Lugning i Haven; hvis det ser ud til Regn, saar jeg; regner det, planter jeg ud. Naar Solen taber lidt af sin Styrke, gaar jeg i Lag med Træerne igen; men naar jeg bliver for træet, gaar jeg hjem og faar atter fat i Hakken eller andet let Arbejde til Solnedgang. Saa hjem og de svedige Klude af og »sovser« mig selv med noget dejligt koldt Vand. Saa dejlig frisk er Skumringstiden, ingen Fluier, og medens jeg gør Toilette og tilbereder Aftensmaden, jubler det i mig af Glæde over Tilværelsen, og det bobler over: — Jeg synger, saa det runger i Skoven, *min Skov!*«

Hvis denne Nybygger kan holde et saadant Arbejdsmod oppe gennem en Aarrække, vil det naturligvis bære Frugt i Misiones som alle andre Steder i Verden.

En anden Del af Landet, hvor nogle Nybyggere i de senere Aar har slaaet sig ned, er *Chaco-Egnene*, omfattende selve Territoriet Chaco samt en Del af Provinserne Santa Fé og Santiago del Estero. Terrænet er her ligeledes dækket af Skov, som først maa ryddes, og Forholdene minder en Del om Misiones. Men medens f. Eks. Kolonien »Eldorado« ligger tæt ved Floden Alto Paraná, ad hvilken der er forholdsvis let Forbindelse med Omverdenen, savner de centrale Dele af Chaco-Distriktet i udpræget Grad Floder eller Søer, saa al Transport maa foregaa ad Landevej eller pr. Bane. Foruden de fra Misiones kendte Plager kommer her andre til, Drikkevandet er f. Eks. meget salpeterholdigt og har en bitter Smag, ligesom Græshopperne jævnlig foraarsager store Tab for Nybyggerne. Indtil for 20 Aar siden var disse vældige Strækninger kun beboet af enkelte Nomade-Indianere; men Statsbanerne har efterhaanden lagt et Net af Spor gennem Chaco'en, og i de sidste 2—3 Aar er Opdyrkingen begyndt at tage Fart. Jorden er i sig selv frugtbar, og mange Steder forefinder man et indtil 2 M. dybt sort Muldrag, der

er ophobet under Aartusinders fortsatte Skovvækst. Jorden angives at egne sig udmærket for Bomuldsdyrkning, ligesom ogsaa Majs, Hør og Tobak dyrkes. Spredt over hele Chaco findes en Del danske Kolonister, men ved den lille Station Bandéra findes en mindre samlet Koloni, idet en Dansker, der administrerer et stort argentinsk Gods, har udlejet en Del Lodder til Landsmænd, enten mod en fast aarlig Lejeafgift eller mod Andel i Høstudbyttet. Disse Danske har endog en Slags Klub eller Forening, hvoraf dog ogsaa andre Nationaliteter kan blive Medlemmer. Den nyvakte Interesse for Chaco som Kolonisationsomraade har bevirket, at Priserne i de sidste Aar er steget betydeligt. Jord, der for 5—6 Aar siden kunde købes for 5—10 Pesos pr. ha., koster nu 50—100 Pesos. Klimaet i Chaco er ikke behageligt, Temperaturen er høj med hyppige store Svingninger; men Sundhedstilstanden blandt Kolonisterne synes at være god. Rydningsarbejdet er her næppe saa haardt som i Misiones.

For en Fuldstændigheds Skyld skal endelig omtales, at ogsaa mod Syd i Territorierne Neuquen og Rio Negro findes danske Kolonister; men deres Tal er kun ringe. Disse Nybyggere har den store Fordel at leve i et tempereret Klima, der ikke slider paa Arbejdslysten og Energien, saaledes som det tropiske eller halvtropiske Klima i Misiones og Chaco.

I de forudgaaende Bemærkninger angaaende de Forhold og Vilkaar, Pionererne lever under, har Talen hele Tiden været om Jord, der var i privat Eje, og som Nybyggerne enten købte eller lejede. Der findes imidlertid rundt i Argentina meget store Strækninger saakaldt »Fiskaljord«, altsaa Jord, der tilhører det offentlige, som Regel Nationalregeringen, og som af denne paa billige Betingelser sælges eller gratis overlades Nybyggeren. Saavel i Misiones som i Chaco findes meget store Strækninger af saadan offentlig Jord. For saa vidt en saadan Jord ikke allerede er under Dyrkning, kan en Kolonist slaa sig ned paa den og benytte den. Han kan derefter indgive Ansøgning til Regeringen om at faa Jorden tilskødet, og naar han har opdyrket en vis Del af den, bygget Hus og gravet Brønd samt indhegnet en Del

af Jorden, vil han maaske faa Skøde paa den. Der er imidlertid hertil at bemærke, at saadan Jord som Regel ligger af-sides Steder, idet den bedst beliggende naturligvis er op-taget, og Nybyggeren har endvidere ikke nogen absolut Sik-kerhed for at kunne beholde Jorden med de af ham udførte Forbedringer, inden han har modtaget Skødet, og Forret-ningsgangen er langsom, saa der kan gaa Aar, forinden For-maliteterne er i Orden. Der kendes adskillige Eksempler paa, at en saadan Kolonist med Vold er blevet tvunget til at op-give sin Lod eller Dele deraf til andre, omstrefjende Kolo-nister paa Jagt efter passende Jord. Regeringen har sin Op-mærksomhed stærkt henvendt paa Kolonisationen af disse Arealer, og der vil maaske med Tiden blive gode Chancer for driftige Landmænd, men som Forholdene indtil nu har udviklet sig, har kun faa danske Pionerer slaaet sig ned som Kolonister paa Fiskaljord.

En privilegeret Stilling i Indvandrerens brogede Skare indtager *Husassistenterne*, idet der altid er Efterspørgsel efter danske unge Piger, som vil gøre husligt Arbejde. For det første er der naturligvis et stort Arbejdsfelt for dem paa de mange danske Landejendomme, hvor en dansk Pige af mange Grunde foretrækkes fremfor en indfødt; men hertil kommer de mange danske Familier rundt i Byerne. En dansk Husmoder vil næsten altid være glad for at faa en dansk Husassistent, bl. a. fordi hun kan lave Mad efter dansk Smag. Endelig synes der at være mange fremmede, som ogsaa sætter Pris paa at have danske Piger, og man ser saaledes jævnlig Annoncer i Bladene i saa Henseende. Lønnen varierer naturligvis efter Arbejdets Art og efter den Stilling, den unge Pige faar i Familien. Mange Gange faar hun lige saa meget som en almindelig Peon (\$ 50—80 m/n); men ofte vil hun sikkert finde, at hun staar sig ved at tage en Plads i et mindre, dansk Hjem for en ringere Løn mod til Gengæld at blive betragtet som hørende til Familien.

I den Side 90 anførte Fortegnelse over de danske Erhverv er *Haandværkere* opført med 9.3 % af det samlede Antal, men som omtalt er en stor Del af Haandværkerne opført under »Landbrugere i udvidet Forstand«, idet mange af dem

er direkte eller indirekte i Landbrugets Tjeneste. Tager man de ved Folketællingen opgivne Erhverv strengt efter Bogstaven, udgør Haandværkerne ca. 18 % af samtlige opgivne Erhverv. Nedenfor gives en Række nærmere Meddelelser angaaende de enkelte Fag; men følgende Oplysninger er formentlig af almindelig Interesse for alle Fag af Haandværkere. Lefevoden for en dygtig, veluddannet Haandværker er formentlig omtrent den samme som for en ung Kontor- eller Forretningsmand. Han kan bo i et Pensionat for ca. 80—100 Pesos mdl., og hertil kommer Udgifter til Sporvogn, Tøj, Lompepenge etc., saaledes at der skal udvises stor Sparsommelighed, hvis det maanedlige Budget skal holdes under f. Eks. 150 Pesos. Fagforeningsbevægelsen er langt fra saa udviklet i Argentina som i Danmark. I mange Fag eksisterer der saadanne Foreninger; men de er som Regel slet organiserede, og det store Flertal af Haandværkere er ikke Medlemmer og har ingen Grund til at være det. Dette gælder dog ikke for Chauffører og Gibsere, der — ligesom Havnearbejdere — er strengt organiserede. Malerne har ligeledes en temmelig stærk Organisation.

Om næsten alle Haandværk gælder, at man ikke kender til Sæsonarbejde saaledes som i Danmark, idet Klimaet ogsaa for Bygningsfagenes Vedkommende tillader stadigt Arbejde hele Aaret rundt. For danske Skrædere, Skomagere, Slagtere, Blikkenslagere m. m. synes det at være vanskeligt at klare sig i Konkurrencen med de indvandrede Sydeuropæere, og Folketællingsresultaterne udviser da ogsaa, som det vil ses, at der kun er meget faa Danske beskæftigede i disse Fag. I de egentlige Bygningsfag og de dermed i Forbindelse staaende Haandværk kommer de danske Haandværkeres gode Uddannelse og praktiske Dygtighed derimod mere til sin Ret, og danske Haandværkssvende er i disse Fag velsete og til Dels efterspurgte.

Angaaende saavel foranstaaende som følgende Oplysninger gælder, at de svarer til Forholdene i Øjeblikket, da der synes at være god Fremgang i det økonomiske Liv i det hele taget, ligesom Byggelysten for Tiden er stærk; men dette Billede kan i Argentina meget hurtigt skifte Karakter.

Oplysningerne gælder Buenos Aires og de andre store Byer. Paa Landet og i de smaa Provinsbyer er Lønningerne formentlig lidt lavere, men Levofoden tillige billigere. Alle opgivne Lønninger er netto, saaledes at Kost og Ophold er for Haandværkerens egen Regning.

Elektrikere: Med Hensyn til Lysinstallation o. l. er der en Mængde Fuskere, som trykker Lønnen ned til omkring 7 Pesos pr. Dag. Specialister paa Motoromraadet har forholdsvis gode Chancer og større Betaling. Intet Sæsonarbejde, rigelig Tilbud om Arbejde.

Maskinarbejdere og Mekanikere: Løn ca. 7—8 Pesos, en Del Arbejdsløshed med deraf følgende skarp Konkurrence. Dygtige Danske, der har specialiseret deres Uddannelse, vil dog som Regel kunne vente at opnaa Arbejde. Størsteparten af Haandværkere i disse Fag er vistnok beskæftigede ved Landbruget og kommer da ind under andre Synspunkter.

Murere: Dygtige danske Murere vil blive foretrukket og kan for Tiden straks faa Arbejde. De fleste af de indvandrede i dette Haandværk er Tyskere eller Italienerne. Lønnen er 7—8½ Pesos. Arbejdet er til Dels specialiseret, og f. Eks. kan dygtige Gibsere og Fliseopsættere, der som Regel arbejder paa Akkord, tjene 10—12 Pesos.

Tømrere og Snedkere: Løn ca. 7—9 Pesos. Den største Efterspørgsel er efter Folk, der er Specialister i Forskalling til Jernbetonarbejde; saadanne vil straks kunne faa Arbejde. For egentlige Bygningstømrere er det noget vanskeligere. For Møbelsnedkere gælder, at Arbejdet er stærkt specialiseret, og at det er temmelig vanskeligt at faa Arbejde.

Malere: Lønnen er ca. 8 Pesos; der er som Regel rigeligt Arbejde Aaret rundt.

Smede: Disse vil som Regel blive nødt til at tage paa Landet eller til Smaabyerne, hvor det ikke plejer at være vanskeligt at faa Arbejde. Lønnen er ca. 125 Pesos om Maaenen med frit Ophold.

Om alle Fagene gælder, at Arbejdstiden, i hvert Fald i Buenos Aires, er 8 Timer daglig. Nogen absolut Nødvendighed kan det ikke siges at være, at den paagældende taler Spansk, men det er selvfølgelig i alle Henseender en stor

Fordel. I mange Tilfælde vil det være af Betydning for en nyankommen at kunne tale Tysk eller Engelsk, da mange Mestre og Arbejdsledere taler et af disse Sprog.

Et ejendommeligt Forhold, der formentlig skyldes Fagforeningernes ringe Betydning, er, at man ofte vil kunne se to Haandværkere i samme Fag, der arbejder paa samme Bygning, oppebære forskellig Dagløn efter deres Dygtighed. Naar en Haandværker antages, bliver Lønnen som Regel ikke straks fastsat; men han arbejder et Par Uger paa Prøve, indtil Mesteren ser, hvad han duer til. Veluddannede danske Haandværkere vil dog vistnok næsten altid kunne regne med at være blandt de bedst betalte.

Hovedindtrykket af ovenstaaende Oplysninger maa vel nærmest siges at være, at en dygtig dansk Haandværker indenfor de omtalte Fag vil kunne klare sig i Argentina; men Muligheden for at kunne spare lidt Kapital sammen til Paabegyndelse af selvstændig Forretning er kun ringe, og der synes saaledes ikke at være noget at opnaa for Haandværkerne ved at udvandre hertil.

Paa Folketællingslisterne er opført ialt 157 *Kontormedhjælpere* (Tabellen Side 89), hvilket Tal som alle de øvrige Folketællingstal er alt for lavt. De fleste af disse Kontorfolk har Beskæftigelse i Buenos Aires, mange i de derværende danske Forretninger, andre i store udenlandske eller argentinske Firmaer. Der ankommer stadig unge danske Kontorfolk til Landet; men de har altid stor Vanskelighed ved at opnaa Ansættelse, saa længe de ikke nogenlunde behersker Landets Sprog, og i mange Tilfælde maa de søge Arbejde ved Landvæsenet et Aar eller to, medens de lærer Spansk. Henvender en saadan nyankommen Kontorist sig til en Landsmand i Buenos Aires, faar han derfor næsten altid det Raad snarest mulig »at gaa i Campen«, den samme Vej, som saa mange andre har maattet gaa. Raadet tiltaler som Regel ikke den unge Udvandrers, der føler sig mere sikker ved en Skrivemaskine end ved en Høstmaskine, og som meget rigtigt indser, at den Omstændighed, at han kan stenoграфere et Par Hundrede Stavelser i Minuttet og har tilregnet sig Grundbegreberne af Bogholderiets Mysterier, næppe

vil blive tilstrækkelig værdsat paa Pladser, hvor Hovedinteressen drejer sig om Hvedepriser og Kreaturtillæg. I mange Tilfælde er Kontoristen rendyrket Bymand og har en vis instinktmæssig Afsky for Tyre og sprælske Heste. Campidéen tiltaler ham kort sagt aldeles ikke, og han søger maaske at holde sig fast i Buenos Aires; men Resultatet bliver i mange Tilfælde, at han, naar de medbragte Midler, forbavsende hurtigt, forekommer det ham, er forbrugt, maa tage Tønnen med og søge paa Landet. Det bør her siges, at mangfoldige unge Kontorfolk, som hjemme næppe kunde skelne mellem et Tærskværk og en Hakkelsemaskine, i kort Tid er blevet habile Medhjælpere paa en Landejendom, og det er ogsaa sket, at det midlertidige Campophold er blevet til en Fremtid som Landmand. I de fleste Tilfælde søger Kontormanden imidlertid snarest muligt tilbage til de store Byer, og det maa erindres, at et Land som Argentina, hvor Landbruget er det alt overskyggende Erhverv, er et mere intimt Kendskab til Landvæsen og Livsforholdene paa Landet altid et Aktiv af Betydning for den unge Mand, der ser sin Fremtid i Storbyernes Forretningskontorer.

For en Kontormand, der er dygtig i sit Fag, og som har erhvervet sig noget Kendskab til Spansk og til Engelsk, der er næsten lige saa vigtigt, vil der være en rimelig Chance for at opnaa en beskeden Stilling til en maanedlig Løn af ca. 200 Pesos. Naar han opnaar Færdighed i de to Sprog og Kendskab til de lokale Forhold og desuden stenograferer paa begge nævnte Sprog, maaske tillige paa Dansk, vil han som Regel kunne opnaa en Gage af 3—400 Pesos. Denne Gage vil naturligvis i Aarenes Løb kunne stige noget, hvis han forstaar at gøre sig uundværlig i sit Firma; men det er dog kun de færreste, der opnaar virkelig gode Stillinger ad denne Vej. Til Sammenligning kan anføres, at 150—200 Pesos maa betragtes som Eksistensminimum for en ung dansk Kontormand.

Ifølge Folketællingslisterne udgør de egentlige *Forretningsfolk* et Antal, der omtrent falder sammen med Kontorfolkens, og i mange Tilfælde er det naturligvis umuligt at skelne skarpt mellem de to Grupper. Hvad der ovenfor er

sagt om den nyankomne Kontormands Chancer, gælder derfor i de fleste Tilfælde ogsaa for den egentlige, unge Forretningsmand, der kommer til Landet uden Kapital. Sproget lægger for ham de samme Hindringer i Vejen som for Kontormanden; det siger sig selv, at han ikke kan ekspedere i en Forretning, inden han kan tale Landets Sprog. Ogsaa han maa derfor mange Gange aftjene sin Tid i Campen, hvilket imidlertid ofte bliver af den største Betydning for hans senere Liv, idet han maaske efter nogen Tids Ophold blandt danske Landmænd finder sin Chance i en af Campbyerne. Der er i hvert Fald en meget lang Række af Danske, som driver Forretning af forskellig Art i Stationsbyerne og Købstæderne i Provinsen Buenos Aires. Ogsaa i Hovedstaden findes mange selvstændige danske Forretningsfolk, hvoraf flere har tjent sig ganske betydelige Formuer efter dansk Maalestok.

For saavel Kontorfolk som Forretningsfolk gælder, at de i de fleste Tilfælde ikke vil kunne vente at tjene sig op til de virkelig gode Stillinger i udenlandske Firmaer, idet disses Ledelse naturligvis i de allerfleste Tilfælde til de overordnede Stillinger vil foretrække Personer af deres egen Nationalitet.

Med Hensyn til *Bankfolk* stiller Sagen sig saaledes, at de som Regel ikke vil kunne vente i Løbet af kort Tid at opnaa Stilling i deres Fag. Der er ganske vist adskillige Landsmænd ansatte i herværende Banker, men de allerfleste af dem har vistnok, forinden de naaede en saadan Ansættelse, maattet tage Beskæftigelse ved andre Erhverv. Lønnen for en ung Bankmand er desuden som Regel næppe synderligt over, hvad en almindelig Kontormand oppebærer.

Det kan ikke anbefales for indtrængende til den unge Kontor- eller Forretningsmand, der paatænker at udvandre til Argentina, straks med Energi at kaste sig over Studiet af Spansk og Engelsk. Tro ikke de falske Profeter, der siger, at der ombord paa Damperen vil blive Tid nok dertil, eller at Sprogstudierne kan opsættes, til man er i Landet, saa gaar det af sig selv. Køb straks passende Lærebøger og læs Spansk 2—3 Timer om Dagen og gaa ikke af Vejen for Gram-

matikken, selv om den synes tør og kedelig. Husk, at Sprogkundskaaber i Argentina er Guld værd, og at det første Spørgsmaal, der stilles en Pladssøgende, altid er: »Kan De Spansk og Engelsk?«

For Aar tilbage, da de argentinske Universiteter og andre Læreanstalter dels ikke stod paa saa højt et Standpunkt som nu, dels endnu ikke havde uddannet et tilstrækkeligt stort Antal *Læger, Tandlæger, Farmaceuter, Fødselshjælperker* m. m., var det ikke forbundet med stor Vanskelighed for Personer, der havde en solid europæisk Uddannelse i de paagældende Fag, at opnaa en argentinsk Godkendelse af den europæiske Eksamen, hvorefter Vedkommende kunde praktisere i Landet; men Forholdene har nu udviklet sig saaledes, at der er tilstrækkeligt af Argentinere, uddannede ved Landets egne Læreanstalter, og man kan derefter ikke fortænke Autoriteterne i, at de søger at reservere de paagældende Erhverv for Landets egne Børn. En Udlænding kan saaledes nu ikke praktisere selvstændigt i de nævnte Erhverv uden først at have underkastet sig den argentinske Eksamen, og selv om den paagældende kan fremlægge Eksamensbeviser fra anerkendte europæiske Universiteter, opnaar han derved ikke nogen nævneværdig Lettelse.

For Læger stiller Forholdet sig f. Eks. saaledes: Den paagældende Kandidat maa til det argentinske Fakultet indgive sit Eksamensbevis, behørigt oversat og legaliseret af en Række Myndigheder, hvilke Formaliteter vil være forbundet med en Udgift af nogle Hundrede Kroner. Han maa derefter underkaste sig den argentinske Eksamen, hvilket forudsætter, at han behersker det spanske Sprog. Denne Eksamen kan imidlertid ikke aflægges paa een Gang, men i fire Afdelinger og saaledes, at der mindst hengaar ialt fire Aar, før Kandidaten har bestaaet samtlige Prøver. Der erlægges et Eksamensgebyr af \$ 3.000 m/n, hvilket efter Dagens Kurs udgør ca. Kr. 6.700. Hvis Prøven ikke bestaas, tilbagebetales Halvdelen af det erlagte Beløb. En ung dansk Læge, der maatte ønske at »revalidere« sin Eksamen her i Landet, maa derfor ikke alene disponere over nævnte Summer,

men tillige være i Besiddelse af tilstrækkelig Kapital til at eksistere for i de Aar, Studiet staar paa.

For Tandlæger, Farmaceuter (der ønsker selvstændigt at kunne drive Apotek) og Fødselshjælpersker gælder lignende Bestemmelser, dog at Tiden er kortere og Afgifterne mindre, nemlig henholdsvis \$ 2.000 m/n, \$ 2.000 m/n og \$ 1.000 m/n.

Om samtlige disse Erhverv gælder, at de vistnok er særdeles indbringende, i hvert Fald naar det lykkes den paagældende at skabe sig en god Praksis, idet den Betaling, som f. Eks. Læger og Tandlæger her tager for deres Arbejde, er større end i Danmark. Der findes for Tiden saa vidt vides ingen danske Læger i Argentina, som har fornyet deres Eksamen her i Landet, men en eller to Kandidater forbereder sig vistnok til at underkaste sig de argentinske Prøver. I Buenos Aires er der en praktiserende norsk Læge samt en Række tyske, engelske og sydeuropæiske. Der findes ligeledes nogle danske Tandlæger og Farmaceuter, som har bestaaet den argentinske Eksamen.

Med Hensyn til *Ingeniører* stiller Forholdet sig saaledes, at en udenlandsk Eksamen for saa vidt ikke anerkendes, som den paagældende ikke i Kraft af denne kan underskrive officielle, tekniske Dokumenter. Endvidere er næsten al Ingeniørvirksomhed paa private Hænder, hvorfor der mere spørges efter Vedkommendes godtgjorte, praktiske Dygtighed end efter bestaaede Eksaminer. Det er karakteristisk, at der i Argentina findes en Uendelighed af »Ingeniører«, i de fleste Tilfælde Folk, som ikke er uddannet fra Universitet eller polyteknisk Lærestanstalt, og som i Danmark snarere vilde falde ind under Betegnelser som Konstruktør, Tekniker, Mekaniker e. l. For egentlige Ingeniører gælder, at det ikke for Tiden kan tilraades dem at rejse til Argentina, idet de i mange Tilfælde vil finde, at de ikke vil kunne skaffe sig Stillinger, der svarer til deres Uddannelse. Et ikke ringe Antal Ingeniører har ganske vist i de senere Aar været beskæftiget ved nye Baneanlæg o. l.; men hertil fordres ikke egentlig Ingeniøruddannelse, og Konkurrencen er derfor

meget skarp. I de store private Jernbaneselskaber er der naturligvis altid Brug for dygtige Ingeniører, og flere Danske har gode Stillinger i disse Selskaber; men en for nylig foretaget Henvendelse til disse Baners Administration gav til Resultat en Meddelelse om, at alle ledige Stillinger for Tiden med Lethed besættes, og at der er opført en Række Ansøgere paa Ekspektancelisterne.

Det maa endelig erindres, at de fleste af de store Selskaber og Firmaer er udenlandske, fortrinsvis engelske, tyske og nordamerikanske, og de ledende Ingeniører ansætter naturligvis hellere Folk af deres egen Nationalitet end f. Eks. Danske. At ansøge skriftligt fra Danmark om Ingeniøransættelse kan betegnes som fuldkommen haabløst, idet personlig Fremstilling altid vil blive forlangt.

For *Lærere* og *Lærerinder* vil der naturligvis kun kunne blive Tale om at søge Ansættelse ved danske Skoler eller som Huslærere i private Hjem. Det Antal Lærerkræfter, der er Brug for ved de egentlige Skoler, er paa Grund af disses ringe Antal meget indskrænket, hvorimod Huslærervirksomhed er ret almindelig, idet mange af de mere velstillede Landmænd i Provinsen Buenos Aires holder privat Lærer eller Lærerinde. Stillingerne er imidlertid som Regel daarlig aflagt, vistnok i de fleste Tilfælde med en Løn, der ikke i væsentlig Grad overstiger Peonlønnen (50—80 Pesos mdl. plus frit Ophold), og hertil kommer, at der holdes Sommerferie i de tre varmeste Maaneder, i hvilken Periode der ikke betales Løn til Læreren. Denne kan da, om han har Kræfter og Energi dertil, tage paa Høstarbejde og derved forøge sin Aarsindtægt med nogle Hundrede Pesos, ligesom Lærerinden maaske kan paatage sig husligt Arbejde i dette Tidsrum, men som Helhed maa det siges, at Huslærervirksomhed hverken fra et økonomisk eller pædagogisk Synspunkt kan betragtes som tilfredsstillende for veluddannede danske Lærere, i hvert Fald ikke som varig Livsstilling betragtet. For Lærerinderne stiller Sagen sig naturligvis noget anderledes end for de mandlige Lærerkræfter, idet der ofte for dem ikke bliver Spørgsmaal om en egentlig Livsstilling, da de efter nogle Aars Ophold mellem en Befolkning, hvor det

mandlige Element er i saa stor Overvægt, i mange Tilfælde vil have lagt Pædagogiken paa Hylden og finde sig selv som lykkelige Husmødre paa en dansk Chacra eller Estancia.

Omend der altsaa i Argentina er mange Danske, som har haft Lykken med sig og skabt sig gode Stillinger eller store Formuer, er der paa den anden Side sørgeligt mange, som er gaaet til Bunds, og som tidligere berørt betyder det at gaa til Bunds i et nyt Land en langt mere miserabel Tilværelse end den, Samfundets Fattige fører i Danmark. Der findes i Buenos Aires ikke faa »beach-combers« eller, som den populære Udtale lyder, »Biskummere«, som fører et Liv i Elendighed mellem alt muligt Pak og Udskud fra al Verdens Nationer. Klædt i Pjalter driver de omkring ved Havnen eller i Boca-Kvartererne, tigger lidt Mad fra de danske Skibe, søger at gøre Søfolk med Landlov en Tjeneste for en Drikkeskilling, og hvis Sulten piner for stærk, hænder det vel ogsaa, at en eller anden skaffer sig det nødvendigeste til Livets Ophold paa Maader, som ikke sanktioneres af Samfundets Love. Generalkonsultat og Hjælpeforening gør deres for at hjælpe disse ulykkelige; men de er som Regel gennem Drukenskab og andre Laster sunket saa dybt, at der intet rationelt kan gøres for at redde dem, og de fortsætter deres Elendighedens Vej gennem Tilværelsen, indtil en for tidlig Død indhenter dem. De begravnes i Stilhed i Fattigjord, og ingen savner dem; men de har dog maaske engang været Fars og Mors Glæde i et godt dansk Hjem. Andre mislykkede Eksistenser er ikke sunket saa dybt, men holder sig nogenlunde oppe gennem stadige Understøttelser fra Familien i Danmark, saa de kan holde deres ydre Person saa forholdsvis i Orden, at de har en Chance for at kunne optræde som den stedkendte Landsmand overfor danske Landboere, der er paa Besøg i Hovedstaden og ofte er glade for at have en Dansker til at hjælpe sig til Rette i de fremmede Forhold. Flere lever af professionelt Plattenslageri, først overfor Landsmænd, derefter, naar de bliver for kendte, overfor hvem der falder for. Om dem alle gælder det, at de er paa den sikre Vej ned ad Bakke, og ved Bakkens Fod venter der dem den fuldkomne Elendighed; men selv om de indser dette, er de

for svage til at tage sig sammen og paatage sig dagligt, regelmæssigt Arbejde, hvilket naturligvis er deres Skræk.

Den, der har Lejlighed til jævnlige at komme i Berøring med disse Stakler, forbavses over at se, hvor mange af dem, der er af god Familie og med god Uddannelse. Aarsagen her-til ligger deri, at saa mange af dem er sendt herover af Slægten hjemme, idet det synes at være en udbredt Overtro, at den mislykkede »Fars-Søn«, som hjemme i Danmark ikke kunde drive det til noget, eller som var kommet paa Afveje, skulde blive en anden, naar han kom til Argentina. Som om den tre Ugers Sørejse skulde kunne forandre en svag og uduelig Person! I mange Tilfælde udvikler Sagen sig paa den Maade, at den unge Mand, naar han har brugt sine medbragte Penge og opdager, at Argentina er et Land, hvor der skal arbejdes for det daglige Brød, skyndsomst afsender allarmende Telegrammer om Rejsepenge til Faderen og, hvis dette ikke hjælper, til Moderen, hvorefter han, hvis Pengene kommer, snarest damper tilbage til Europa, idet han overlegent erklærer, at Argentina har skuffet ham og vist sig ikke at være det rigtige Land for en Mand med hans Evner, og at han har en god Stilling staaende aaben for sig derhjemme i København.

Det kan ikke siges stærkt nok, at den, der ikke har kunnet klare sig i Kampen for Tilværelsen i Danmark, aldeles ikke er egnet til at udvandre, men bør blive hjemme, hvor det dog aldrig kan gaa ham saa galt som i Argentina.

Den, der omgaas med Tanken om at udvandre, bør i det hele taget gøre sig klart, at han maaske staar overfor den vigtigste Afgørelse i sit Liv, og at et Fejlgreb kan blive skæbnesvangert. Det kan ikke anbefales for indtrængende at overveje Spørgsmaalet meget nøje og at søge indhentet de fyldigst mulige og de bedst mulige Oplysninger om det nye Land. Den, der ikke er i Besiddelse af et stærkt Helbred, som kan antages at kunne taale Omplantningen til et fremmed Klima og fremmede Forhold i det hele taget, bør ikke rejse ud, og det samme gælder den, der har en svag Karakter. De nye Lande med deres hurtigere Tempo og deres mere hensynsløse Konkurrence stiller større Krav til

den enkelte end de gamle, og de svage løber her større Fare for at blive knust. Og den, der paatænker at udvandre, bør ved Overvejelserne for eller imod navnlig skyde alle Hensyn til Rejse- og Eventyrlyst til Side. Det eventyrlige varer i bedste Fald kun under selve Overrejsen og et Par Maaneder derefter, medens alt endnu er nyt; men det daglige Arbejdsliv, der kommer efter, varer mange Aar, maaske en Menneskealder. Og han bør erindre, at for de 90 Procents Vedkommende gaar der maaske 10—12 Aar, før de igen ser Danmark, og da somoftest paa et kort Besøg. Og endelig kan det ikke noksom tilraades den unge Mand eller Kvinde, der efter nøje Overvejelse har forladt sit Fædreland og udsøgt sig et nyt Hjemland, at søge saa nøje og saa intimt Samkvem som muligt med de bedste af deres Landsmænd i den nye Hjemstavn og, gennem Læsning af danske Bøger og Blade, holde Forbindelsen frisk med hvad der er dansk. De vil sikkert fra visse Sider blive raadet til at isolere sig fra deres Landsmænd, bl. a. fordi de derved hurtigere vil tilægne sig det fremmede Sprog, men den Udvandrer, der møder med normal Intelligens og Energi, vil meget vel kunne varetage begge disse Formaal og derved holde sit danske Kulturgrundlag frisk samtidig med, at han dygtiggør sig til Arbejdet i de nye Forhold til Gavn for sig selv og det Land, han har knyttet sin Skæbne til.

TILLÆG

ARGENTINSKE INDREJSEBESTEMMELSER

Den, der ønsker at rejse til Argentina og ikke tidligere har været bosat i Landet, maa være forsynet med følgende Dokumenter:

- 1) Dansk Pas med Fotografi.
- 2) Attest fra Politi- eller Dommermyndighed for, at Vedkommende ikke har været tiltalt eller straffet i de sidste fem Aar for almindelige borgerlige Forbrydelser eller Forbrydelser mod Samfundsordenen.
- 3) Identifikationskort, udstedt af argentinsk Konsulat eller Gesandtskab.

De to førstnævnte Dokumenter maa være legaliserede af argentinsk konsulær eller diplomatisk Myndighed. Personer, der lider af f. Eks. Tuberkulose, Spedalskhed, Trachoma (ægyptisk Øjensygdom), Aandssvaghed, Epilepsi, Blindhed, Døvhed e. l., kan ikke indrejse i Landet, og det samme gælder Personer, der af andre Grunde maa befrygtes at ville falde det offentlige til Byrde.

Enligtregsende Kvinder med Børn under 15 Aar kan kun indrejse, naar de paa Forhaand har indhentet speciel Tilladelse fra Generaldirektionen for Immigration i Buenos Aires (med mindre de ogsaa medbringer Børn over 15 Aar). Det samme gælder Personer over 60 Aar gamle, endogsaa i Tilfælde, hvor disse tidligere har været bosat i Landet.

Personer, der er under 15 Aar gamle, maa ligeledes være i Besiddelse af en saadan særlig Tilladelse, med mindre de rejser sammen med deres Forældre.

Alle nærmere Oplysninger vil iøvrigt kunne faas ved Henvendelse til de argentinske konsulære Myndigheder i Danmark. Der findes Generalkonsulat i København og Vicekonsulater i følgende Byer: Aarhus, Aalborg, Odense og Esbjerg.

Enhver Immigrant har Ret til mindst 5 Dages Ophold for sig og sin Familie paa det store »Immigranthotel« ved Havnen. Endvidere har Immigranten Ret til fri Rejse med Jernbane eller Flodbaad til hvilken som helst Plads i Landet, hvor han vil bosætte sig. Denne Ret kan naturligvis ikke benyttes af Personer, der er paa Gennemrejse til f. Eks. Chile eller Paraguay. Endelig har Immigranten Krav paa at faa sine Ejendele, derunder de Redskaber, han benytter ved sit Arbejde, toldfrit indført i Landet.
